DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MEI 2016

Liahona

Toespraken algemene conferentie

Vier nieuwe tempels aangekondigd

Nieuwe zeventigers en nieuw algemeen jeugdwerkpresidium geroepen

© MICHAEL MALM, MET DANK AAN ILLUME GALLERY OF FINE ART. KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

En Hij opende Zijn mond en onderwees hen, *Michael Malm*

Jezus liet de menigte achter en ging met zijn discipelen een berg op.
'En Hij opende Zijn mond en onderwees hen. Hij zei:
'Zalig zijn de armen van geest, want van hen is het Koninkrijk der hemelen' (Mattheüs 5:2–3).
Dit is het eerste van negen verzen die we de zaligsprekingen noemen. Deze gebeurtenis staat bekend als de Bergrede en vinden we in Mattheüs 5–7.

Inhoud mei 2016

Jaargang 116 • nummer 5

Algemene vrouwenbijeenkomst

6 **Hij vraagt ons om zijn handen te zijn**
Cheryl A. Esplin

10 **Wat moeten we doen?'**
Neill F. Marriott

13 **'Ik was een vreemdeling'**
Linda K. Burton

16 **Stel uw vertrouwen in die Geest die ertoe beweegt goed te doen**
President Henry B. Eyring

Zaterdagmorgenbijeenkomst

19 **Waar twee of drie vergaderd zijn**
President Henry B. Eyring

23 **Een gave van leiding voor een kind**
Mary R. Durham

26 **Ik ben een kind van God**
Ouderling Donald L. Hallstrom

29 **Waar zijn de sleutels en het gezag van het priesterschap?**
Ouderling Gary E. Stevenson

33 **De genezende zalf van vergeving**
Ouderling Kevin R. Duncan

36 **Wees ootmoedig**
Ouderling Steven E. Snow

39 **'Opdat Ik alle mensen tot Mij zou kunnen trekken'**
Ouderling Dale G. Renlund

Zaterdagmiddagbijeenkomst

43 **De steunverlening aan kerkfunctionarissen**
President Dieter F. Uchtdorf

45 **Rapport van de afdeling verificatie 2015**
Kevin R. Jergensen

45 **Statistisch rapport 2015**
Brook P. Hales

46 **Achter de leiders van de kerk staan**
Ouderling Ronald A. Rasband

49 **'Wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij'**
Ouderling Neil L. Andersen

53 **De reddende hand bieden: we kunnen het**
Ouderling Mervyn B. Arnold

56 **De heilige plaats van de herstelling**
Ouderling Jairo Mazzagardi

59 **Altijd vergeving van uw zonden behouden**
Ouderling David A. Bednar

63 **Gezinsraad**
Ouderling M. Russell Ballard

Algemene priesterschapsbijeenkomst

66 **De prijs van priesterschapsmacht**
President Russell M. Nelson

70 **De beste leiders zijn de beste volgelingen**
Stephen W. Owen

77 **Ter ere van hen die behouden**
President Dieter F. Uchtdorf

81 **Eeuwige gezinnen**
President Henry B. Eyring

85 **Een heilige verantwoordelijkheid**
President Thomas S. Monson

Zondagmorgenbijeenkomst

86 **Keuzes**
President Thomas S. Monson

87 **Geloof ik?**
Bonnie L. Oscarson

90 **Een patroon voor vrede**
Bisschop W. Christopher Waddell

93 **Vaders**
Ouderling D. Todd Christofferson

97 **Uzelf in de tempel zien**
Ouderling Quentin L. Cook

101 **Hij zal u op zijn schouders leggen en u naar huis dragen**
President Dieter F. Uchtdorf

Zondagmiddagbijeenkomst

105 **De Heilige Geest**
Ouderling Robert D. Hales

108 **Hem altijd indachtig zijn**
Ouderling Gerrit W. Gong

111 **Toevlucht voor de storm**
Ouderling Patrick Kearon

114 **Tegenstelling in alle dingen**
Ouderling Dallin H. Oaks

118 **De macht der goddelijkheid**
Ouderling Kent F. Richards

121 **En de dood zal niet meer zijn**
Ouderling Paul V. Johnson

124 **'Morgen zal de Heere wonderen doen in uw midden'**
Ouderling Jeffrey R. Holland

72 **Algemene autoriteiten en algemene functionarissen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen**

128 **Ze hebben tot ons gesproken: De conferentie deel van ons leven maken**

130 **Register conferentieverhalen**

131 **Kerknieuws**

186e algemene aprilconferentie

Zaterdagavond 26 maart 2016, algemene vrouwenbijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: Rosemary M. Wixom.
Openingsgebed: Morgan Munford.
Slotgebed: Sokhanny Parco.
Een gemengd jeugdwerk-, jongevrouwen- en ZHV-koor uit ringen in Salt Lake City (Utah); Lillian Severinsen, dirigente; Linda Margetts, organiste; Kerstin Tenney, violiste; Elizabeth Marsh, celliste: 'Have I Done Any Good?' *Hymns*, nr. 223; medley, arr. Mohlman, niet uitgegeven: 'I Am a Child of God', *Hymns*, nr. 301, en 'Love One Another', *Hymns, nr.* 308; 'Sweet Is the Work', *Hymns*, nr. 147; 'Come, Follow Me', *Hymns*, nr. 116, arr. Mohlman, niet uitgegeven; 'More Holiness Give Me', *Hymns*, nr. 131, arr. Goates, niet uitgegeven.

Zaterdagmorgen 2 april 2016, algemene bijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: Linda K. Burton.
Slotgebed: ouderling Arnulfo Valenzuela.
Muziek door het Tabernacle Choir; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Richard Elliott en Andrew Unsworth, organisten: 'How Wondrous and Great', *Hymns*, nr. 267; 'Come, Ye Children of the Lord', *Hymns*, nr. 58; 'I Feel My Savior's Love', *Children's Songbook,* 74, arr. Cardon, uitgegeven door Jackman; 'Secret Prayer', *Hymns*, nr. 144; 'The Lord My Pasture Will Prepare', *Hymns*, nr. 109, arr. Wilberg, uitgegeven door Oxford; 'Come, Thou Fount of Every Blessing', *Hymns* (1948), nr. 70, arr. Wilberg, uitgegeven door Oxford.

Zaterdagmiddag 2 april 2016, algemene bijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling Hugo E. Martinez
Slotgebed: ouderling Tad R. Callister
Muziek door een gemengd koor van de Brigham Young University–Idaho; Eda Ashby en Rebecca Lord, dirigenten; Bonnie Goodliffe, organiste: 'Sing Praise to Him', *Hymns*, nr. 70, arr. Kempton, niet uitgegeven; 'Israel, Israel, God Is Calling', *Hymns*, nr. 7, arr. Ashby, niet uitgegeven; 'Now Let Us Rejoice', *Hymns*, nr. 3; 'I'll Go Where You Want Me to Go', *Hymns*, nr. 270, arr. Kempton, niet uitgegeven.

Zaterdagavond 2 april 2016, priesterschapsbijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Stanley G. Ellis.
Slotgebed: ouderling Craig A. Cardon.
Muziek door een priesterschapskoor van het instituut voor godsdienstonderwijs in Logan (Utah); Allen M. Matthews en Eric Stauffer, dirigenten; Clay Christiansen, organist: 'In Hymns of Praise', *Hymns*, nr. 75, arr. Christiansen; 'I Stand All Amazed', *Hymns*, nr. 193, arr. Zabriskie, uitgegeven door LDS Music Source; 'Come, O Thou King of Kings', *Hymns*, nr. 59; 'Redeemer of Israel', *Hymns*, nr. 6, arr. Wilberg, uitgegeven door Hinshaw.

Zondagmorgen, 3 april 2016, algemene bijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling Anthony D. Perkins. Slotgebed: Carol F. McConkie.
Muziek door het Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth en Clay Christiansen, organisten: 'Let Zion in Her Beauty Rise', *Hymns*, nr. 41; 'The Morning Breaks', *Hymns*, nr. 1, arr. Wilberg, niet uitgegeven; 'I Will Follow God's Plan', *Children's Songbook,* 164, arr. Hofheins/Christiansen, niet uitgegeven; 'You Can Make the Pathway Bright', *Hymns*, nr. 228, arr. Wilberg, niet uitgegeven; 'Rejoice, the Lord Is King!' *Hymns*, nr. 66; 'Press Forward, Saints', *Hymns*, nr. 81, arr. Wilberg; 'O Thou Rock of Our Salvation', *Hymns*, nr. 258, arr. Wilberg, niet uitgegeven.

Zondagmiddag, 3 april 2016, algemene bijeenkomst

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling C. Scott Grow.
Slotgebed: ouderling Shayne M. Bowen
Muziek door het Tabernacle Choir; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Linda Margetts, organiste: 'Praise to the Lord, the Almighty', *Hymns*, nr. 72, arr. Wilberg, uitgegeven door Oxford; 'For I Am Called by Thy Name', Gates, uitgegeven door Sonos; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah', *Hymns*, nr. 83; 'The Day Dawn Is Breaking', *Hymns*, nr. 52; arr. Murphy, niet uitgegeven; 'Sing We Now at Parting', *Hymns*, nr. 156, arr. Wilberg, niet uitgegeven.

Huisonderwijs- en huisbezoekboodschappen

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak uit die tegemoet komt aan de behoeften van wie u bezoekt.

Op de omslag

Voor: foto Cody Bell
Achter: foto Ale Borges.

Foto's conferentie

Foto's van de algemene confererentie in Salt Lake City zijn genomen door Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier en Christina Smith; van Yvette Bugingo, met dank aan Yvette Bugingo; van Joseph Ssengooba en Joshua Walusimbi, met dank aan Joseph Ssengooba; van Joseph Ssengooba en Leif Erickson, met dank aan Leif Erickson; van kinderen en kerkbijeenkomst in Congo, met dank aan Neil L. Andersen en het gebied Afrika-Zuidoost; van meisje bij raam, door Kirt Harmon; van Fernando Araujo met jongemannen en de familie Araujo, met dank aan Fernando Araujo; van Russell M. Nelson, zuster Nelson en de familie van Jimmy Hatfield, met dank aan Russell M. Nelson; van dinosaurus en kinderen, iStock.

Beschikbaarheid conferentietoespraken

Voor de conferentietoespraken in veel talen gaat u op het internet naar **conference.lds.org** en selecteert u een taal. De toespraken zijn ook op de Gospel Library mobile app. beschikbaar.

MEI 2016 JAARGANG 116 NUMMER 5
LIAHONA 13285 120
Tijdschrift van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Joseph W. Sitati
Assistent-redacteurs: James B. Martino, Carol F. McConkie
Adviseurs: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Hoofddirecteur: Peter F. Evans
Directeur bedrijfsvoering: Vincent A. Vaughn
Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg
Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredacteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofdredacteur: Ryan Carr
Publicatieassistent: Megan VerHoef Seitz
Redactieteam: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen
Artdirector: Tadd R. Peterson
Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune
Productiemanager: Jane Ann Peters
Productieteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson
Drukvoorbereiding: Jeff L. Martin
Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Stephen R. Christiansen

Vertaling: Jos Peeters
Kerkelijk vertaalbureau
Diestseweg 40/4, B-2440 Geel
E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie:
Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:
Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: *Liahona,* Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
May 2016 Vol. 116 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Register op spreker

Andersen, Neil L., 49
Arnold, Mervyn B., 53–54
Ballard, M. Russell, 63
Bednar, David A., 59
Burton, Linda K., 13
Christofferson, D. Todd, 93
Cook, Quentin L., 97
Duncan, Kevin R., 33
Durham, Mary R., 23
Esplin, Cheryl A., 6
Eyring, Henry B., 16, 19, 81
Gong, Gerrit W., 108
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 105
Hallstrom, Donald L., 26
Holland, Jeffrey R., 126
Jergensen, Kevin R., 45
Johnson, Paul V., 123
Kearon, Patrick, 111
Marriott, Neill F., 10
Mazzagardi, Jairo, 56
Monson, Thomas S., 85, 86
Nelson, Russell M., 66
Oaks, Dallin H., 116
Oscarson, Bonnie L., 87
Owen, Stephen W., 70
Rasband, Ronald A., 46
Renlund, Dale G., 39
Richards, Kent F., 118
Snow, Steven E., 36
Stevenson, Gary E., 29
Uchtdorf, Dieter F., 77, 101
Waddell, W. Christopher, 90

Register op onderwerp

Algemene conferentie, 19, 126
Avondmaal, 39, 59, 108
Begeleiding, 49, 53
Bekering, 87
Bekering, 86, 90, 97, 108, 126
Boek van Mormon, 56
De zondeval, 114
Dienen, 6, 13, 16, 66, 70, 111, 118
Discipelschap, 70, 87, 101
Discipline, 93
Dood, 123
Doop, 23, 59
Familiegeschiedenis, 29, 97
Gebed, 19, 56, 63, 66, 105, 108
Gehoorzaamheid, 101
Geloof, 10, 19, 86, 87, 101
Geluk, 77
Genade, 33
Genezing, 33
Getuigenis, 19
Gezin, 49, 63, 77, 81, 87
Goddelijke aard, 13, 26, 66, 85, 101
Heilige Geest, 16, 19, 23, 59, 105
Heilsplan, 81, 114, 123
Hemelse Vader, 33, 101
Heractivering, 53
Herstelling, 56, 105
Hoogmoed, 77
Hoop, 101, 123, 126
Huwelijk, 77, 81, 93
Jezus Christus, 6, 10, 16, 33, 39, 46, 59, 70, 77, 81, 87, 90, 101, 108, 114, 123, 126
Jongeren, 46, 49
Joseph Smith, 29, 56, 97, 105, 114
Kerkleiders, 46
Keuzevrijheid, 86, 105, 114
Kinderen, 23, 36, 49, 63, 81
Koninkrijk van God, 10, 87
Leiderschap, 46, 70
Liefde, 6, 10, 13, 16, 77, 93, 111, 126
Medeleven, 111
Moederschap, 10
Muziek, 26, 36
Naastenliefde, 77, 111
Nederigheid, 16, 36
Onderwijzen, 23, 93
Opleiding, 93, 105
Opstanding, 123
Ouderschap, 49, 63
Pasen, 10, 123
Priesterschap, 29, 66, 70, 81, 85, 87
Profeten, 36, 46, 87, 90
Raden, 63
Schriftstudie, 67
Technologie, 63, 97
Tegenspoed, 26, 36, 77, 90, 123, 126
Tegenstelling, 26, 114
Tempels, 81, 86, 87, 90, 97, 118
Tempelwerk, 30, 67, 97
Vaderschap, 81, 93
Verbonden, 23, 29, 81, 90, 97, 118
Vergeving, 33, 108
Verordeningen, 29, 59, 87, 97, 118
Verzoening, 33, 39, 59, 81, 90, 108, 114, 126
Volharding, 126
Voorbeeld, 93
Voorbereiding, 85
Vrede, 90, 105
Vriendschap, 53
Vrouwen, 10, 13
Waardigheid, 53
Welzijnszorg, 39
Zendingswerk, 29, 81
Zustershulpvereniging, 13

Verslag van de 186e algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De zaterdagmorgenbijeenkomst van de algemene aprilconferentie begon met een verzoek van president Henry B. Eyring aan de luisteraars om vooral voor de sprekers en de koren te bidden, vóór en tijdens hun toespraken en zang. En ter afsluiting van de conferentie op zondagmiddag sprak ouderling Jeffrey R. Holland de luisteraars moed in: 'Als u in de komende tijd […] aspecten bij uzelf opmerkt die nog niet helemaal met de boodschappen van dit weekend stroken, raak dan niet ontmoedigd. […] Het mooie van het evangelie is dat het *proberen* beloond wordt, ook al slagen we niet altijd (p. 125, 126).

Hun oproepen tot actie waren zowel een voorafschaduwing als een bekrachtiging van de oproep van president Thomas S. Monson, die zei dat 'als we bij het afwegen van onze dagelijkse beslissingen […] voor Christus kiezen, [we] de juiste keuze [maken]' (p. 86).

Andere hoogtepunten uit de conferentie waren:

- President Monsons aankondiging van vier nieuwe tempels: in Belém (Brazilië); Quito (Ecuador); Lima (Peru) (de tweede tempel daar); en Harare (Zimbabwe) (zie p. 142).
- De steunverlening aan elf nieuwe algemene autoriteiten (zie hun korte levensbeschrijvingen vanaf p. 131).
- De steunverlening aan een nieuw algemeen jeugdwerkpresidium (zie hun korte levensbeschrijvingen vanaf p. 136).
- De aankondiging van een nieuw initiatief voor personen en gezinnen om in hun woonplaats hulp aan vluchtelingen te bieden (zie pp. 13, 111 en 141).
- Aandacht voor gezinsbanden, in het bijzonder de rol van de man als echtgenoot, vader en priesterschapsdrager.
- Leerstellige inzichten van de sprekers, zoals van ouderling Dale G. Renlund: 'Als we tot God naderen, komt de instaatstellende kracht van de verzoening van Jezus Christus in ons leven. Dan zullen wij, net zoals de discipelen op de weg naar Emmaüs, merken dat de Heiland ons al die tijd nabij is geweest' (p. 42).

Cheryl A. Esplin
Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Hij vraagt ons om zijn handen te zijn

Oprecht christelijk dienstbetoon is onbaatzuchtig en legt de nadruk op onze medemens.

'Heb elkander lief, gelijk Ik u liefgehad heb.'[1] Deze woorden, gezongen door dit opmerkelijke koor, werden door Jezus enkele uren voor zijn grote zoenoffer uitgesproken, een offer dat ouderling Jeffrey R. Holland omschreef als 'de verhevenste manifestatie van zuivere liefde waarvan ooit in de geschiedenis van de wereld blijk is gegeven.'[2]

Jezus leerde ons niet alleen om lief te hebben, Hij leefde ook na wat Hij predikte. Tijdens zijn bediening 'ging Jezus door het land terwijl Hij goeddeed'[3] en 'drukte Hij iedereen op het hart zijn voorbeeld te volgen'.[4] Hij leerde: 'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het behouden.'[5]

President Thomas S. Monson, die de aansporing om lief te hebben, begrijpt en toepast, zei: 'Ik geloof dat de Heiland ons hier zegt dat als we ons niet verliezen in dienstbaarheid aan andere mensen, ons eigen leven nauwelijks zin heeft. Zij die alleen voor zichzelf leven, verschrompelen uiteindelijk en verliezen … hun leven, terwijl zij die zich verliezen in dienstbaarheid aan anderen groeien en bloeien en in feite hun leven redden.'[6]

Oprecht christelijk dienstbetoon is onbaatzuchtig en legt de nadruk op onze medemens. Een vrouw die voor haar invalide echtgenoot zorgde, legde uit: 'Beschouw uw taak niet als een last, beschouw het als een kans om te leren wat liefde werkelijk inhoudt.'[7]

Tijdens een haardvuuravond aan de BYU vroeg zuster Sondra D. Heaston: 'Als we nu eens in elkaars hart konden kijken? Zouden we elkaar dan beter begrijpen? Als we voelden wat anderen voelden, zagen wat anderen zagen en hoorden wat anderen hoorden, zouden we dan tijd vrijmaken en gebruiken om anderen te dienen, en zouden we hen dan anders bejegenen? Zouden we hen geduldiger, vriendelijker en verdraagzamer behandelen?'

Zuster Heaston heeft verteld over iets dat ze meemaakte toen ze meehielp in een jongevrouwenkamp. Ze zei:

'Eén van onze […] sprekers van de haardvuuravond … onderwees ons over "worden". Eén van haar uitspraken […] was: 'Wees iemand die moeite doet om anderen te leren kennen en te dienen, gooi de spiegels weg en kijk uit het raam.'

Om dit te illustreren, vroeg ze aan één van de jongevrouwen om tegenover haar te komen staan. [Ze] haalde een spiegel tevoorschijn en hield die tussen de jongevrouw en zichzelf, zodat ze [de spreekster] in de spiegel keek terwijl ze trachtte te praten met de jongevrouw. Uiteraard was dat geen efficiënt of innig gesprek. Deze les diende als krachtig voorbeeld van hoe moeilijk het is om te communiceren met anderen en hen te dienen als we te zeer begaan zijn met onszelf en alleen onszelf en onze noden zien. [Ze] legde vervolgens de spiegel weg, pakte een raamkozijn en hield dat tussen

Het is moeilijk om te communiceren met anderen en hen te dienen als we alleen onszelf en onze noden zien.

Echt dienstbetoon vereist dat we ons concentreren op de noden en gevoelens van anderen.

haar gezicht en dat van de jongevrouw. […] We zagen dat haar blik nu gericht was op de jongevrouw en dat echt dienstbetoon vereist dat we ons concentreren op de noden en gevoelens van anderen. Vaak maken we ons zo'n zorgen om onszelf en ons druk bestaan, terwijl we in de spiegel kijken op zoek naar kansen om te dienen, dat we niet helder zien door het venster van dienstbetoon.'[8]

President Monson herinnert ons er vaak aan dat we 'worden omringd door mensen die behoefte hebben aan onze aandacht, onze aanmoediging, onze steun, onze troost en onze vriendelijkheid — of het nu om familieleden, vrienden, kennissen of vreemden gaat.' Hij zei: 'Wij zijn de handen van de Heer hier op aarde, en wij hebben de opdracht om al zijn kinderen te dienen en op te beuren. Hij is afhankelijk van ieder van ons.'[9]

In januari van vorig jaar nodigden de tijdschriften *Friend* en *Liahona* alle kinderen waar ook ter wereld uit om de raad van president Monson te volgen, om de handen van de Heer te zijn. Kinderen werd gevraagd om kleine of grote goede daden te verrichten. Ze werden aangemoedigd om hun hand op een blad papier om te trekken, uit te knippen, er hun goede daad op te zetten en die handafdruk naar de tijdschriften te sturen. Velen onder de luisteraars vanavond zijn misschien enkele van die duizenden kinderen die een liefdedaad verrichtten en die instuurden[10]

Duizenden kinderen volgden de raad van president Thomas S. Monson op om de handen van de Heer te zijn door dienstbetoon te doen.

Als kinderen leren om anderen lief te hebben en te dienen wanneer ze nog jong zijn, kan dat de aanzet zijn tot een dienende houding voor de rest van hun leven. Vaak leren kinderen ons dat liefde en dienstbaarheid niet groot

en indrukwekkend hoeven te zijn om betekenis te hebben en verschil uit te maken.

Een jeugdwerkleerkracht vertelde het volgende voorbeeld. Ze zei: 'Vandaag maakten onze vijf- en zes-jarigen een liefdeshalsketting. Elk kind maakte een tekening op een strook papier: een zelfportret, een tekening van Jezus en enkele tekeningen van gezinsleden en dierbaren. We plakten elke strook in een rondje en maakten daardoor telkens de volgende strook vast, zodat ze samen een liefdeshalsketting vormden. Onder het tekenen praatten de kinderen over hun familie.

Heather zei: 'Ik denk dat mijn zus niet van mij houdt. We maken voortdurend ruzie. […] Ik heb zelfs een hekel aan mezelf. Ik heb een slecht leven.' En ze verborg haar gezicht in haar handen.

Ik dacht na over haar omstandigheden en bedacht dat ze wellicht inderdaad een moeilijk leven had. Maar nadat Heather dit had gezegd, antwoordde Anna, die aan het andere eind van de tafel zat: "Heather, in mijn slinger hang ik jou tussen mij en Jezus omdat Hij van jou houdt en ik ook.'

Toen Anna dat zei, kroop Heather onder de tafel door naar Anna en gaf ze haar een knuffel.

Aan het einde van de les, toen haar grootmoeder haar kwam ophalen, zei Heather: 'Raad eens, oma? Jezus houdt van mij.'

Wanneer we elkaar de helpende hand toesteken, zelfs op eenvoudige manieren, dan worden harten veranderd en verzacht doordat anderen de liefde van de Heer voelen.

Soms kan het echter moeilijk zijn om de talrijke dringende noden te lenigen van de talloze mensen rondom ons die hulp en steun nodig hebben.

Zusters, sommigen onder u voelen zich misschien tot het uiterste beproefd in uw zorg voor de noden van uw gezinsleden. Onthoud dat u door deze routineuze en alledaagse taken "in de dienst van uw God zijt".[11]

Anderen onder u voelen misschien een leegte die opgevuld kan worden wanneer u in uw buurt of uw omgeving zoekt naar kansen om iemands lasten te helpen dragen.

Wij kunnen allemaal wel een vorm van dienstbetoon inbouwen in ons dagelijks leven. We leven in een kritische wereld. We doen aan dienstbetoon wanneer we geen kritiek uiten, wanneer we weigeren te roddelen, wanneer we niet oordelen, wanneer we glimlachen, wanneer we danken en wanneer we geduldig en vriendelijk zijn.

Andere vormen van dienstbetoon vragen meer tijd, bewuste planning

en meer energie. Maar ze zijn onze inspanningen waard. Misschien kunnen we beginnen met onszelf de volgende vragen te stellen:

- Wie ken ik die ik vandaag zou kunnen helpen?
- Hoeveel tijd en welke hulpmiddelen heb ik ter beschikking?
- Hoe kan ik mijn talenten en vaardigheden gebruiken om anderen tot zegen te zijn?
- Wat kunnen we als gezin doen?

President Dieter F. Uchtdorf heeft gezegd:

'U moet […] doen wat discipelen van Christus in elke bedeling hebben gedaan: samen overleggen, alle beschikbare middelen gebruiken, naar inspiratie van de Heilige Geest streven, de Heer om bevestiging vragen, en dan de mouwen opstropen en aan de slag gaan.

Hij zei: 'Ik beloof u: als u deze werkwijze aanhoudt, zult u concrete aanwijzingen ontvangen met betrekking tot het *wie, wat, wanneer* en *waar* aangaande de zorg op de wijze van de Heer.'[12]

Telkens wanneer ik me afvraag hoe het zou zijn als de Heiland terugkomt, denk ik aan zijn bezoek aan de Nephieten, waarbij Hij vroeg:

'Hebt gij ook mensen onder u die ziek zijn? Brengt hen hierheen. Hebt gij ook mensen onder u die lam zijn, of blind of kreupel of verminkt of melaats, of die verschrompeld zijn, of die doof zijn, of die op enigerlei wijze lijdende zijn? Brengt hen hierheen en Ik zal hen genezen, want Ik heb medelijden met u; mijn binnenste is vol barmhartigheid. […]

" [De Heiland] genas hen, ja, ieder van hen."[13]

Voorlopig vraagt Hij ons om zijn handen te zijn.

Ik ben erachter gekomen dat het de liefde voor God en onze naaste is die zin geeft aan het leven. Mogen wij het voorbeeld van onze Heiland volgen en zijn aansporing om anderen in liefde de hand te reiken.

Ik getuig van de waarheid van president Henry B. Eyrings belofte 'dat als [wij onze] gaven gebruiken om anderen te dienen, [wij] de liefde van de Heer voor die persoon zullen voelen. [Wij] zullen ook zijn liefde voor [ons] voelen.'[14] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Noot: zuster Esplin is op 2 april 2016 als eerste raadgeefster in het jeugdwerkpresidium ontheven.

NOTEN

1. Johannes 13:34.
2. Jeffrey R. Holland, 'Genade en gerechtigheid zijn thans in liefd' vereend', *Liahona*, mei 2015, 106.
3. Handelingen 10:38.
4. 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', *Liahona*, april 2000, 2.
5. Lukas 9:24.
6. Thomas S. Monson, 'Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?' *Liahona*, november 2009, 85.
7. Lola B. Walters, 'Sunshine in My Soul', *Ensign*, augustus 1991, 19.
8. Sondra D. Heaston, 'Hou je vinger aan de pols van dienstbetoon' (haardvuuravond Brigham Young University, 23 juni 2015), 1, 5, speeches.byu.edu. De spreekster van het jongevrouwenkamp die deze inzichten deelde, is zuster Virginia H. Pearce.
9. Thomas S. Monson, 'Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?' 86.
10. Zie 'Help ons een handje!' *Liahona*, januari 2015, 64–65.
11. Mosiah 2:17.
12. Dieter F. Uchtdorf, 'Op 's Heren eigen wijze', *Liahona*, november 2011, 55.
13. 3 Nephi 17:7, 9.
14. Henry B. Eyring, *Dichter bij God komen* (1997), 88.

Neill F. Marriott
Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Wat moeten wij doen?

We bouwen het koninkrijk op door voor anderen te zorgen. We bouwen het koninkrijk ook op als we onze stem laten horen en van de waarheid getuigen.

Kort na de opstanding en hemelvaart van Jezus predikte de apostel Petrus: 'Laat dan [iedereen] zeker weten dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die u gekruisigd hebt.' Het hart van de toehoorders was geraakt en ze vroegen Petrus en de anderen: 'Wat moeten wij doen, mannenbroeders?'[1] En vervolgens gaven ze met vreugde gehoor aan de leringen van Petrus.

Morgen is paaszondag. Ik hoop dat ook wij in ons hart geraakt zullen zijn en de Heiland erkennen, ons bekeren en met vreugde gehoorzamen.

We zullen in deze algemene conferentie van kerkleiders, mannen en vrouwen, geïnspireerde raad ontvangen. Ik weet dat hun woorden ons hart zullen raken en vraag u vanavond: 'Wat moeten wij doen, vrouwenzusters?'

Voormalig algemeen ZHV-presidente Eliza R. Snow heeft 150 jaar geleden tot de zusters gezegd: 'De Heer [heeft] ons veel verantwoordelijkheid gegeven.'[2] Ik getuig dat die uitspraak ook in deze tijd geldt.

De kerk van de Heer heeft behoefte aan vrouwen die naar de influisteringen van de Geest luisteren en hun unieke gaven gebruiken om voor anderen te zorgen, hun stem te laten horen en evangeliewaarheden te beschermen. Onze inspiratie en intuïtie zijn nodig voor de opbouw van Gods koninkrijk. Dat betekent dat we ons deel moeten doen om het heil van Gods kinderen teweeg te brengen.

Het koninkrijk opbouwen door voor anderen te zorgen

We bouwen het koninkrijk op door voor anderen te zorgen. Maar het kind van God dat u in het herstelde evangelie eerst moet opbouwen, dat bent u zelf. Emma Smith heeft gezegd: 'Ik verlang de Geest Gods voor mijzelf te kennen en te begrijpen, zodat ik datgene in mijn gewoonten of karakter af kan leggen wat niet bijdraagt tot mijn verhoging.'[3] We moeten een rotsvast geloof in het evangelie van de Heiland ontwikkelen en gesterkt door onze tempelverbonden voorwaarts gaan naar de verhoging.

Maar als sommige van onze gewoonten nu eens niet met het herstelde evangelie van Jezus Christus overeenstemmen? Om die af te kunnen leggen, hebben we misschien de emotionele steun en zorg van een ander nodig, zoals mij gebeurde.

Na mijn geboorte plantten mijn ouders in onze tuin een magnolia, zodat ik op mijn bruiloft in de protestantse kerk van mijn voorvaderen magnoliabloemen zou hebben. Maar op mijn trouwdag stonden mijn ouders niet aan mijn zijde en had ik geen magnoliabloemen. Ik was pas een jaar lid van de kerk en reisde naar Salt Lake City (Utah, VS) om mijn tempelbegiftiging te ontvangen en aan mijn verloofde, David, verzegeld te worden.

Toen ik Louisiana (VS) achter me gelaten had en Utah naderde, begon ik me thuisloos te voelen. Ik zou vóór de bruiloft bij Davids stiefgrootmoeder logeren. We noemden haar tante Carol.

Daar stond ik dan: een vreemdeling in Utah die zou logeren bij iemand die ze niet kende, vóór ze voor eeuwig verzegeld zou worden aan een familie die ze amper kende. (Gelukkig hield ik van en vertrouwde ik mijn toekomstige man en de Heer!)

Toen ik voor de deur van het huis van tante Carol stond, wilde ik terugkrabbelen. Ik stond met knikkende knieën voor de deur toen die plots

openging en tante Carol me zonder iets te zeggen omhelsde. Zij, die zelf geen kinderen had, wist — haar zorgzame hart wist — dat ik behoefte had om me thuis te voelen. O, wat was dat een fijn en warm moment! Mijn angst vlood en ik kreeg het gevoel dat ik op een geestelijk veilige plek verankerd was.

Liefde betekent plaatsmaken voor iemand anders, zoals tante Carol voor mij deed.

Moeders maken in hun lichaam letterlijk plaats om voor een ongeboren baby te zorgen — en hopelijk geven ze het kind tijdens het grootbrengen een plek in hun hart — maar die zorg is niet beperkt tot het baren van kinderen. Eva werd 'moeder' genoemd vóór ze kinderen had.[4] Volgens mij betekent 'moederen' 'leven schenken'. Denk eens na over de vele manieren waarop u leven schenkt. Het kan het geven van emotioneel leven aan de hopelozen of geestelijk leven aan de twijfelaars zijn. Met de hulp van de Heilige Geest kunnen we een plek van emotionele genezing voor de gediscrimineerde, de verworpene en de vreemdeling scheppen. Op die tedere en toch krachtige manieren bouwen we het koninkrijk van God op. Zusters, ieder van ons is met die levenschenkende, zorgzame, moederlijke gaven naar de aarde gekomen, want dat is Gods plan.

Om zijn plan te volgen en zijn koninkrijk op te bouwen, moeten we onzelfzuchtige offers brengen. Orson F. Whitney heeft gezegd: 'Al wat wij lijden en verduren, vooral als we het geduldig doorstaan, […] reinigt ons hart […] en maakt ons zachter en liefdadiger. […] Door […] zwoegen en beproeving krijgen wij de vorming […] die ons in staat stelt om meer zoals onze Vader en Moeder in de hemel te worden.'[5] Die louterende beproevingen brengen ons tot Christus die ons kan genezen en van ons een werktuig in het heilswerk maakt.

Het koninkrijk opbouwen door onze stem te laten horen en te getuigen

We bouwen het koninkrijk ook op als we onze stem laten horen en van de waarheid getuigen. We volgen het patroon van de Heer. Hij spreekt en onderwijst met de macht en het gezag van God. Zusters, dat kunnen wij ook doen. Vrouwen praten graag en komen graag bijeen! Door het gedelegeerde priesterschapsgezag dat ons gegeven is, leiden ons praten en bijeenkomen tot evangelieonderwijs en leiderschap.

Zuster Julie B. Beck, voormalig algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'Het vermogen om in aanmerking te komen voor persoonlijke openbaring, die te ontvangen en ernaar te handelen, is de belangrijkste vaardigheid die we in dit leven kunnen opdoen. […] We moeten er bewust aan werken.'[6]

Persoonlijke openbaring van de Heilige Geest zet ons aan tot het leren en verkondigen van en het handelen naar eeuwige waarheid — de waarheid van de Heiland. Hoe meer we Christus volgen, hoe meer we zijn liefde en leiding voelen. Hoe meer we zijn liefde en leiding voelen, hoe meer we zoals Hij de waarheid willen verkondigen en erin onderwijzen, zelfs als we tegenstand ervaren.

Toen ik een aantal jaren geleden een anonieme beller aan de lijn had, bad ik om de juiste woorden zodat ik het moederschap kon verdedigen.

De beller vroeg me: 'Bent u Neill Marriott, moeder van een groot gezin?'

Ik antwoordde blij: 'Jazeker!' en verwachtte een compliment zoals: 'Dat is geweldig!'

Maar nee hoor! Ik zal haar krakende antwoord door de telefoon nooit vergeten: 'Het stuit me tegen de borst dat u op deze overbevolkte planeet kinderen baart!'

'O,' stamelde ik, 'Ik begrijp hoe u zich voelt.'

Ze snauwde: 'Nee, dat doet u niet!'

'Oké, misschien niet', zei ik stilletjes.

Toen stak ze een tirade af over mijn domme keuze om moeder te zijn. Toen

ze bleef doorgaan, begon ik om hulp te bidden. Er kwam een lieve gedachte bij me op: wat zou de Heer tegen haar zeggen? Ik voelde dat ik wist wat ik moest zeggen en putte moed uit mijn gedachte over Jezus Christus.

Ik antwoordde: 'Ik ben blij dat ik een moeder ben, en ik beloof u dat ik mijn uiterste best zal doen om mijn kinderen zo op te voeden dat ze de wereld verbeteren.'

Ze antwoordde: 'Ik hoop het maar!' en hing op.

Het was maar iets kleins — ik stond immers veilig in mijn eigen keuken. Maar op mijn eigen bescheiden manier verdedigde ik het gezin, moeders en verzorgsters. Ten eerste omdat ik Gods leer over het gezin begreep en geloofde, en ten tweede omdat ik om de woorden bad waarmee ik van die waarheid kon getuigen.

We krijgen kritiek omdat we anders zijn, maar we moeten ons in eeuwige beginselen verankeren en ervan getuigen, ongeacht de reactie van de wereld.

Als we ons afvragen 'Wat moeten wij doen?', laten we dan over deze vraag nadenken: 'Wat doet de Heiland voortdurend?' Hij zorgt voor anderen. Hij schept. Hij spoort aan tot groei en goedheid. Vrouwenzusters, dat kunnen wij ook doen! Jeugdwerkmeisjes, is er iemand in jullie familie die je liefde en vriendelijkheid nodig heeft? Jij bouwt het koninkrijk ook op door voor anderen te zorgen.

De schepping van de aarde door de Heiland, onder toezicht van zijn Vader, was een enorme zorgzame daad. Hij gaf ons een plek om te groeien en geloof in zijn verzoenende macht te ontwikkelen. Geloof in Jezus Christus en zijn verzoening is de ultieme genezing, hoop, groei en zingeving. Iedereen heeft behoefte aan het geestelijk en lichamelijk gevoel dat we erbij horen. Als zusters van alle leeftijden kunnen we hierin voorzien; het is heilig.

We hebben de grote taak om een vrouw te worden die de Heiland volgt, met inspiratie voor anderen zorgt en de waarheid onverschrokken naleeft. Als we onze Vader in de hemel vragen om hulp bij de opbouw van zijn koninkrijk ontvangen we zijn kracht die door ons anderen bereikt. Dan weten we hoe we voor anderen moeten zorgen en uiteindelijk zoals onze hemelse Ouders kunnen worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Handelingen 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, in *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), 48.
3. Zie Emma Smith, in *Dochters in mijn koninkrijk*, 14.
4. Zie Genesis 3:20.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Zie Julie B. Beck, 'Op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten', *Liahona*, mei 2010, 11.

Linda K. Burton
Algemeen ZHV-presidente

‘Ik was een vreemdeling’

Bid en besluit wat u, in overeenstemming met uw eigen tijd en situatie, kunt doen om de vluchtelingen en migranten in uw omgeving te dienen.

In de eerste bijeenkomst van de zustershulpvereniging zei Emma Smith: ‘We gaan iets buitengewoons doen. […] We verwachten buitengewone gelegenheden en dringende verzoeken om hulp.’[1] Die dringende verzoeken en buitengewone gelegenheden kwamen toen veel voor — en nu ook.

Een voorbeeld daarvan was toen president Brigham Young tijdens de algemene conferentie van oktober 1856 meedeelde dat er handkarpioniers honderden kilometers van Salt Lake City waren gestrand. Hij verklaarde: ‘Uw geloof, uw godsdienst en uw godsdienstoefeningen zullen uw ziel nooit in het celestiale koninkrijk van God brengen als u niet precies de beginselen uitvoert die ik u nu leer. Ga en breng de mensen die nu op de vlakten zijn hierheen, en schenk nauwgezet aandacht aan die zaken die materieel van aard zijn, […] anders zal uw geloof u niets baten.’[2]

Met dankbare bewondering denken we aan de mannen die grote risico’s namen om die noodlijdende heiligen te gaan redden. Maar wat deden de zusters?

‘Zuster [Lucy Meserve] Smith schreef […] dat de aanwezigen na de oproep van president Young in actie kwamen. […] Vrouwen ‘trokken, daar in de [oude] Tabernakel, hun petticoats [lange onderrokken die toen in de mode waren en ook warm zaten], hun kousen, en alles wat ze konden missen, uit en laadden [ze] op de wagens voor de heiligen in de bergen.’[3]

Een paar weken later, toen de redders en de handkarrenkonvooien Salt Lake City naderden, riep president Young de heiligen weer in de Tabernakel bijeen. Hij drong er bij de heiligen, en bij de zusters in het bijzonder, op aan dat ze deze mensen in nood zouden verzorgen, voeden en ontvangen. Hij zei: ‘Bij sommigen zijn hun voeten tot aan hun enkels bevroren, bij sommigen tot aan hun knieën en van sommigen zijn de handen bevroren. […] We willen dat u hen als uw eigen kinderen ontvangt en net zoveel van hen houdt als van uw eigen kinderen.’[4]

Lucy Meserve Smith schreef ook: ‘We deden al het mogelijke, al die goede broeders en zusters, om hen die zoveel doorstaan hadden te troosten. […] Hun handen en voeten waren bevroren. […] We gingen met onze werkzaamheden door totdat iedereen goed verzorgd was. […]

‘Ik heb nooit van mijn leven meer voldoening en, laat ik zeggen, plezier gehad dan met deze taak, zo groot was de eensgezindheid onder ons. […]

‘Is er nog meer voor bereidwillige handen te doen?’[5]

Lieve zusters, dat verslag zou op onze tijd kunnen slaan en op de mensen over de hele wereld die lijden. Er is weer een ‘buitengewone gelegenheid’ die ons raakt.

Er zijn op de hele wereld meer dan zestig miljoen vluchtelingen, onder wie mensen die hun thuis onder dwang

hebben verlaten. De helft daarvan bestaat uit kinderen.[6] 'Die mensen hebben enorme moeilijkheden meegemaakt en beginnen nu in […] een nieuw land en een nieuwe cultuur aan een nieuw leven. Hoewel er organisaties zijn die hun een verblijfplaats en de eerste levensbehoeften bieden, hebben zij ook een vriend of vriendin, een maatje, nodig die hen kan helpen

Na jaren als vluchteling geleefd te hebben, kwamen Yvette Bugingo (boven) en andere leden van haar familie een zorgzaam echtpaar tegen dat hen hielp om aan een nieuwe woonplek te wennen.

acclimatiseren; iemand die hun de taal kan helpen leren, de heersende gebruiken kan uitleggen en hun helpt om zich thuis te voelen.'[7]

Afgelopen zomer maakte ik kennis met zuster Yvette Bugingo, die op haar elfde jaar op de vlucht sloeg, nadat haar vader gedood was en drie van haar broers vermist werden in een deel van de wereld dat door oorlog verscheurd werd. De rest van het gezin leefde uiteindelijk zesenhalf jaar als vluchtelingen in een buurland, totdat ze een permanent huis konden betrekken, waar een zorgzaam echtpaar ze hielp met vervoer, scholen en andere zaken. Yvette zei dat ze 'waarlijk een antwoord op hun gebeden waren.'[8] Haar lieve moeder en schattige zusje zingen hier vanavond in het koor. Nadat ik deze fijne vrouwen had ontmoet, heb ik me vaak afgevraagd: 'Als *hun* verhaal nou eens *mijn* verhaal was geweest?'

Wij zusters maken ruim de helft uit van het voorraadhuis van de Heer, waarmee de kinderen van onze hemelse Vader geholpen worden. Zijn voorraadhuis bestaat niet alleen uit goederen maar ook uit tijd, talenten, vaardigheden en onze goddelijke aard. Zuster Rosemary M. Wixom heeft gezegd: 'Onze goddelijke aard ontsteekt ons verlangen om anderen de hand te reiken en zet ons aan tot handelen.'[9]

President Russell M. Nelson heeft in verband hiermee gezegd:

'We hebben vrouwen nodig […] die weten hoe ze door hun geloof belangrijke dingen tot stand brengen en die moedige verdedigsters van deugdzaamheid en gezinnen zijn in een wereld die ziek is van zonde […]; vrouwen die weten hoe ze de machten van de hemel aan [moeten] roepen om kinderen en gezinnen te beschermen en te sterken. […]

'Gehuwd of ongehuwd, als zusters bezit u kenmerkende capaciteiten en een bijzondere intuïtie die u als gaven van God ontvangen hebt. Wij broeders kunnen uw unieke invloed niet op dezelfde manier uitoefenen.'[10]

In een brief van 27 oktober 2015 uitte het Eerste Presidium grote zorg en medeleven jegens de miljoenen mensen die hun huis zijn ontvlucht om aan burgerconflicten en andere ellende te ontsnappen. Het Eerste Presidium riep personen, gezinnen en kerkunits op om deel te nemen aan christelijk dienstbetoon in plaatselijke projecten voor vluchtelingenhulp en, indien haalbaar, aan het fonds voor humanitaire hulp bij te dragen.

De algemene presidiums van de ZHV, de jongevrouwen en het jeugdwerk hebben zich afgevraagd hoe we gehoor aan die oproep kunnen geven. We weten dat u, lieve zusters, allemaal verschillende leeftijden, levensstijlen en levensomstandigheden hebt. Ieder lid van deze wereldwijde zusterschap van heiligen heeft bij haar doopverbond beloofd om 'hen te troosten die vertroosting nodig hebben.'[11] We moeten echter ook bedenken dat niemand van ons harder moet lopen dan haar kracht toelaat.[12]

Met die waarheden in gedachte hebben we een actie in gang gezet die we 'Ik was een vreemdeling' noemen. Wij hopen dat u bidt en besluit wat u, in overeenstemming met uw eigen tijd en situatie, kunt doen om de vluchtelingen en migranten in uw omgeving te dienen. Dit biedt u de kans om individueel, als gezin en als organisatie vriendschap, begeleiding en andere christelijke hulp aan te bieden. En dat is een van de vele manieren waarop zusters kunnen dienen.

Bij al uw gebeden en inspanningen moet u de wijze raad van koning Benjamin opvolgen, die hij zijn volk gaf nadat hij het had aangespoord om voor de mensen in nood te zorgen: 'Ziet toe dat al deze dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan.'[13]

Zusters, we weten dat de Heer het belangrijk vindt dat we anderen liefdevol de hand reiken. Denk aan de volgende aansporingen uit de Schriften:

'De vreemdeling die bij u verblijft, moet voor u zijn als een ingezetene onder u. U moet hem liefhebben als uzelf.'[14]

'Vergeet de gastvrijheid niet, want hierdoor hebben sommigen zonder het te weten engelen onderdak geboden.'[15]

En de Heiland heeft gezegd:

'Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was

een vreemdeling en u hebt mij gastvrij onthaald.

'Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht.'[16]

De Heiland uitte liefdevolle waardering voor de weduwe die slechts twee munten gaf, omdat ze deed wat ze kon.[17] Hij vertelde ook de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan en rondde die af met de woorden: 'Ga heen en doet evenzo.'[18] Soms komt helpen niet gelegen. Maar als we in liefde en eenheid samenwerken, mogen we hulp uit de hemel verwachten.

Op de begrafenisdienst van een bijzondere dochter van God vertelde iemand dat die zuster in de jaren negentig, toen ze ZHV-presidente van de ring was, samen met anderen quilts maakte om de noodlijdende mensen in Kosovo warmte te schenken. En net als de barmhartige Samaritaan ging ze de tweede mijl, want met haar dochter reed zij met een vrachtauto vol quilts van Londen naar Kosovo. Op de terugreis kreeg ze een onmiskenbare geestelijke ingeving die haar diep raakte. Die ingeving was: 'Wat je hebt gedaan was heel goed. Ga nu naar huis, kijk om je heen en help je medemens!'[19]

Op de begrafenisdienst werden nog meer inspirerende verhalen verteld over die getrouwe vrouw; hoe zij buitengewone, dringende verzoeken herkende en erop reageerde — en ook op buitengewone gelegenheden — van mensen binnen haar invloedssfeer. Ze stelde bijvoorbeeld haar huis en haar hart op ieder uur van de dag of nacht open voor jonge mensen die het moeilijk hadden.

Lieve zusters, we kunnen rekenen op de hulp van onze hemelse Vader als we op onze knieën gaan en Hem om goddelijke leiding vragen teneinde zijn kinderen tot zegen te kunnen zijn. Onze hemelse Vader, Jezus Christus en de Heilige Geest staan klaar om te helpen.

President Henry B. Eyring heeft krachtig tot de vrouwen van de kerk getuigd:

'Onze hemelse Vader hoort en verhoort uw gelovige gebed om leiding en hulp om te volharden in uw liefdewerk voor Hem.

'De Heilige Geest wordt naar u gezonden en naar degenen voor wie u zorgt. U zult de kracht en de nodige inspiratie ontvangen om in te zien in hoeverre u in staat bent om hulp te bieden. De Geest zal u troosten wanneer u zich mocht afvragen of u wel genoeg hebt gedaan.'[20]

Als we nadenken over de 'dringende verzoeken' van hen die onze hulp nodig hebben, laten we ons dan afvragen: 'Als *hun* verhaal nou eens *mijn* verhaal was?' Mogen we dan naar inspiratie streven, handelen naar de ingevingen die we ontvangen en hen die in nood verkeren eensgezind de hand reiken, al naar gelang ons vermogen en de inspiratie die we ontvangen. Misschien zal er dan van ons gezegd worden, zoals de Heiland over een liefdevolle zuster die Hem diende zei: 'Zij heeft een goed werk aan Mij verricht. […] Zij heeft gedaan wat zij kon.'[21] Dat noem ik buitengewoon! In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Emma Smith. In *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), 16.
2. Brigham Young. In *Dochters in mijn koninkrijk*, 41.
3. *Dochters in mijn koninkrijk*, 41–42.
4. Brigham Young, in James E. Faust, 'Go Bring Them in from the Plains', *Liahona*, november 1997, 7; zie ook LeRoy R. en Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), 139.
5. Lucy Meserve Smith, in Jill Mulvay Derr en anderen, red., *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* (2016), 217, 218; zie ook *Dochters in mijn Koninkrijk*, 41–42.
6. Zie 'Facts and Figures about Refugees', unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
7. '40 Ways to Help Refugees in Your Community', 9 september 2015, mormonchannel.org.
8. Email van Yvette Bugingo, 12 maart 2016.
9. Rosemary M. Wixom, 'Onze goddelijke aard ontdekken, *Liahona*, november 2015, 8. Emily Woodmansee, een van de zusters van het Willie handkarkonvooi die in 1856 gered waren, beschreef goddelijke aard als volgt:
   Als zusters te dienen is 't voorrecht der vrouwen,
   een gave van God, in vertrouwen verleend;
   In liefde te schragen en steeds op te bouwen,
   te steunen en helpen waar nood wordt vermeend.
   ('Wij zusters in Zion', *Lofzangen*, nr. 200.)
10. Russell M. Nelson, 'Een oproep aan mijn zusters', *Liahona*, november 2015, 96, 97.
11. Mosiah 18:9.
12. Zie Mosiah 4:27.
13. Mosiah 4:27.
14. Leviticus 19:34.
15. Hebreeën 13:12.
16. Mattheüs 25:35–36.
17. Zie Lukas 21:1–4.
18. Lukas 10:37.
19. Begrafenisdienst van Rosemary Curtis Neider, januari 2015.
20. Henry B. Eyring, 'Mantelzorgsters', *Liahona*, november 2012, 124.
21. Markus 14:6, 8.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Stel uw vertrouwen in die Geest die ertoe beweegt goed te doen

We komen dichter tot de Heiland als we uit reine liefde anderen namens Hem dienen.

Ik ben dankbaar dat ik samen met u deze avond van aanbidding, bezinning en toewijding mag meemaken. We hebben samen gebeden. Onze liefdevolle hemelse Vader heeft ons gehoord. We hebben aan onze Heiland, de Heer Jezus Christus, gedacht toen we door lofzangen ter ere van Hem geraakt werden. We hebben ons voorgenomen om onze Meester meer bij te staan in zijn werk om de kinderen van onze hemelse Vader op te bouwen en te helpen.

We hebben door onze dankbaarheid voor wat de Heiland voor ons gedaan heeft een groter verlangen om anderen te dienen. Daarom zwelt ons hart op als we deze woorden horen zingen: 'Daar Gij mij veel gegeven hebt, geef ik ook weer.'[1] Koning Benjamin heeft ons dat gevoel van dankbaarheid in zijn grote rede in het Boek van Mormon beloofd (zie Mosiah 2:17–19).

Als ons geloof in Jezus Christus ons ertoe aanzet om de vreugde van zijn vergeving na te streven, krijgen we het verlangen om anderen namens Hem te dienen. Koning Benjamin zegt dat vergeving niet in één keer bereikt wordt.

Hij zegt het als volgt: 'En nu, ter wille van deze dingen die ik tot u heb gesproken — dat wil zeggen, ter wille van het van dag tot dag behouden van de vergeving van uw zonden om onschuldig voor het aangezicht van God te kunnen wandelen — zou ik willen dat gij van uw bezit aan de armen geeft, ieder naar hetgeen hij heeft, en wel door de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en in hun behoeften te voorzien, zowel de geestelijke als de stoffelijke, naar hun noden' (Mosiah 4:26).

Alma's geweldige collega Amulek heeft ook gezegd dat we Hem moeten blijven dienen om vergeving te ontvangen: 'En nu, zie, mijn geliefde broeders, ik zeg u, denkt niet dat dit alles is; want indien gij, na al die dingen te hebben gedaan, de behoeftigen en de naakten wegzendt, en niet naar de zieken en lijdenden omziet, en niet geeft van uw bezit, indien gij hebt, aan hen die noodlijdend zijn — ik zeg u, indien gij geen van die dingen doet, zie, dan is uw gebed tevergeefs en baat het u niets, en zijt gij als de huichelaars die het geloof verloochenen' (Alma 34:28).

Ik heb vanavond aan de vrouwen in mijn leven gedacht. Er zijn van mijn

vrouw tot aan onze drie jongste achterkleindochters 31 vrouwen en meisjes in onze familie. Sommigen van hen zijn hier vanavond. Vijf van hen zijn jonger dan twaalf. Dit is wellicht hun allereerste bijeenkomst in het Conferentiecentrum met hun zusters in de kerk van de Heiland. Ieder van hen zal aan deze ervaring andere herinneringen en voornemens overhouden.

Ik bid dat drie herinneringen en drie voornemens ze heel hun leven en zelfs daarna zullen bijblijven. Herinneringen van gevoelens. En voornemens om dingen te doen.

Het belangrijkste gevoel is liefde. U hebt de liefde gevoeld van de geweldige leidsters die gesproken hebben. En u hebt door de Geest gevoeld dat zij u liefhebben zonder u te kennen, omdat ze de liefde van onze hemelse Vader en de Heiland voor u voelen. Daarom willen ze u heel graag dienen en willen ze dat u de zegeningen ontvangt die God u wil geven.

U hebt vanavond liefde voor anderen gevoeld — voor vrienden, klasgenoten, buren en zelfs vreemden, mensen die u pas ontmoet hebt. Die liefde is een gave van God. De Schriften noemen haar 'naastenliefde' en 'de reine liefde van Christus' (Moroni 7:47). U hebt die liefde vanavond gevoeld en u kunt die vaak voelen als u ze nastreeft.

Het tweede dat u vanavond gevoeld hebt, is de invloed van de Heilige Geest. Zusters hebben u vanavond beloofd dat de Heilige Geest u zal leiden naar dienstbetoon dat de Heer wil dat u anderen namens Hem geeft. U hebt door de Geest gevoeld dat die belofte van de Heer kwam en waar is.

De Heer heeft gezegd: 'En nu, voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Stel uw vertrouwen in die Geest die ertoe beweegt goed te doen — ja, recht te doen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen; en dat is mijn Geest' (LV 11:12).

Misschien hebt u die zegen vanavond ontvangen. Misschien hebt u tijdens deze bijeenkomst de naam of het gezicht van iemand die uw hulp nodig heeft in gedachten gekregen. Het was wellicht een vluchtige gedachte, maar door wat u vanavond gehoord hebt, zult u erover bidden met het vertrouwen dat God u zal leiden om het goede te doen dat Hij voor hen wil. Wanneer zulke gebeden een gewoonte worden, zullen u en anderen ten goede veranderen.

Het derde gevoel dat u vanavond gehad hebt, is dat u dichter bij de Heiland wilt zijn. Zelfs het jongste meisje heeft de werkelijkheid gevoeld van de uitnodiging in de lofzang: '"Kom," sprak de Heiland, "volg Mij na." Dat elk dus in zijn voetspoor ga.'[2]

Met die gevoelens is het eerste wat u zich moet voornemen om te doen, dienen met de kennis dat u er niet alleen voor staat. Als u iemand namens de Heiland troost en dient, bereidt Hij de weg voor u. De teruggekeerde zendelingen in ons midden zullen beamen dat dat niet betekent dat iedereen achter elke deur u zal ontvangen of dat iedereen die u dient u zal bedanken. Maar de Heer zal voor uw aangezicht uit gaan om de weg te bereiden.

President Thomas S. Monson heeft keer op keer gezegd dat hij weet dat deze belofte van de Heer waar is: 'En wie u ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen' (LV 84:88).

Een van de manieren waarop Hij voor uw aangezicht uit gaat, is door het hart voor te bereiden van iemand die Hij u vraagt te dienen. Hij bereidt ook uw hart voor.

U zult ook merken dat de Heer u van helpers voorziet — aan uw rechterhand, uw linkerhand en rondom u. U staat er niet alleen voor als u anderen namens Hem dient.

Dat heeft Hij vanavond voor mij gedaan. De Heer heeft in een 'menigte van getuigen' (Hebreeën 12:1) voorzien, zowel in woord als in muziek, om wat Hij wilde dat ik zou zeggen kracht bij te zetten. Ik moest er gewoon voor zorgen dat ik mijn deel er in kon passen. Ik hoop en bid dat u dankbaarheid

en vreugde zult voelen als de Heer u samen met anderen namens Hem laat dienen.

Als u die ervaring vaak hebt, en dat zult u, dan zult u net als ik van herkenning glimlachen als we 'Uw dienst is zoet' zingen.[3]

U zult ook glimlachen als u aan deze Schrifttekst denkt: 'En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan' (Mattheüs 25:40).

Het tweede wat u moet doen, is de Heer indachtig zijn als u namens Hem dient. De Heer gaat niet alleen voor ons aangezicht uit en stuurt engelen om met ons te dienen. Hij voelt de vertroosting die we anderen geven ook alsof we die aan Hem geven.

Iedere dochter van God die de boodschappen in deze bijeenkomst hoort en gelooft, zal zich afvragen: wat wil de Heer dat ik doe om mensen in nood te helpen? De situatie van iedere zuster is uniek. Dat geldt ook voor mijn groepje dochters, schoondochters, kleindochters en achterkleindochters. Voor hen en voor alle dochters van onze hemelse Vader herhaal ik de wijze raad van zuster Linda K. Burton.

Ze heeft u gevraagd om in geloof te bidden om te weten te komen wat de Heer wil dat u in uw situatie doet. En vervolgens heeft ze u de aangename vertroosting beloofd die de Heer gaf aan de vrouw die bekritiseerd werd omdat ze zijn hoofd met dure olie gezalfd had in plaats van die te verkopen en het geld aan de armen te schenken.

'Maar Jezus zei: Laat haar met rust. Waarom valt u haar lastig? Zij heeft een goed werk aan Mij verricht.

'Want de armen hebt u altijd bij u en wanneer u wilt, kunt u hun weldoen, maar Mij hebt u niet altijd.

'Zij heeft gedaan wat zij kon; zij heeft van tevoren Mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis.

'Voorwaar, Ik zeg u: Overal waar dit Evangelie gepredikt zal worden in heel de wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden over wat zij gedaan heeft' (Markus 14:6–9).

Die korte Schrifttekst is mooie en wijze raad in roerige tijden voor trouwe zusters in het koninkrijk van de Heer. Uit liefde voor God en onze Heiland zult u bidden en vragen wie Hij wil dat u dient. En u zult geen publieke erkenning verwachten, net als de vrouw in die passage in Markus, wier heilige daad om de Heiland van de wereld te eren bekend is, maar niet haar naam.

Ik hoop dat de zusters in onze familie uit liefde voor God hun uiterste best zullen doen om mensen in nood te dienen. Het derde wat ik hoop dat ze zullen doen, is bescheiden zijn over hun goede werken. Maar ik bid dat ze de volgende raad van de Heer ter harte zullen nemen en ik ben er zeker van dat we die allemaal moeten horen. Hij zei:

'Wees op uw hoede dat u uw liefdegave niet geeft in tegenwoordigheid van de mensen om door hen gezien te worden; anders hebt u geen loon bij uw Vader, Die in de hemelen is.'

En vervolgens zei Hij:

'Maar als u een liefdegave geeft, laat dan uw linkerhand niet weten wat uw rechterhand doet,

'zodat uw liefdegave in het verborgene zal zijn; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden' (Mattheüs 6:1, 3–4).

Mijn gebed voor de zusters in het koninkrijk is, waar en in welke omstandigheden ze ook leven, dat hun geloof in de Heiland en dankbaarheid voor zijn verzoening hen ertoe aanzet om hun uiterste best te doen voor de mensen die God hun vraagt te dienen. Als ze dat doen, beloof ik hen dat ze heiligere vrouwen zullen worden. De Heiland en onze hemelse Vader zullen hen met open armen verwelkomen en openlijk belonen.

Ik weet dat dit de kerk van de herrezen Jezus Christus is. Hij is opgewekt. Hij heeft de prijs voor al onze zonden betaald. Ik weet dat we dankzij Hem zullen opstaan en het eeuwige leven kunnen beërven. President Thomas S. Monson is zijn levende profeet. Onze hemelse Vader hoort en verhoort onze gebeden. Ik getuig dat we dichter tot de Heiland komen als we uit reine liefde anderen namens Hem dienen. Ik laat u dat zekere getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Daar Gij mij veel gegeven hebt', *Lofzangen*, nr. 151.
2. 'Kom, volg Mij na', *Lofzangen*, nr. 82.
3. 'Uw dienst is zoet', *Lofzangen*, nr. 103.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Waar twee of drie vergaderd zijn

Als u met de Geest luistert, merkt u dat uw hart verzacht wordt, uw geloof versterkt wordt, en dat uw vermogen om de Heer lief te hebben groter wordt.

Geliefde broeders en zusters, ik heet u welkom op de 186e algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik verheug mij dat ik bij u kan zijn, en ik heet u hartelijk welkom.

Ik ben dankbaar dat u naar de conferentie bent gekomen om hemelse inspiratie te krijgen en u dichter bij uw hemelse Vader en de Heer Jezus Christus te voelen.

Aan deze bijeenkomst, die zich over de hele wereld uitstrekt, nemen miljoenen discipelen van Jezus Christus deel die onder verbond staan om Hem altijd indachtig te zijn en Hem te dienen. Door het wonder van de hedendaagse techniek worden de tijdsverschillen en de grote afstanden die ons scheiden, tenietgedaan. Wij komen bijeen alsof we allemaal in één grote zaal aanwezig zijn.

Maar belangrijker nog dan onze bijeenkomst is in wiens naam wij bijeenkomen. De Heer heeft beloofd dat Hij dicht bij ieder van ons zou zijn, ongeacht het grote aantal discipelen dat Hij momenteel op aarde heeft. In 1829 zei Hij tegen zijn kleine groepje discipelen: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, […] waar twee of drie […] vergaderd zijn in mijn naam, zie, daar zal Ik in hun midden zijn — aldus ben Ik in uw midden' (LV 6:32).

De menigte discipelen die in deze conferentie bijeen is, telt nu meer dan een of twee, en dus is de Heer zoals beloofd in ons midden. Daar Hij opgestaan en verheerlijkt is, is Hij niet fysiek aanwezig op elke plek waar heiligen vergaderen. Maar door de macht van de Geest kunnen wij het gevoel hebben dat Hij hier vandaag onder ons is.

Waar en wanneer we de nabijheid van de Heiland voelen, hangt van onszelf af. Hij heeft ons deze instructie gegeven:

'En voorts, voorwaar, Ik zeg u, mijn vrienden: Ik laat u deze woorden om ze in uw hart te overwegen, tezamen met dit gebod dat Ik u geef, dat gij Mij zult aanroepen terwijl Ik nabij ben —

'nadert tot Mij en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig en gij zult Mij vinden; vraagt en gij zult ontvangen; klopt en u zal worden opengedaan' (LV 88:62–63).

Ik ken vandaag ten minste twee luisteraars die deze zegen met heel hun hart wensen. Zij zullen er oprecht naar streven om tijdens deze conferentie dichter tot de Heer te komen. Zij schreven mij — hun brieven arriveerden in dezelfde week op mijn kantoor — en vroegen om dezelfde soort hulp.

Beiden zijn bekeerlingen en hebben eerder een getuigenis ontvangen van

de liefde die de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, de Heiland van de wereld, voor ons hebben. Zij wisten dat de profeet Joseph Smith de kerk door rechtstreekse openbaring gesticht heeft en dat de sleutels van het heilig priesterschap hersteld zijn. Beiden voelden een getuigenis dat de sleutels in deze kerk aanwezig zijn. Zij getuigden dat schriftelijk plechtig aan mij.

Maar beiden beklaagden zich dat hun gevoelens van liefde voor de Heer en zijn liefde voor hen afnamen. Beiden wilden heel graag dat ik ze hielp om de vreugde en het gevoel van liefde dat ze bij het toetreden tot Gods koninkrijk hadden gehad, weer terug te krijgen. Beiden spraken de angst uit dat als ze die gevoelens van liefde voor de Heiland en zijn kerk niet helemaal terug zouden krijgen, de beproevingen waar ze voor stonden uiteindelijk hun geloof zouden overwinnen.

Zij zijn niet de enigen die zich daar zorgen over maken, noch is hun beproeving nieuw. De Heiland heeft ons tijdens zijn sterfelijke bediening de gelijkenis van het zaad en de zaaier gegeven. Het zaad was het woord van God. De zaaier was de Heer. Of het zaad overleefde, en hoe goed het groeide, was afhankelijk van de grond waarop het viel. U zult zich vast zijn woorden herinneren:

'En toen hij zaaide, viel een deel van het zaad langs de weg; en de vogels kwamen en aten dat op.

'Een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had; en het kwam meteen op, doordat het geen diepte van aarde had.

'En toen de zon opgegaan was, verschroeide het; en doordat het geen wortel had, verdorde het.

'Een ander deel viel tussen de dorens; en de dorens kwamen op en verstikten het.

'En weer een ander deel viel in de goede aarde en gaf vrucht, het ene honderd-, het andere zestig-, en een ander dertigvoudig.

'Wie oren heeft om te horen, laat hij horen' (Mattheüs 13:4–9).

Nogmaals, het zaad is het woord van God. De aarde is het hart van de persoon die het zaad ontvangt.

Wij hebben allen veel gemeen met de fijne mensen die mij om hulp en geruststelling schreven. Er zijn bij ons allen ooit zaadjes, of het woord van God, in ons hart gezaaid. Voor sommigen was dat in onze jeugd, toen onze ouders ons uitnodigden om ons door iemand met priesterschapsgezag te laten dopen en bevestigen. Anderen zijn onderwezen door dienstknechten die God had geroepen. Ieder had het gevoel dat het zaad goed was, voelde het in zijn hart zwellen, en ondervond vreugde toen het zijn hart en verstand bleek te verruimen.

Wij hebben allemaal een beproeving van ons geloof gehad doordat belangrijke zegeningen ons met vertraging bereikten, door gemene aanvallen van hen die ons geloof wilden vernietigen, verleidingen om zonde te begaan, en zelfzuchtige belangen die onze pogingen om de geestelijke diepgang van ons hart te ontwikkelen en het te verzachten tegenwerkten.

Zij die verdriet hebben om het verlies van die vreugde die ze eens hadden, zijn de gezegenden. Sommigen zien zelf niet in dat hun geloof verwelkt. *Satan is sluw.* Hij zegt tegen hen die hij ellendig wil maken, dat de

vreugde die ze eens voelden kinderachtige zelfmisleiding was.

Vandaag is mijn boodschap aan ons allemaal dat we de komende paar dagen een waardevolle kans krijgen om ons hart te laten verzachten, het zaad te ontvangen en het te verzorgen. Het zaad is het woord van God, en het zal op iedereen worden uitgestort die luistert en kijkt naar het verloop van de conferentie, en die de toespraken leest. De muziek, de toespraken en de getuigenissen zijn opgesteld door dienstknechten van God die bij hun voorbereiding ijverig naar leiding van de Heilige Geest hebben gestreefd. Zij hebben langer en ootmoediger gebeden naarmate de conferentie dichterbij kwam.

Zij hebben gebeden om de macht die zij nodig hebben om u aan te moedigen keuzes te maken die in uw hart grond vruchtbaar zullen maken waarin het goede woord van God kan groeien en vrucht kan dragen. Als u met de Geest luistert, merkt u dat uw hart verzacht wordt, uw geloof versterkt wordt, en dat uw vermogen om de Heer lief te hebben groter wordt.

Uw keus om met vol voornemen des harten te bidden, transformeert uw ervaring tijdens de conferentiebijeenkomsten en in de daaropvolgende dagen en maanden.

Velen van u zijn hier al aan begonnen. Aan het begin van deze bijeenkomst hebt u beter naar het gebed geluisterd; u hebt uw geloof toegevoegd aan de smeekbede dat wij gezegend mogen worden met een uitstorting van de Heilige Geest. Toen u uw stilzwijgende smeekbede in de naam van Jezus Christus daar aan toevoegde, kwam u nader tot Hem. Dit is zijn conferentie. Alleen de Heilige Geest kan de zegeningen brengen die de Heer ons wil geven. Met liefde voor ons heeft Hij ons beloofd dat wij dat kunnen voelen:

'Wat zij ook spreken wanneer gedreven door de Heilige Geest, zal Schriftuur zijn, zal de wil des Heren zijn, zal de zin des Heren zijn, zal het woord des Heren zijn, zal de stem des Heren zijn, en de macht Gods tot behoudenis.

'Zie, dit is de belofte des Heren aan u, o gij, mijn dienstknechten.

'Welnu, houdt moed en vreest niet, want Ik, de Heer, ben met u en zal u bijstaan; en gij zult getuigen van Mij, ja, Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben en dat Ik komen zal' (LV 68:4–6).

Telkens als er een dienstknecht van God aan het spreekgestoelte komt, kunt u bidden en uw geloof aan het gebed toevoegen dat de belofte van de Heer in afdeling 50 van de Leer en Verbonden mag worden vervuld:

'Voorwaar, Ik zeg u: Wie door Mij geordend en uitgezonden is om het woord der waarheid te prediken door de Trooster, in de Geest der waarheid, predikt hij door de Geest der waarheid of op een andere wijze?

'En indien het op een andere wijze gebeurt, is het niet van God.

'En voorts, wie het woord der waarheid ontvangt, ontvangt hij het door de Geest der waarheid of op een andere wijze?

'Indien het op een andere wijze gebeurt, is het niet van God.

'Daarom, hoe komt het dat gij niet kunt begrijpen en weten dat wie het woord door de Geest der waarheid ontvangt, het ontvangt zoals het door de Geest der waarheid gepredikt wordt?

'Daarom begrijpen hij die predikt en hij die ontvangt elkaar en beiden worden opgebouwd en verblijden zich tezamen' (LV 50:17–22).

U kunt bidden als het koor op het punt staat te zingen. De koordirigent, de organisten en de koorleden hebben gebeden, en geoefend met een gebed en geloof in hun hart dat de muziek en de woorden harten zullen verzachten en dat die hun vermogen om het geloof van anderen op te bouwen mogen vergroten. Zij zullen voor de Heer optreden alsof zij voor Hem stonden, wetend dat onze hemelse Vader hen net zo goed hoort als Hij hun persoonlijke gebeden hoort. Samen hebben zij er in liefde aan gewerkt dat de Heiland zijn belofte aan Emma Smith nakomt: 'Want mijn ziel schept genoegen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is Mij een gebed, en het zal verhoord worden met een zegen op hun hoofd' (LV 25:12).

Als u niet alleen luistert, maar ook bidt tijdens het zingen, dan wordt uw gebed en worden hun gebeden verhoord met een zegen op uw hoofd en op hun hoofd. U zult de zegen van de liefde en goedkeuring van de Heiland voelen. Allen die zich bij die uiting van

lof aansluiten, zullen hun liefde voor Hem voelen toenemen.

U kunt ook bidden als een spreker het eind van zijn of haar boodschap lijkt te naderen. Hij of zij zal de Vader inwendig bidden dat de Heilige Geest hem of haar de woorden van getuigenis zal geven die het hart en de hoop van de luisteraars zullen opbouwen, en hun vastberadenheid zullen vergroten om de Heiland altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden.

Het getuigenis zal geen opzeggen van een boodschap zijn. Het zal een bevestiging zijn van een waarheid die de Geest tot in het hart kan voeren van diegenen die om hulp en goddelijke leiding bidden, en die bidden om de reine liefde van Christus te ontvangen.

De sprekers zal een waar getuigenis worden ingegeven. Al spreken zij weinig woorden, toch zullen die tot in het hart van de ootmoedige luisteraar worden gevoerd die met een honger naar het goede woord van God naar de conferentie is gekomen.

Ik weet uit ervaring hoe het geloof van goede mensen aan het eind van een toespraak tot woorden van de Geest kan leiden. Meer dan eens heeft iemand na mijn getuigenis gezegd: 'Hoe wist u dat ik die woorden zo hard nodig had?' Ik heb geleerd om me niet te verbazen als ik me niet kan herinneren dat ik die woorden uitsprak. Ik sprak de woorden van getuigenis uit, maar de Heer was er en gaf me die woorden op dat moment in. De belofte dat de Heer ons de woorden ingeeft op het moment waarop we die nodig hebben, geldt met name voor een getuigenis (zie LV 24:6). Luister aandachtig naar de getuigenissen die deze conferentie gegeven worden — u zult zich dan dichter bij de Heer voelen.

U kunt aanvoelen dat het moment nadert waarop ik de boodschap die ik heb willen overbrengen, met een getuigenis van waarheid afsluit. Uw gebeden zullen ertoe bijdragen dat ik de woorden van getuigenis ontvang om iemand te helpen die antwoord op zijn of haar vragen nodig heeft.

Ik laat u mijn vaste getuigenis dat onze hemelse Vader, de grote Elohim, ieder van ons liefheeft en kent. Onder zijn leiding was zijn Zoon, Jehova, de Schepper. Ik getuig dat Jezus van Nazareth als de Zoon van God geboren is. Hij heeft de zieken genezen, de blinden laten zien en de doden opgewekt. Hij heeft de prijs betaald voor alle zonden van alle kinderen van onze hemelse Vader die in het sterfelijk leven geboren zijn. Hij heeft de banden van de dood voor allen verbroken toen Hij die eerste paaszondag uit het graf verrees. Hij leeft nu, een God — herrezen en heerlijk.

Dit is de enige ware kerk, en Hij is zelf de hoeksteen. Thomas S. Monson is zijn profeet voor de hele wereld. De profeten en apostelen die u tijdens deze conferentie hoort, spreken namens de Heer. Zij zijn dienstknechten van Hem, en zij hebben het gezag om namens Hem op te treden. Hij gaat voor zijn dienstknechten uit de wereld in. Dat weet ik zeker. Daarvan getuig ik in zijn naam, namelijk de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Mary R. Durham
Onlangs ontheven tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Een gave van leiding voor een kind

Hoe leren we hun van wereldse invloeden los te komen en op de Geest te vertrouwen?

Een jonge vader was letterlijk aan het zinken. Hij maakte samen met zijn kinderen en zijn schoonvader een wandeling rondom het meer. Ze waren omgeven door majestueuze met dennenbomen begroeide bergen en de blauwe lucht met zachte witte wolkjes straalde schoonheid en rust uit. Toen de kinderen het warm kregen en moe werden, besloten de mannen ze op hun rug te nemen en de korte afstand over het meer te zwemmen.

Het leek makkelijk… tot het moment dat de vader het gevoel kreeg dat hij naar beneden getrokken werd. Alles werd zo zwaar. Het water trok hem naar de bodem van het meer en hij raakte in paniek. Hoe kon hij blijven drijven — vooral omdat zijn dierbare dochter op zijn rug zat?

Toen hij riep, was zijn stem wegens de afstand niet te horen. Zijn schoonvader was te ver vooruit om op zijn wanhopige smeekbede om hulp te reageren. Hij voelde zich alleen en machteloos.

Kunt u zich voorstellen dat u zich zo alleen voelt, niet in staat om u ergens aan vast te houden en in een wanhopige worsteling voor uw eigen leven en dat van uw kind? Helaas krijgen we dat gevoel allemaal als we ons in situaties bevinden waarin we dringend hulp nodig hebben om te overleven en onze dierbaren te redden.

Bijna in paniek besefte hij dat zijn doorweekte schoenen hem naar beneden trokken. Terwijl hij zijn best deed om boven water te blijven, probeerde hij zijn zware schoenen uit te trekken. Maar het was alsof ze zich aan hem vastzogen. De veters waren drijfnat en daardoor zat de strik nog strakker.

Met een laatste wanhopige poging wist hij de schoenen van zijn voeten te wrikken, eindelijk kwamen ze los en zakten snel naar de bodem van het meer. Van het zware gewicht dat hem naar beneden sleurde bevrijd, zwom hij razendsnel met zijn dochter naar boven. Hij kon nu verder zwemmen, naar de veilige oever aan de andere kant van het meer.

We hebben allemaal wel eens het gevoel dat we verdrinken. Het leven kan zwaar zijn. We leven in ‘een luidruchtige, drukke wereld. Als

we niet voorzichtig zijn, kunnen die wereldse zaken de zaken van de Geest verdrijven.'[1]

Hoe volgen we het voorbeeld van deze vader en schudden we een deel van het gewicht van de wereld dat we meedragen van ons af, zodat we het hoofd van onze kinderen en ons eigen bezorgde hoofd boven water kunnen houden? Hoe kunnen we, zoals Paulus aanraadde, 'alle last [afleggen]?'[2] Hoe kunnen we onze kinderen voorbereiden op de dag dat ze zich niet langer aan ons en ons getuigenis kunnen vastklampen? Als zij zelf moeten zwemmen?

Wij vinden het antwoord als we deze goddelijke bron van kracht herkennen. Deze bron wordt vaak onderschat, maar wij kunnen er dagelijks gebruik van maken om onze last te verlichten en onze dierbare kinderen te leiden. Die bron is de gave van de Heilige Geest, die ons kan leiden.

Kinderen kunnen zich op achtjarige leeftijd laten dopen. Zij leren over God en sluiten een verbond met Hem. De mensen die van hen houden, staan om hen heen als ze ondergedompeld worden en met een heerlijk gevoel van vreugde uit de doopvont komen. Dan ontvangen ze de onbeschrijflijke gave van de Heilige Geest, die hen voortdurend kan leiden als ze hun best doen voor die zegen.

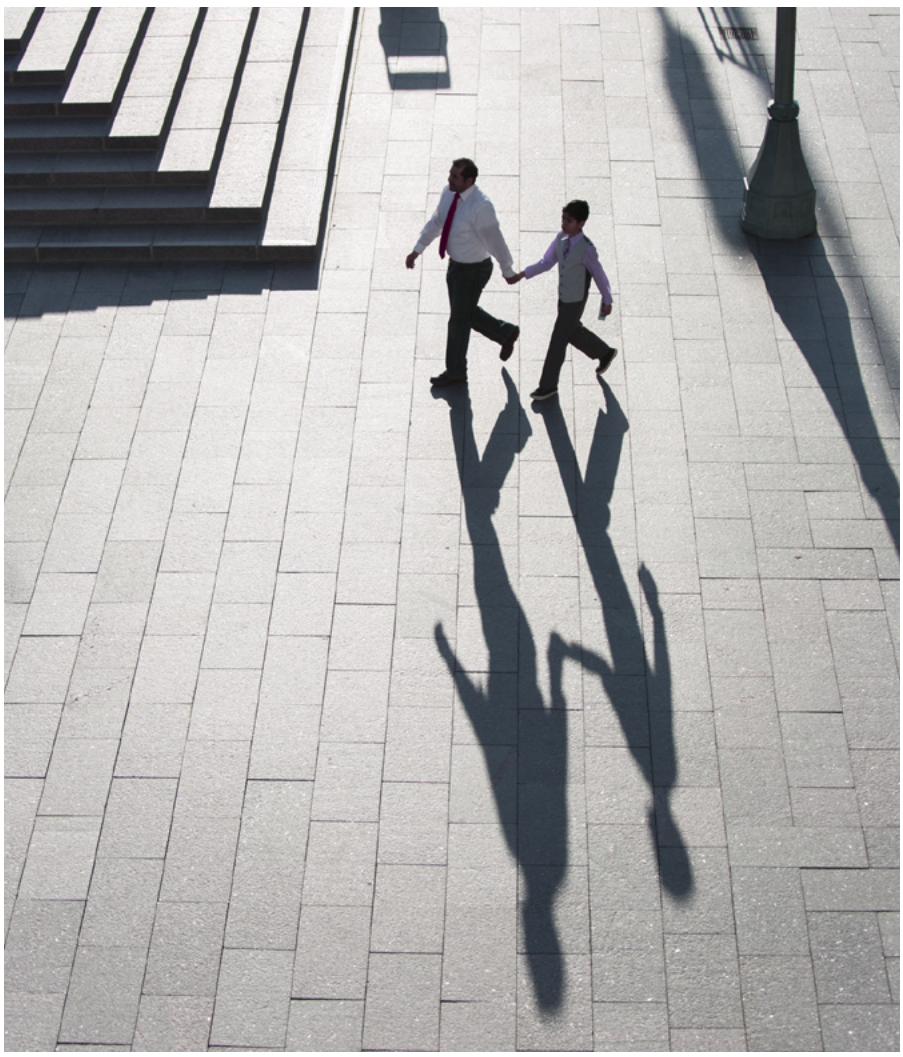

Ouderling David A. Bednar heeft gezegd: 'De eenvoud van deze verordening zou ertoe kunnen leiden dat haar belang wordt onderschat. Deze vier woorden — "Ontvang de Heilige Geest" — zijn geen passieve verklaring; ze zijn eerder een aansporing van de priesterschap — een gezaghebbende aansporing om te handelen en niet met ons te laten handelen.'[3]

Kinderen hebben van nature het verlangen om het goede te doen en lief te zijn. We kunnen hun onschuld, hun zuiverheid voelen. Zij zijn ook heel gevoelig voor de stille, zachte stem.

In 3 Nephi 26 liet de Heer ons zien wat het geestelijke vermogen van kinderen is:

'Hij maakte hun tong los, en zij zeiden grote en wonderbare dingen tot hun vaders, grotere zelfs dan Hij het volk geopenbaard had; […]

'Zij zagen en hoorden die kinderen; ja, zelfs zuigelingen deden hun mond open en zeiden wonderbare dingen.'[4]

Hoe vergroten wij, ouders, het geestelijke vermogen van onze kleine kinderen? Hoe leren we hun om de wereldse invloeden uit te schoppen en op de Geest te vertrouwen als wij niet bij ze zijn en ze zich alleen in de diepe wateren van hun leven bevinden?

Sta mij toe dat ik u wat suggesties doe.

Ten eerste kunnen we onze kinderen er bewust van maken wanneer zij de Geest horen en voelen. Laten we in de tijd teruggaan, naar het

Oude Testament, en zien hoe Eli dat met Samuel deed.

De jonge Samuel hoorde twee keer een stem, rende naar Eli en zei: 'Hier ben ik.'

'Ik heb niet geroepen', antwoordde Eli.

'Nu kende Samuel de Heere nog niet; het woord van de Heere was nog niet aan hem geopenbaard.'

De derde keer drong het tot Eli door dat de Heer Samuel had geroepen en zei hij tegen Samuel dat hij moest zeggen: 'Spreek, Heere, want uw dienaar luistert.'[5]

Samuel begon de stem van de Heer te voelen, te herkennen en ernaar te luisteren. Maar hij was jong en begreep het pas toen Eli met die herkenning hielp. En toen hij onderricht was, kon Samuel met de stille, zachte stem vertrouwd raken.

Ten tweede kunnen we ons thuis en onze kinderen erop voorbereiden om de stille, zachte stem te ervaren. 'Veel leraren in vreemde talen geloven dat kinderen een taal het beste kunnen leren met behulp van "onderdompelingsprogramma's", waarbij ze omgeven worden door mensen die de taal spreken en die een beroep op hen doen om de taal ook te spreken. Ze leren dan niet alleen de woorden, maar leren de taal vloeiend spreken en zelfs in die taal denken. De beste plek voor "onderdompeling" ten bate van geestelijk onderwijs is bij ons thuis, waar geestelijke beginselen de basis voor het dagelijks leven kunnen vormen.'[6]

'U moet ze [de woorden van de Heer] uw kinderen inprenten en erover spreken, als u in uw huis zit en als u over de weg gaat, als u neerligt en als u opstaat.'[7] Als we ons gezin in de Geest onderdompelen, zal het hart van onze kinderen voor zijn invloed open blijven staan.

Ten derde kunnen we onze kinderen helpen begrijpen hoe de Geest tot hen spreekt. Joseph Smith heeft gezegd: 'Als Hij naar een klein kind gaat, past Hij Zichzelf aan de taal en vaardigheid van een klein kind aan.'[8] Een moeder observeerde haar kinderen en ontdekte steeds meer dat, aangezien kinderen op verschillende manieren leren — sommigen leren visueel, anderen auditief, tactiel of kinesthetisch — de Heilige Geest haar kinderen onderwijst op de manier waarop ieder kind het beste kan leren.[9]

Een andere moeder vertelde over een ervaring waarbij ze haar kinderen de Heilige Geest leerde herkennen. 'Soms', schreef ze, 'beseffen [kinderen] niet dat een terugkerende gedachte, een gevoel van troost als ze huilen, of precies op het juiste moment aan iets denken manieren zijn waarop de Heilige Geest [met hen] communiceert.' Ze vervolgt: 'Ik leer mijn kinderen zich te richten op wat ze voelen [en daarnaar te handelen].'[10]

De Heilige Geest voelen en herkennen zal het geestelijke vermogen van onze kinderen ontwikkelen en de stem die ze leren kennen zal steeds helderder klinken. Het gaat dan zoals ouderling Richard G. Scott zei: 'Ik getuig tot u dat als u meer ervaring krijgt met hoe u inspiratie van de Geest ontvangt, u gaandeweg meer vertrouwen zult krijgen in de indrukken die u voelt dan in wat u kunt zien of horen.'[11]

We hoeven niet bang te zijn als we onze kinderen in de wateren van het leven zien stappen, want wij hebben hen geholpen om zich van werelds gewicht te ontlasten. We hebben ze geleerd om volgens de leiding van de Heilige Geest te leven. Die gave zal de last die ze dragen licht maken en hen terug naar hun hemelse huis leiden als zij ernaar leven en de ingevingen van de Geest opvolgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Joseph B. Wirthlin, 'The Unspeakable Gift', *Liahona*, mei 2003, 27.
2. Hebreeën 12:1.
3. David A. Bednar, 'Ontvang de Heilige Geest', *Liahona*, november 2010, 95.
4. 3 Nephi 26:14, 16.
5. Zie 1 Samuel 3:4–10.
6. C. Terry en Susan L. Warner, 'Helping Children Hear the Still, Small Voice', *Ensign,* maart 1994, 19.
7. Deuteronomium 6:7.
8. Joseph Smith. In *History of the Church*, 3:392.
9. Zie Merrilee Browne Boyack, 'Kinderen de Heilige Geest helpen herkennen', *Liahona,* december 2013, 10–12.
10. Irinna Danielson, 'How to Answer the Toughest "Whys" of Life', 30 oktober, 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, 'Hemelse inspiratie ontvangen', *Liahona*, november 2009, 7.

Ouderling Donald L. Hallstrom
van het Presidium der Zeventig

Ik *ben* een kind van God

Een juist begrip van ons hemelse erfgoed is essentieel voor onze verhoging.

Onze meest fundamentele leer omvat de kennis dat we kinderen van een levende God zijn. Daarom is Vader een van zijn heiligste namen — hemelse Vader. Deze leer is door de eeuwen heen duidelijk door profeten verkondigd:

- Toen Mozes door Satan werd verleid, zei hij: 'Wie Zijt gij? Want zie, ik ben een *zoon van God*.'[1]
- De psalmist zei tegen de Israëlieten: 'U bent allen *zonen van de Allerhoogste*.'[2]
- Paulus zei in Athene op de Areopagus tegen de mensen dat ze '*van Gods geslacht*'[3] waren.
- Joseph Smith en Sidney Rigdon ontvingen een visioen waarin ze de Vader en de Zoon zagen. En een stem uit de hemel verklaarde dat de bewoners van de werelden '*voor God gewonnen zonen en dochters* zijn.'[4]
- In 1995 bevestigden de vijftien hedendaagse apostelen en profeten: 'Ieder mens […] is geschapen naar het beeld van God. Ieder is een *geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders*.'[5]
- President Thomas S. Monson heeft getuigd: 'Wij zijn *zoons en dochters van een levende God. […]* We kunnen die overtuiging niet echt hebben zonder een sterk hernieuwd gevoel van kracht en macht te krijgen.'[6]

Dit beginsel is zo fundamenteel, wordt zo vaak verkondigd en is zo eenvoudig dat het soms een cliché lijkt. Maar in werkelijkheid maakt het deel uit van de meest uitzonderlijke kennis die we kunnen krijgen. Een juist begrip van ons hemelse erfgoed is essentieel voor onze verhoging. Het is van essentieel belang voor ons begrip van het glorierijke heilsplan en voor de ontwikkeling van ons geloof in de Eerstgeborene van de Vader, Jezus de Christus, en zijn barmhartige verzoening.[7] Het motiveert ons voortdurend om essentiële, eeuwige verbonden te sluiten en na te komen.

Enkele uitzonderingen daargelaten kan iedereen in deze bijeenkomst 'Ik ben een kind van God'[8] uit het hoofd zingen. Deze geliefde lofzang is een van de meest gezongen lofzangen in de kerk. Maar de belangrijkste vraag luidt: 'Zijn we ons dat *écht* bewust?' Weten we dat met ons verstand, ons hart en onze ziel? Is onze hemelse afkomst onze eerste en belangrijkste identiteit?

Hier op aarde identificeren we ons met veel verschillende zaken, zoals onze geboorteplaats, onze nationaliteit en onze taal. Sommige mensen identificeren zichzelf met hun beroep of hobby. Deze aardse identiteiten zijn op zich niet verkeerd, *tenzij* ze onze eeuwige identiteit vervangen of

belemmeren — namelijk dat we een zoon of dochter van God zijn.

Toen onze jongste dochter zes jaar oud was, kreeg de kinderen op school van haar leerkracht een schrijfopdracht. Het was oktober, de maand van Halloween, een feest dat in sommige landen wordt gevierd. Hoewel het niet mijn lievelingsfeest is, veronderstel ik dat Halloween ook onschuldige en verdienstelijke aspecten heeft.

De leerkracht gaf alle leerlingen een vel papier. Bovenaan stond een tekening van een mythische heks (ik zei al dat het niet mijn lievelingsfeest is), die bij een heksenketel stond. De vraag die gesteld werd, om het voorstellingsvermogen van de kinderen te stimuleren en hun elementaire schrijfvaardigheid te toetsen, luidde: 'Je hebt net wat uit de heksenketel gedronken. Wat gebeurt er nu met je?' Ik hoop dat u begrijpt dat ik dit niet aan leerkrachten aanbeveel.

'Je hebt net wat uit de heksenketel gedronken. Wat gebeurt er nu met je?' In haar beste handschrift schreef ons dochtertje: 'Dan ga ik dood en dan ga ik naar de hemel. Daar vind ik het fijn. Ik vind het daar fijn omdat ik dan bij onze hemelse Vader kan wonen.' Dat antwoord zal haar leerkracht hebben verbaasd. Maar toen onze dochter ermee thuiskwam, zagen we dat ze een ster had gekregen, de hoogst mogelijke beoordeling.

In ons dagelijks leven krijgen we met echte, niet ingebeelde, beproevingen te maken. Zoals lichamelijke, emotionele en geestelijke pijnen. Zoals hartzeer als onze omstandigheden heel anders zijn dan we ons hadden voorgesteld. Zoals onrecht wanneer we een bepaalde situatie niet lijken te verdienen. Zoals teleurstelling als iemand die we vertrouwen het laat afweten. Zoals problemen op financieel en gezondheidsgebied die ons uit het veld slaan.

Soms vragen we ons misschien af of een leerstellige of historische kwestie ons huidige begrip te boven gaat.

Als we met moeilijkheden geconfronteerd worden, hoe reageren we dan? Met verwarring, twijfel of geestelijke vervreemding? Krijgt ons geloof een zware slag te verduren? Geven we God of anderen de schuld van onze omstandigheden? Of erkennen we wie we werkelijk zijn — kinderen van een liefdevolle God? En gaat dat gepaard met het volste vertrouwen dat Hij aards leed toestaat *omdat* Hij weet dat het ons, als het louterende vuur van de edelsmid tot zegen zal zijn, zodat we meer op Hem gaan lijken en ons eeuwige erfgoed kunnen ontvangen?[9]

Ik woonde onlangs een vergadering met ouderling Jeffrey R. Holland bij. Toen hij het beginsel besprak dat het aardse leven soms pijnlijk kan zijn, maar dat onze beproevingen een eeuwig doel hebben — ook als we op dat moment het waarom niet begrijpen — zei ouderling Holland: 'We kunnen krijgen wat we willen, of we kunnen iets beters krijgen.'

Vijf maanden geleden gingen mijn vrouw, Diane, en ik met ouderling en zuster David A. Bednar naar Afrika. Het zesde en laatste land dat we bezochten, was Liberia. Liberia is een geweldig land met bewonderenswaardige mensen en een rijke geschiedenis. Maar het leven is daar niet gemakkelijk. Door

decennia van politieke onrust en burgeroorlogen is de plaag van armoede steeds erger geworden. En door een angstaanjagende ebola-uitbraak zijn onlangs zo'n vijfduizend mensen om het leven gekomen. Wij waren de eerste kerkleiders van buiten het gebied die de hoofdstad Monrovia bezochten sinds de Wereldgezondheidsorganisatie heeft verklaard dat het na de ebola-crisis weer veilig is.

Op een hete zondagochtend reden we naar een gehuurd pand in het centrum van de stad. Elke beschikbare stoel was klaargezet, 3.500 in totaal. Het totale aantal aanwezigen was 4.100. Bijna iedereen kwam lopend of met het openbaar vervoer, of wat daar voor door moest gaan. Het was niet eenvoudig voor de heiligen om bij elkaar te komen. Maar ze kwamen. De meesten waren al uren van tevoren aanwezig. Toen we de zaal binnenkwamen, was de geestelijke stemming euforisch! De heiligen waren enthousiast en stonden open voor onderricht.

Als een spreker een tekst voorlas, zeiden de leden die tekst hardop. Het maakte niet uit of het een korte of lange tekst was; de aanwezigen zeiden de tekst gezamenlijk op. Dat is niet iets wat we aanbevelen, maar het was wel indrukwekkend dat ze daartoe in staat waren. En het koor was zo indrukwekkend. Met een enthousiaste dirigent en een veertienjarige jongen achter het toetsenbord, zongen de leden met energie en kracht.

Toen sprak ouderling Bednar. Dat was uiteraard het verwachte hoogtepunt van de bijeenkomst — om een apostel te horen onderwijzen en getuigen. Onder inspiratie onderbrak ouderling Bednar halverwege zijn toespraak en vroeg: 'Kent u "O, vast als een rotssteen"?'

Het leek wel of alle 4.100 aanwezigen 'JA!' uitriepen.

Toen vroeg hij: 'Kent u het laatste couplet?'

Opnieuw antwoordde iedereen: 'JA!'

Het arrangement van de indrukwekkende lofzang 'O, vast als een rotssteen' dat de afgelopen tien jaar door het Mormoons Tabernakelkoor wordt gezongen omvat het laatste couplet, dat voorheen niet zo vaak gezongen werd. Ouderling Bednar zei: "Laten we de eerste drie coupletten en het laatste couplet zingen.'

Zonder enige aarzeling sprong de koordirigent en de Aäronisch-priesterschapsdrager begon onmiddellijk en enthousiast de inleidende noten te spelen. Met een overtuiging die ik nog nooit had meegemaakt, zongen we de eerste drie coupletten. Maar toen werden het volume en de geestelijke kracht opgevoerd terwijl 4.100 stemmen het laatste couplet zongen en verklaarden:

'Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op
uw paân,
zo zal Ik in smarten van u geenszins
vliên,
maar bijstand en hulpe, maar bijstand
en hulpe,
maar bijstand en hulpe in kommer
u biên.[10]

In een van de opmerkelijkste geestelijke ervaringen van mijn leven leerde ik die dag een bijzondere les. We leven in een wereld die ervoor kan zorgen dat we vergeten wie we werkelijk zijn. Hoe meer afleidingen we om ons heen hebben, hoe gemakkelijker het is om onze band met God te veronachtzamen, dan te negeren en vervolgens te vergeten. De heiligen in Liberia hebben weinig materiële bezittingen, maar toch lijken ze op geestelijk gebied alles te hebben. Wat we die dag in Monrovia hebben gezien, was een groep zoons en dochters van God die het begrepen!

In deze wereld, waar we ook leven of wat onze omstandigheden ook zijn, is het essentieel dat onze identiteit als kind van God boven alles uitsteekt. Door de *kennis* die ons geloof doet bloeien, worden we gemotiveerd om ons voortdurend te bekeren, en krijgen we de kracht om ons hele aardse leven 'standvastig en onveranderlijk' te zijn.[11] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mozes 1:13; cursivering toegevoegd.
2. Psalmen 82:6; cursivering toegevoegd.
3. Handelingen 17:29; cursivering toegevoegd.
4. Leer en Verbonden 76:24; cursivering toegevoegd.
5. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129; cursivering toegevoegd.
6. Thomas S. Monson, 'Kanaries met grijs op hun vleugels', *Liahona*, juni 2010, 4; cursivering toegevoegd.
7. Zie Kolossenzen 1:13–15.
8. 'Ik ben een kind van God', *Lofzangen,* nr. 195.
9. Zie Maleachi 3:2.
10. 'O, vast als een rotssteen', *Lofzangen*, nr. 53.
11. Mosiah 5:15.

Ouderling Gary E. Stevenson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Waar zijn de sleutels en het gezag van het priesterschap?

Het priesterschapsgezag en de priesterschapssleutels starten de motor, openen de poort van de hemel, maken hemelse macht toegankelijk en plaveien het verbondspad terug naar onze liefdevolle hemelse Vader.

De winterzon verdween achter de uitgestrekte besneeuwde skipiste. De ijzige berglucht beet in onze wangen en neuzen en leek ons als het ware naar onze auto op de parkeerplaats van het skidorp te duwen. De verwarming van onze comfortabele auto zou onze verkleumde vingers en tenen spoedig opwarmen. De krakende sneeuw onder onze voeten bevestigde dat het wel heel erg koud was.

Ons gezin had een fijne dag op de skipiste doorgebracht. Een dag die nu ijzig ten einde liep. Toen we bij de auto kwamen, zocht ik in mijn jaszak naar de autosleutels — daarna in een andere zak, en in nóg een. 'Waar zijn de sleutels?' Iedereen stond vol ongeduld op de sleutels te wachten! De autoaccu was opgeladen en de hele auto — inclusief de verwarming — was er klaar voor, maar zonder sleutels konden we er niet in. Zonder sleutels konden we de motor niet starten.

Op dat moment ging al onze aandacht naar hoe we de auto konden openmaken en ons konden verwarmen. Maar zelfs in die situatie had ik sterk het gevoel dat ik er iets van kon leren. Zonder sleutels was dat prachtige stukje mechanica niet meer dan plastic en metaal. Hoewel de auto veel potentieel had, kon hij zonder sleutels niet functioneren.

Hoe meer ik over die ervaring nadenk, hoe meer betekenis die gelijkenis voor me krijgt. Ik verwonder me over de liefde van onze hemelse Vader voor zijn kinderen. Ik denk verbaasd aan het hemelse bezoek en de grote visioenen van de eeuwigheid die God aan Joseph Smith gegeven heeft. En mijn hart is vooral vervuld van overweldigende dankbaarheid voor de herstelling van het gezag en de sleutels van het priesterschap. Zonder die herstelling zouden we niet in het voertuig kunnen dat ons terug naar onze liefdevolle hemelse Ouders brengt. Om de heilsverordeningen te verrichten waardoor we naar onze Vader in de hemel kunnen terugkeren, hebben we de sturing en sleutels van het priesterschap nodig.

Johannes de Doper verscheen in mei 1829 aan Joseph Smith en Oliver Cowdery en verleende hun het Aäronisch priesterschap en de bijbehorende sleutels. Kort daarop verleenden Petrus, Jakobus en Johannes hun de sleutels van het Melchizedeks priesterschap.[1]

Bijna zeven jaar later verscheen de Heer Jehova op een zondag in

de Kirtlandtempel, slechts één week na de inwijding, in heerlijkheid aan Joseph en Oliver. Na Hem verschenen Mozes, Elias en Elia, die hun sleutels en bedieningen overdroegen.[2] Het herstelde priesterschapsgezag en die sleutels waren al eeuwenlang verloren. Net zoals ons gezin door de verloren sleutels geen toegang tot de auto kreeg, hadden alle kinderen van onze hemelse Vader geen toegang tot de heilsverordeningen van het evangelie van Jezus Christus — totdat die hemelse boodschappers een goddelijke herstelling teweegbrachten. We hoeven ons nooit ofte nimmer meer af te vragen waar de sleutels zijn.

Afgelopen jaar bezocht ik op een mooie herfstdag het rustige bos in het noordoosten van Pennsylvania dat in de Schriften Harmony genoemd wordt, waar Johannes de Doper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verschenen was en hun het Aäronisch priesterschap verleend had. Ik stond er ook op de oever van de Susquehanna waar Joseph en Oliver zich, begiftigd met gezag en sleutels, lieten dopen. Nabij diezelfde rivier verschenen Petrus, Jakobus en Johannes en herstelden ze het Melchizedeks priesterschap en de bijbehorende sleutels.[3]

Die locaties, samen met het gereconstrueerde eerste huis van Joseph en Emma, waar het Boek van Mormon grotendeels vertaald is, het nabijgelegen huis van Emma's ouders, en een nieuw kerkgebouw met bezoekerscentrum, vormen samen de nieuwe Site van de herstelling van het priesterschap die in september 2015 door president Russell M. Nelson ingewijd is. Ik voelde er de kracht en waarheid van de hemelse gebeurtenissen die op die heilige grond plaatsgevonden hebben. Door die ervaring ben ik over het gezag en de sleutels van het priesterschap gaan nadenken, studeren en bidden. En daardoor heb ik het verlangen gekregen om de jongemannen en jongevrouwen van de kerk te vertellen hoe het gezag en de herstelde sleutels van het priesterschap hen tot zegen kunnen zijn.

Ten eerste is het nuttig dat we die termen begrijpen. Het priesterschap of priesterschapsgezag wordt gedefinieerd als 'de macht en het gezag van God'[4] en 'de hoogste macht op aarde'.[5] Priesterschapssleutels heeft men als volgt gedefinieerd: 'Priesterschapssleutels zijn het gezag dat God aan priesterschapsleiders geeft om het gebruik van zijn priesterschap op aarde te regelen en te besturen.'[6] Priesterschapssleutels regelen de uitoefening van het priesterschapsgezag. Verordeningen waarvan de kerk een verslag bijhoudt, vergen sleutels en kunnen niet zonder toestemming verricht worden. Ouderling Dallin H. Oaks heeft gezegd: 'Uiteindelijk draagt de Heer Jezus Christus alle sleutels van het priesterschap, omdat het zijn priesterschap is. Hij beslist welke sleutels aan de mens worden gedelegeerd en hoe die sleutels worden gebruikt.'[7]

Ik heb voor jullie, jongemannen en jongevrouwen, drie manieren waarop jullie 'de sleutels kunnen vinden' of de sleutels en het gezag van het priesterschap kunnen gebruiken om jezelf en anderen tot zegen te zijn.

De eerste is je op een zending voorbereiden

Jonge broeders en zusters, je beseft het misschien niet, maar de sleutels van de vergadering van Israël die Mozes hersteld heeft, maken zendingswerk in deze bedeling mogelijk. Denk eens aan de circa 75.000 zendelingen die onder leiding van die sleutels in het veld werkzaam zijn. Weet dat het nooit te vroeg is om je op een zending voor te bereiden. In *Voor de kracht van de jeugd* lezen we: 'Jongemannen van de Aäronische priesterschap, […] werk er ijverig aan om de Heer straks als

zendeling te vertegenwoordigen.'[8] Jongevrouwen kunnen zich ook voorbereiden, maar 'hebben niet hetzelfde mandaat als de jonge mannen'.[9] Al je voorbereiding, of je nu een voltijdzending vervult of niet, zal je echter je hele leven van nut zijn als je als lid zendingswerk doet.

De tweede manier om 'de sleutels te vinden' is naar de tempel gaan

De sleutels van de verzegelmacht die de oudtestamentische profeet Elia hersteld heeft, maken verordeningen in heilige tempels mogelijk. De verordeningen die in de tempel verricht worden, stellen personen en gezinnen in staat om naar onze hemelse Ouders terug te keren.

We moedigen jullie, jongemannen en jongevrouwen, aan om de namen van je voorouders op te zoeken en je in de tempel plaatsvervangend voor hen te laten dopen. We hebben gemerkt dat er wereldwijd nog nooit zoveel jongeren zich voor hun voorouders hebben laten dopen! In veel tempels is de doopruimte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat met jongemannen en jongevrouwen gevuld. Er worden in die tempels tijdens heilige verordeningen sleutels gebruikt die familieleden aan elkaar verzegelen.

Zie je het verband tussen priesterschapssleutels en zegeningen? Als je aan dit werk deelneemt, zul je ontdekken dat de Heer erbij betrokken is. De volgende ervaring bevestigt dat. Ik kwam onlangs te weten dat een zekere moeder haar kinderen regelmatig naar de tempel bracht om zich plaatsvervangend te laten dopen. Op zekere dag had dit gezin zich in de tempel laten dopen en gingen ze net naar huis toen een man de doopruimte binnenkwam met een grote stapel familienamen. Een tempelwerker besefte dat er niemand meer in de doopruimte was om met de namen te helpen en vroeg de kinderen van het vertrekkende gezin of ze zich weer wilden omkleden en zich laten dopen. Ze stemden toe en gingen weer naar binnen. Terwijl de kinderen zich lieten dopen, luisterde de moeder en begon ze de namen te herkennen. Al gauw besefte ze tot ieders verbazing dat de stapel familienamen van de man ook háár overleden voorouders waren. Een zoete, tedere barmhartigheid voor hen.

Twee weken geleden is de Provo City Centertempel, de 150e tempel die de kerk in bedrijf heeft, ingewijd. Toen president Thomas S. Monson in 1963 als apostel gesteund werd, had de kerk twaalf tempels in bedrijf. De afstand naar een tempel wordt steeds kleiner. Maar diegenen onder jullie die vanwege de afstand of andere omstandigheden niet regelmatig naar de tempel kunnen gaan, dienen ervoor te zorgen dat ze altijd tempelwaardig zijn. Je kunt belangrijk werk buiten de tempel doen door je familienamen op te zoeken en in te dienen.

Ten slotte, nummer drie: in geloof voorwaarts gaan

De oudtestamentische profeet Abraham ontving in zijn bedeling een geweldige zegen van de Heer, die soms het verbond van Abraham genoemd wordt. Duizenden jaren later werden de zegeningen van het evangelie die aan Abraham gegeven werden, hersteld. Dat gebeurde toen de profeet Elias in de Kirtlandtempel aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verscheen.

Dankzij die herstelling heeft ieder van jullie toegang tot de geweldige zegeningen die Abraham beloofd zijn. Je zult die zegeningen ontvangen als je trouw blijft en een goed leven leidt. In het boekje *Voor de kracht van de jeugd* staan erg praktische instructies over hoe je in geloof voorwaarts gaat. Ik geef jullie een bloemlezing: 'Om alles te worden wat onze hemelse Vader wil dat je wordt, zul je 's ochtends en 's avonds in gebed tot je hemelse Vader moeten neerknielen. […] Lees dagelijks in de Schriften en pas wat je leest toe op je leven. […] Streef er elke dag naar gehoorzaam te zijn. […] Neem onder alle omstandigheden de leringen van de profeten […] tot leidraad. […] Wees nederig en bereid te luisteren naar de Heilige Geest.'

Die raad wordt gevolgd door een belofte die leidt tot beloften die uit de zegeningen van Abraham voortvloeien: 'Als je dat allemaal doet, zal de Heer veel meer van je leven maken dan je ooit zelf zou kunnen. Hij zal je meer kansen en inzicht geven, en je sterken. Hij zal je de hulp geven die je nodig hebt om je beproevingen en problemen aan te kunnen. Als je je Vader in de hemel en zijn Zoon, Jezus Christus, beter leert kennen, zul je een groter getuigenis krijgen, ware vreugde vinden en hun liefde voelen.'[10]

Ter samenvatting: bereid je voor op een zending, ga naar de tempel en ga in geloof voorwaarts.

Tot slot

Ik wil nu eindigen waar ik begonnen ben, namelijk op de ijskoude parkeerplaats, met de vraag waar mijn sleutels waren. Ik vond trouwens de sleutels die op de berg uit mijn zak gevallen waren later die avond op wonderbaarlijke wijze terug. De Heer heeft ons getoond dat Hij ons niet in de bittere kou laat staan, zonder sleutels of gezag die ons veilig naar Hem terug kunnen brengen.

Als je zoals ik bent, vraag je je misschien regelmatig af waar de sleutels van de auto, het kantoor, het huis of het appartement zijn. Telkens als dat voorvalt, moet ik inwendig glimlachen, want terwijl ik dan mijn sleutels zoek, denk ik aan de herstelde priesterschapssleutels en aan president Thomas S. Monson die we 'als profeet, ziener en openbaarder'[11] steunen en als de enige persoon op aarde die alle priesterschapssleutels bezit en het gezag heeft om ze te gebruiken. De sleutels zijn veilig in het bezit van de profeten, zieners en openbaarders. Ze worden in overeenstemming met de wil van de Heer en onder toezicht van de president van de kerk aan anderen verleend, gedelegeerd of toegewezen.

Ik getuig dat het priesterschapsgezag en de priesterschapssleutels de motor starten, de poort van de hemel opendoen, hemelse macht toegankelijk maken en het verbondspad terug naar onze liefdevolle hemelse Vader plaveien.

Ik bid dat jullie, de opkomende generatie jongemannen en jongevrouwen, 'standvastig in Christus voorwaarts [zullen] streven',[12] dat je zult begrijpen dat je dankzij je heilige voorrecht om onder toezicht van sleuteldragers te handelen, de zegeningen, gaven en machten van de hemel zult ontvangen.

Ik getuig van God de Vader, van onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus, van de Heilige Geest en van de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:68–72.
2. Zie korte inhoud van Leer en Verbonden 110.
3. Zie Leer en Verbonden 128:20.
4. *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), pagina 8.
5. Boyd K. Packer, 'Priesterschapskracht thuis', (wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden, februari 2012), lds.org/broadcasts; zie ook James E. Faust, 'Power of the Priesthood', *Ensign*, mei 1997, 41–43.
6. *Handboek 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, 'De sleutels en het gezag van het priesterschap', *Liahona*, mei 2014, 50.
8. *Voor de kracht van de jeugd* (boekje, 2011), 43.
9. Thomas S. Monson, 'Welkom op de conferentie', *Liahona*, november 2012, 5.
10. *Voor de kracht van de jeugd*, 42–43.
11. Zie Steunverleningsvoorstellen die jaarlijks in wijk- en ringconferenties voorgelezen worden.
12. 2 Nephi 31:20.

Ouderling Kevin R. Duncan
van de Zeventig

De genezende zalf van vergeving

Vergeving is een prachtig beginsel van genezing. We hoeven niet twee keer het slachtoffer te zijn. We kunnen vergeven.

Alles wat van God afkomstig is, omvat liefde, licht en waarheid. Maar als mens leven we in een gevallen wereld, soms vol duisternis en verwarring. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er fouten gemaakt worden, dat er onrecht plaatsvindt en dat er wordt gezondigd. Daarom is er geen ziel op aarde die niet op een of ander moment het slachtoffer wordt van iemands onachtzaamheid, schadelijke gedrag of zonde. Dat is iets waar niemand aan ontkomt.

Gelukkig heeft God, met liefde en barmhartigheid voor zijn kinderen, een weg bereid waardoor wij deze soms roerige levenservaringen het hoofd kunnen bieden. Hij heeft iedereen die het slachtoffer van andermans misdaden wordt, een uitweg gegeven. Hij heeft ons geleerd dat we kunnen vergeven! Hoewel we wellicht één keer het slachtoffer zijn, hoeven we niet een tweede keer een slachtoffer te worden door de laste van haat, verbittering, pijn, haatdragendheid of zelfs wraakzucht te dragen. We kunnen vergeven, en we kunnen vrij zijn!

Toen ik vele jaren geleden een tuinhek aan het repareren was, kreeg ik een splinter in mijn vinger. Ik probeerde de splinter te verwijderen, en ik dacht dat het gelukt was. Maar dat was niet zo. Na verloop van tijd groeide mijn vel over de splinter heen en kreeg ik een knobbel op mijn vinger. Het was vervelend en het deed soms pijn.

Jaren later besloot ik eindelijk actie te ondernemen. Ik deed eenvoudigweg wat zalf op de knobbel en plakte er een pleister op. Dat deed ik herhaaldelijk. U kunt zich mijn verbazing voorstellen toen ik op een dag de pleister verwijderde en zag dat de splinter uit mijn vinger was gekomen.

De zalf had de huid verzacht en had een uitweg gecreëerd voor de splinter die me zoveel jaar pijn had bezorgd. Toen de splinter eenmaal verwijderd was, genas de vinger snel. En tot op de dag van vandaag is er geen enkel teken van letsel te bekennen.

Op soortgelijke wijze koestert een genadeloos hart zoveel onnodig leed. Als we de genezende zalf van de verzoening van de Heiland toepassen, zal Hij ons hart verzachten en ons helpen veranderen. Hij kan de verwonde ziel *genezen* (zie Jakob 2:8).

Ik ben ervan overtuigd dat de meesten van ons wel willen vergeven, maar dat we het erg moeilijk vinden. Als ons onrecht wordt aangedaan, zeggen we misschien te snel: ‘Die persoon heeft iets verkeerd gedaan. Hij heeft straf verdiend. Hoe staat het anders met gerechtigheid?’ Ten onrechte denken we dat

als we vergeven, de gerechtigheid op de een of andere manier tekort wordt gedaan en dat iemand straf ontloopt.

Dat is zeker niet het geval. God zal een eerlijke straf uitdelen, want de barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven (zie Alma 42:25). God verzekert ons liefdevol: 'Laat het oordeel alleen aan Mij over, want het komt Mij toe, en Ik zal vergelden. [Maar laat] vrede […] met u [zijn]' (LV 82:23). De profeet Jakob uit het Boek van Mormon belooft dat God 'u in uw ellende [zal] vertroosten, en Hij zal uw zaak bepleiten en gerechtigheid doen neerkomen op hen die uw vernietiging zoeken' (Jakob 3:1).

Als we als slachtoffer *getrouw* blijven, kunnen we troost putten uit de kennis dat God ons zal compenseren voor elke ongerechtigheid die ons is aangedaan. Ouderling Joseph B. Wirthlin heeft gezegd: 'De Heer compenseert zijn getrouwe kinderen voor elk verlies. […] Elke traan zal uiteindelijk honderdvoudig worden vergoed met tranen van vreugde en dankbaarheid.'[1]

Als we ons best doen om anderen te vergeven, mogen we niet vergeten dat we allemaal geestelijk groeien, maar dat iedereen zich op een ander niveau bevindt. Hoewel het gemakkelijk is om de groei van het stoffelijk lichaam waar te nemen, is het moeilijk om onze geestelijke groei te zien.

Een belangrijk aspect van vergeving is anderen proberen te zien zoals God ze ziet. God opent soms de sluier en zegent ons met de gave om het hart, de ziel en de geest te zien van iemand die ons heeft gekwetst. Dat inzicht kan zelfs tot grote liefde voor die persoon leiden.

In de Schriften staat dat Gods liefde voor zijn kinderen volmaakt is. Hij weet wat voor positief potentieel zij in zich hebben, ongeacht hun verleden. Het is duidelijk dat er geen agressiever of hardvochtiger vijand van de volgelingen van Jezus Christus was dan Saulus uit Tarsus. Maar toen God Saulus licht en waarheid toonde, werd hij de meest toegewijde, enthousiaste en onverschrokken discipel van de Heiland. Saulus werd de apostel Paulus. Zijn leven is een prachtig voorbeeld dat God mensen niet alleen in hun huidige staat zien, maar ook hoe ze kunnen worden. We

kennen allemaal wel mensen die op Saulus lijken, maar die in potentie een Paulus zijn. Kunt u zich voorstellen hoe ons gezin, onze gemeenschap en de wereld zouden veranderen als we allemaal ons best deden om anderen te zien zoals God ze ziet?

Te vaak kijken we naar een overtreder zoals we naar een ijsberg kijken. We zien alleen het gedeelte dat boven het water uitsteekt. We weten niet wat er allemaal gaande is in iemands leven. We kennen hun verleden niet; we weten niet waar ze moeite mee hebben; we weten niet hoeveel pijn ze lijden. Broeders en zusters, begrijp me niet verkeerd. Vergeven is niet door de vingers zien. We praten slecht gedrag niet goed, en we geven niemand toestemming om ons slecht te behandelen *omdat* ze moeite, pijn of zwakheden hebben. Maar we ***kunnen*** meer begrip en gemoedsrust krijgen als we een breder perspectief hebben.

Mensen die geestelijk minder volwassen zijn, kunnen ernstige fouten begaan — maar niemand van ons mag *gedefinieerd* worden aan de hand van het slechtste wat we ooit gedaan hebben. God is de volmaakte rechter. Hij ziet ook wat er zich onder het wateroppervlak bevindt. Hij weet alles en ziet alles (zie 2 Nephi 2:24). Hij heeft gezegd: 'Ik, de Heer, zal vergeven wie Ik vergeven wil, maar van u wordt het vereist alle mensen te vergeven' (LV 64:10).

Toen Christus ten onrechte beschuldigd werd, en vervolgens wreedaardig werd mishandeld, geslagen en aan het kruis gehangen, zei Hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lukas 23:34).

Door onze kortzichtigheid vinden we het soms makkelijk om ons te storen aan anderen die anders dan wij handelen of denken. We kunnen onverdraagzaam zijn als iemand een ander sportteam aanmoedigt of een andere politieke of geloofsovertuiging heeft.

President Russell M. Nelson heeft ons deze verstandige raad gegeven: 'Als we naar mensen met andere godsdienstige of politieke overtuigingen luisteren, kan dat tot verdraagzaamheid en kennis leiden.'[2]

In het Boek van Mormon wordt over een tijd gesproken waarin 'het volk der kerk zich in de hoogmoed van hun ogen begon te verheffen en […] elkaar begonnen te minachten en diegenen begonnen te vervolgen die niet naar hun wil en welbehagen geloofden' (Alma 4:8). Laten we bedenken dat God niet naar de kleur van het sportshirt of de politieke partij kijkt. Maar, zoals Ammon heeft gezegd: '[God] ziet op alle mensenkinderen neer; en Hij kent alle gedachten en overleggingen van het hart' (Alma 18:32). Broeders en zusters, laten we in de wedstrijden van het leven bij winst genadig zijn voor onze concurrenten. En bij verlies eveneens. Want als we elkaar genadig behandelen, zal genade op de laatste dag ons deel zijn.

En hoewel we allemaal weleens het slachtoffer van andermans zonden zijn, zijn we ook weleens de zondaar. We schieten allemaal tekort en hebben genade, barmhartigheid en vergeving nodig. We mogen niet vergeten dat vergeving van onze eigen zonden en overtredingen afhankelijk is van hoe wij anderen vergeven. De Heiland heeft gezegd:

'Want als u de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader u ook vergeven.

'Maar als u de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw Vader uw overtredingen ook niet vergeven' (Mattheüs 6:14–15).

Van alles wat de Heiland in het Onzevader, wat opmerkelijk kort is, had kunnen zeggen, is het opvallend dat Hij deze woorden koos: 'En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven' (Mattheüs 6:12; zie ook 3 Nephi 13:11).

Vergeving is precies de reden dat God zijn Zoon heeft gestuurd. Laten we ons dus verheugen in zijn offerande om ons allen te genezen. De verzoening van de Heiland is niet alleen voor wie zich moeten bekeren, maar ook voor wie vergeving nodig hebben. Als u het moeilijk vindt om anderen of zelfs uzelf te vergeven, vraag God dan om hulp. Vergeving is een prachtig beginsel van genezing. We hoeven niet twee keer het slachtoffer te zijn. We kunnen vergeven.

Ik getuig van Gods eeuwige liefde en geduld voor al zijn kinderen, en van zijn verlangen dat wij elkaar liefhebben zoals Hij ons liefheeft (zie Johannes 15:9, 12). Als we dat doen, doorbreken we de duisternis van deze wereld en ontvangen we de heerlijkheid en pracht van zijn hemelse koninkrijk. Dan zijn we vrij. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Joseph B. Wirthlin, 'Wat er ook gebeurt, geniet ervan', *Liahona*, november 2008, 28.
2. Russell M. Nelson, 'Listen to Learn', *Ensign*, mei 1991, p. 23.

Ouderling Steven E. Snow
van de Zeventig

Wees ootmoedig

Ootmoed stelt ons in staat om een betere ouder, zoon of dochter, huwelijkspartner, buur en vriend te zijn.

In de kerk zijn we gezegend met een verzameling lofzangen die ons door zang helpen met onze aanbidding. In onze kerkbijeenkomsten zorgen 'lofzangen […] voor een sfeer waarin de Geest van de Heer aanwezig kan zijn, roepen een gevoel van eerbied op, scheppen een band onder de leden en zijn een middel om de Heer te loven. De beste redevoeringen worden soms gehouden in de vorm van een lofzang.'[1]

Slechts enkele maanden na de oprichting van de kerk ontving de profeet Joseph Smith een openbaring voor zijn vrouw, Emma. De Heer droeg haar op 'een verzameling heilige lofzangen samen te stellen, zoals het u zal worden ingegeven, hetgeen Mij aangenaam is, om in mijn kerk te hebben.'[2]

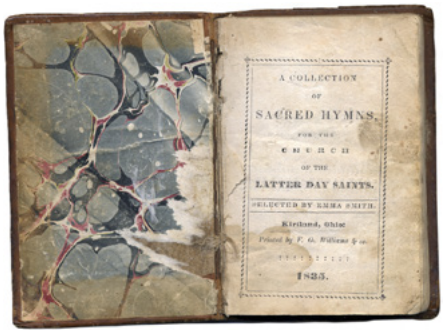

De eerste uitgave van het zangboek van de kerk uit 1836.

Emma Smith stelde een verzameling lofzangen samen die in 1836 voor het eerst in dit zangboek uit Kirtland verschenen.[3] Dit dunne boekje bevatte slechts negentig liederen. De meeste waren van protestantse oorsprong. Ten minste 26 waren door William W. Phelps geschreven, die later het zangboek samenstelde en hielp met het drukken. Alleen de tekst was uitgeschreven, er stonden geen muzieknoten bij. Dit bescheiden zangboekje bleek de eerste leden van de kerk tot grote zegen te zijn.

In 1985 is de huidige editie van ons Engelstalige zangboek gepubliceerd. Veel selecties die Emma Smith zoveel jaren geleden koos, staan nog steeds in ons zangboek — bijvoorbeeld 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' en 'Zo vast als een rotssteen'.[4]

In de meest recente versie van het zangboek was 'O, wees need'rig' een nieuw lied.[5] Deze vreedzame lofzang was geschreven door Grietje Terburg Rowley, die vorig jaar is overleden. Ze werd in 1950 lid van de kerk in Hawaï, waar ze lerares was. Zuster Rowley was lid van het algemeen muziekcomité en hielp met de adaptatie van de lofzangen voor verschillende talen. Ze baseerde haar tekst voor 'O, wees need'rig' op twee verzen uit de Schriften: Leer en Verbonden 112:10 en Ether 12:27. In het vers uit Ether staat: 'En indien de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij ootmoedig zullen zijn; […] want indien zij zich […] verootmoedigen en geloof hebben in Mij, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen laten worden.'

Net als in alle lofzangen van de kerk staan er in 'O, wees need'rig' eenvoudige en zuivere waarheden. Er staat dat onze gebeden verhoord worden als we ons verootmoedigen. Dat we gemoedsrust ervaren. Dat we doeltreffender onze roeping uitoefenen. En dat we uiteindelijk bij onze hemelse Vader terugkeren als we getrouw blijven.

De Heiland heeft zijn volgelingen geleerd dat ze zich als een klein kind moeten verootmoedigen om het hemelse koninkrijk binnen te gaan.[6] Voor de opvoeding van onze kinderen is het belangrijk dat we ze, wanneer ze opgroeien, aanmoedigen om ootmoedig te blijven. We doen dat niet door hun geest te breken met onvriendelijkheid, of door al te strenge discipline toe te passen. We moeten hun zelfvertrouwen en zelfachting blijven bevorderen, maar ze tevens de eigenschappen onzelfzuchtigheid, vriendelijkheid, gehoorzaamheid, ootmoed, hoffelijkheid en pretentieloosheid aanleren. We moeten ze leren om vreugde te scheppen in de prestaties van broers, zussen en vrienden. President Howard W. Hunter heeft ons geleerd dat wij 'oprecht om het succes van anderen dienen te geven'.[7] Zo niet, dan kan men geobsedeerd raken met het bevorderen van zijn eigen belangen, anderen de loef afsteken, jaloers worden, en aan de prestaties van leeftijdsgenoten aanstoot gaan nemen. Ik ben dankbaar voor mijn moeder die, als ze zag dat ik in mijn jeugd te zelfingenomen werd,

zei: ‘Jongen, wat ootmoed zou geen kwaad kunnen.’

Maar ootmoed is niet uitsluitend voorbehouden aan wat we onze kinderen leren. We moeten er allemaal naar streven om ootmoediger te worden. Ootmoed is onmisbaar voor het ontvangen van evangeliezegeningen. Ootmoed stelt ons in staat om een gebroken hart te hebben als we zondigen of een vergissing begaan, en stelt ons in staat om ons te bekeren. Ootmoed stelt ons in staat om een betere ouder, zoon of dochter, huwelijkspartner, buur en vriend te zijn.

Onnodige hoogmoed kan daarentegen gezinsbanden negatief beïnvloeden, huwelijken ontwrichten en vriendschappen vernietigen. Het is vooral belangrijk om aan ootmoed te denken als u merkt dat er thuis onenigheid ontstaat. Denk eens aan alle hartzeer die u kunt voorkomen door ootmoedig te zeggen: ‘Het spijt me’, ‘Dat was niet attent van me’, ‘Wat wil je doen?’, ‘Ik dacht even niet na’ of ‘Ik ben erg trots op je’. Als die zinnetjes ootmoedig werden gebruikt, zouden er bij ons thuis minder ruzie en meer vrede zijn.

Gewoon ons leven leiden, kan een verootmoedigende ervaring zijn, en is dat vaak ook. Ongelukken en ziekten, het overlijden van dierbaren, relatieproblemen en zelfs financiële tegenslagen kunnen ons op onze knieën dwingen. Of die moeilijke omstandigheden nu buiten onze schuld ontstaan of door verkeerde beslissingen en onverstandig handelen, deze beproevingen zijn allemaal verootmoedigend. Als we ervoor kiezen om geestelijk goed afgestemd te zijn en bovendien ootmoedig en onderwijsbaar te blijven, worden onze gebeden oprechter en nemen ons geloof en ons getuigenis toe als we de beproevingen van het sterfelijk bestaan overwinnen. Wij kijken allen uit naar de verhoging, maar voordat die kan plaatsvinden, moeten we volhouden in wat wel eens de ‘vallei van ootmoed’ is genoemd.[8]

Vele jaren geleden liep onze vijftienjarige zoon Eric ernstig hoofdletsel op. Het was hartverscheurend voor ons om hem meer dan een week in coma te zien liggen. De artsen zeiden dat ze niet zeker van de afloop waren. Natuurlijk vonden we het geweldig toen hij weer bij bewustzijn kwam. We dachten dat alles wel weer in orde zou komen, maar dat hadden we mis.

Toen hij bijkwam, kon hij niet lopen, praten of eten. En erger nog was dat hij geen kortetermijngeheugen had. Hij kon zich bijna alles van vóór het ongeluk herinneren, maar kon zich niets herinneren van wat erna gebeurd was, zelfs niets wat nog maar enkele minuten eerder gebeurd was.

Een tijdje maakten we ons zorgen dat onze zoon voor altijd vastzat in het verstand van een vijftienjarige. Vóór het ongeluk was alles onze zoon erg makkelijk afgegaan. Hij was sportief, populair en deed het erg goed op school. Voorheen leek hij een stralende toekomst te hebben, maar nu vroegen we ons bezorgd af of hij wel een toekomst had, of tenminste een die hij zich zou kunnen herinneren. Hij vond het moeilijk om zelfs heel eenvoudige vaardigheden weer aan te leren. Het was een uiterst verootmoedigende tijd voor hem. Het was ook een uiterst verootmoedigende tijd voor zijn ouders.

We vroegen ons eerlijk gezegd af hoe zoiets kon gebeuren. We hadden altijd geprobeerd om het goede te doen. In ons gezin was het evangelie naleven erg belangrijk. We begrepen maar niet hoe ons zoiets pijnlijks kon overkomen. We werden op onze knieën gedwongen toen al gauw duidelijk werd dat zijn revalidatie maanden en zelfs jaren zou duren. Nog moeilijker was het besef dat hij nooit meer de oude zou worden.

In die periode werden de vele tranen die we vergoten en de gebeden die we uitspraken nog doorvoelder

en oprechter. Toen we een en ander met ootmoedige ogen begonnen te bekijken, zagen we geleidelijk in welke kleine wonderen onze zoon in die pijnlijke periode ten deel vielen. Hij begon langzaamaan vooruitgang te maken. Zijn houding en visie waren erg positief.

Nu is onze zoon Eric getrouwd met een fijne vrouw. Ze hebben samen vijf prachtige kinderen. Hij leeft voor zijn werk in het onderwijs en hij levert een bijdrage aan zowel zijn leefomgeving als de kerk. Maar belangrijker nog, hij blijft voortgaan in die geest van ootmoed die hij lang geleden heeft opgedaan.

Als we nu eens ootmoedig konden zijn vóórdat we door die 'vallei van ootmoed' reisden? Alma heeft gezegd:

'Gezegend zijn zij die zich verootmoedigen zonder te worden gedrongen ootmoedig te zijn.'

'Ja, [zij zijn] veel meer gezegend dan zij die […] ertoe gedrongen worden ootmoedig te zijn.'[9]

Ik ben dankbaar voor profeten die ons de waarde van deze geweldige eigenschap hebben bijgebracht. Spencer W. Kimball, de twaalfde president van de kerk, heeft gezegd: 'Hoe wordt iemand ootmoedig? Volgens mij als iemand voortdurend aan zijn afhankelijkheid herinnerd wordt. Afhankelijk van wie? Van de Heer. En hoe wordt hij daaraan herinnerd? Door oprechte, voortdurende aanbidding en dankbaar gebed.'[10]

Het zal niemand verbazen dat 'Gij zijt mijn hoogste Goed' president Kimballs lievelingslied was.[11] Ouderling Dallin H. Oaks heeft verteld dat dit de lofzang was die de algemene autoriteiten in zijn eerste jaren in het Quorum der Twaalf in de tempel het meeste zongen. Hij heeft daarover gezegd: 'Denkt u zich eens de geestelijke uitwerking in van een handvol dienstknechten van de Heer die dit zingen alvorens te bidden om zijn leiding in het volbrengen van hun enorme taken.'[12]

Ik getuig dat ootmoed erg belangrijk is. Ik ben dankbaar voor de mensen zoals zuster Grietje Rowley die geïnspireerde teksten en muziek hebben geschreven waardoor wij ons de leer van het evangelie van Jezus Christus eigen kunnen maken, die ootmoed omvat. Ik ben dankbaar dat we een erfgoed aan lofzangen hebben om ons door zang met onze aanbidding te helpen, en ik ben dankbaar voor ootmoed. Het is mijn gebed dat we er allemaal naar zullen streven ootmoedig te worden, zodat we betere ouders, zoons en dochters, en betere volgelingen van de Heiland worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Voorwoord van het Eerste Presidium', *Lofzangen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen* (2000), IX.
2. Leer en Verbonden 25:11.
3. De titelpagina van de eerste editie van het zangboek van de kerk is gedateerd 1835, maar het werd pas voltooid en beschikbaar gesteld in het begin van 1836.
4. 26 van de lofzangen uit het zangboek uit 1835 staan in het huidige Engelstalige zangboek van onze kerk. (Zie Kathleen Lubeck, 'The New Hymnbook: The Saints Are Singing!' *Ensign,* september 1985, 7.)
5. 'O, wees need'rig', *Lofzangen,* nr. 83.
6. Zie Mattheüs 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, 'The Pharisee and the Publican', *Ensign,* mei 1984, 66.
8. Anthon H. Lund, in Conference Report, april 1901, 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball,* red. Edward L. Kimball (1982), 233.
11. 'Gij zijt mijn hoogste Goed', *Lofzangen,* nr. 98; zie ook Brent H. Nielson, 'I Need Thee Every Hour', *Ensign,* april 2011, 16.
12. Dallin H. Oaks, 'Worship through Music', *Ensign,* november 1994, 10.

Ouderling Dale G. Renlund
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Opdat Ik alle mensen tot Mij zou kunnen trekken’

Als we tot God naderen, komt de instaatstellende kracht van de verzoening van Jezus Christus in ons leven.

Toen we in Afrika woonden, vroeg ik ouderling Wilford W. Andersen van de Zeventig om advies aangaande hulp bieden aan heiligen die in armoede leven. Hij prentte me onder meer het volgende opmerkelijke inzicht in: ‘Hoe groter de afstand tussen de gever en de ontvanger is, hoe meer de ontvanger ergens recht op meent te hebben.’

Dit beginsel ligt ten grondslag aan het welzijnsprogramma van de kerk. Als leden niet in staat zijn om in hun eigen behoeften te voorzien, vallen ze eerst op hun familie terug. Daarna kunnen zij zich voor hulp bij hun stoffelijke behoeften zo nodig ook tot plaatselijke kerkleiders wenden.[1] Familieleden en plaatselijke kerkleiders staan het dichtst bij de mensen in nood, hebben dikwijls soortgelijke omstandigheden meegemaakt en begrijpen wat de beste manier van hulp verlenen is. Vanwege de nabijheid van de gevers zijn de ontvangers van dergelijke hulp dankbaar en menen ze minder snel ergens recht op te hebben.

Het idee — ‘hoe groter de afstand tussen de gever en de ontvanger is, hoe meer de ontvanger ergens recht op meent te hebben’ — heeft ook verregaande geestelijke toepassingen. Onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, zijn de ultieme Gevers. Hoe meer we afstand van Hen nemen, hoe meer rechten we menen te hebben. We beginnen te denken dat we genade en zegeningen verdienen. We zijn meer geneigd onrecht om ons heen op te merken en ons gekrenkt en gekwetst te voelen door alle vermeende oneerlijkheid. Die oneerlijkheid kan variëren van onbeduidend tot hartverscheurend, maar als we God op afstand houden, kan zelfs het kleinste onrecht enorme proporties aannemen. We vinden dat God de plicht heeft om zaken recht te zetten — en wel meteen!

Dat de nabijheid tot onze hemelse Vader en Jezus Christus verschil uitmaakt, blijkt in het Boek van Mormon uit het sterke contrast tussen Nephi en zijn oudere broers Laman en Lemuël.

- Nephi had ‘een groot verlangen […] om de verborgenheden Gods te kennen; daarom riep [hij] de Heer aan’ en zijn hart werd verzacht.[2] Aan de andere kant waren Laman en Lemuël van God verwijderd — zij kenden Hem niet.

- Nephi aanvaardde moeilijke opdrachten zonder klagen, maar Laman en Lemuël 'morden over vele dingen'. Morren is het Schriftuurlijke equivalent van kinderachtig gejammer. In de Schriften staat dat 'zij morden omdat zij geen kennis hadden van de handelwijzen van die God die hen had geschapen'.[3]
- Nephi was dankzij zijn nabijheid tot God in staat Gods 'tedere barmhartigheden'[4] te herkennen en te waarderen. Toen Laman en Lemuël echter zagen dat Nephi zegeningen ontving, waren zij 'verbolgen op hem omdat zij de handelwijzen des Heren niet begrepen'.[5] Laman en Lemuël vonden dat zij recht hadden op de zegeningen die ze ontvingen en gingen stampvoetend uit van meer. Ze leken Nephi's zegeningen als 'onrecht' jegens hen op te vatten. Dit is het Schriftuurlijke equivalent van ontstemd ergens recht op menen te hebben.
- Nephi oefende geloof in God om te volbrengen wat er van hem gevraagd werd.[6] Maar voor Laman en Lemuël gold dat 'hun hart was verstokt, daarom vertrouwden zij niet op de Heer zoals zij behoorden te doen'.[7] Kennelijk vonden zij dat de Heer verplicht was om te antwoorden op vragen die ze niet hadden gesteld. 'De Heer maakt ons zoiets niet bekend', zeiden zij, maar ze namen niet eens de moeite om navraag te doen.[8] Dit is het Schriftuurlijke equivalent van honend scepticisme.

Laman en Lemuël stonden ver van de Heiland af, zodat ze morden, twistziek werden en zonder geloof waren. Ze vonden dat het leven oneerlijk was en dat ze recht op de genade van God hadden. Nephi was daarentegen nader tot God gekomen en moet daardoor hebben ingezien dat het leven voor Jezus Christus het oneerlijkst zou zijn. Hoewel de Heiland absoluut onschuldig was, zou Hij het meeste lijden.

Hoe dichter we in de gedachten en overleggingen van ons hart bij Jezus Christus zijn, hoe meer we zijn onschuldig lijden op waarde schatten, hoe dankbaarder we voor zijn genade en vergeving zijn, en hoe meer we ons willen bekeren en willen worden zoals Hij. Onze absolute afstand tot onze hemelse Vader en Jezus Christus is belangrijk, maar nog belangrijker is welke kant we op gaan. God is blijer met boetvaardige zondaars die proberen dichter tot Hem te komen dan met zelfingenomen mensen die fouten bij anderen zoeken en die zich, net als de Farizeeën en Schriftgeleerden van weleer, niet realiseren hoezeer ze bekering nodig hebben.[9]

Als kind zong ik graag een Zweeds kerstliedje met een eenvoudige maar krachtige boodschap: tot de Heiland naderen *doet* ons veranderen. De tekst gaat ongeveer als volgt:

Als de kerstochtend gloort
Wil ik naar de stal,
Waar God in de nachtelijke uren
Al rust op het stro.

Hoe goed waart gij om gans bereid
Naar de aarde af te dalen!
Nu wil ik mijn kinderjaren
Niet meer aan zonde verspillen!

Jezus, wij hebben U van node,
Gij dierbare kindervriend.
Niet langer wil ik U bedroeven
Met mijn zonden telkens weer.[10]

Als we ons figuurlijk verplaatsen naar de stal in Betlehem, 'waar God in de nachtelijke uren al rust op het stro', herkennen we de Heiland beter als het geschenk van een barmhartige, liefdevolle hemelse Vader. We menen dan niet meer recht op zijn zegeningen en genade te hebben, maar ontwikkelen een intens verlangen om God geen verdriet meer te doen.

Ongeacht onze huidige koers of afstand tot onze hemelse Vader en Jezus Christus, kunnen wij ervoor kiezen om ons tot Hen te wenden en nader tot Hen te komen. Zij zullen ons helpen. De Heiland zei na zijn opstanding tegen de Nephieten:

'En mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden

verhoogd; en opdat Ik, na aan het kruis te zijn verhoogd, alle mensen tot Mij zou kunnen trekken, […]

'en om die reden ben Ik verhoogd; daarom zal Ik, volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken.'[11]

Willen we dichter tot de Heiland naderen, dan moeten we ons geloof in Hem vergroten, verbonden sluiten en nakomen, en de Heilige Geest bij ons hebben. Ook moeten we handelen in geloof en gehoor geven aan de geestelijke leiding die we ontvangen. Al die elementen komen in het avondmaal samen. De beste manier die ik ken om dichter bij God te komen, is inderdaad ons elke week gewetensvol voorbereiden en waardig aan het avondmaal deelnemen.

Een vriendin van ons in Zuid-Afrika vertelde hoe ze tot dat besef is gekomen. Toen Diane pas gedoopt was, ging ze in een gemeente buiten Johannesburg naar de kerk. Op zekere zondag toen ze in de zaal zat, zag de ronddienende diaken haar door de indeling van de kapel over het hoofd. Diane was teleurgesteld, maar zei niets. Een ander lid merkte de misser op en stelde de gemeentepresident daar na de bijeenkomst van op de hoogte. Toen de zondagsschool begon, werd Diane verzocht naar een leeg klaslokaal te gaan.

Een priesterschapsdrager kwam binnen. Hij knielde, zegende wat brood en gaf haar een stukje. Ze at het op. Hij knielde weer, zegende wat water en gaf haar een bekertje. Ze dronk het leeg. Daarna schoten Diane twee gedachten vlak na elkaar door het hoofd: Ten eerste: O, hij [de priesterschapsdrager] deed dit speciaal voor mij. En daarna: O, Hij [de Heiland] deed dit speciaal voor mij. Diane voelde de liefde van haar hemelse Vader.

Door het besef dat het offer van de Heiland speciaal voor haar was, voelde ze zich dicht bij Hem. Ook kreeg ze een overweldigend verlangen om dat gevoel in haar hart vast te houden, niet alleen op zondag maar elke dag. Ze besefte dat ze weliswaar samen met anderen van het avondmaal nam, maar dat de verbonden die ze elke zondag hernieuwde voor haar persoonlijk waren. Het avondmaal hielp Diane — en blijft haar helpen — om de kracht van goddelijke liefde te voelen, de hand van de Heer in haar leven te herkennen en dichter tot de Heiland te komen.

De Heiland noemde het avondmaal onmisbaar voor een geestelijk fundament. Hij vertelde:

'En Ik geef u een gebod die dingen te doen [deelnemen aan het avondmaal]. En indien gij die dingen steeds doet, zijt gij gezegend, omdat gij zijt gebouwd op mijn rots.

'Maar wie onder u meer of minder dan dat doen, zijn niet op mijn rots gebouwd, maar op een fundament van zand; en wanneer de regen valt en de watervloeden komen, en de winden waaien en tegen hen slaan, zullen zij vallen.'[12]

Jezus zei niet '*als* de regen valt, *als* de watervloeden komen en *als* de winden waaien', maar '*wanneer*'. Niemand is immuun voor allerhande problemen; we hebben allemaal de veiligheid nodig die uit onze deelname aan het avondmaal voortvloeit.

Op de dag van de opstanding van de Heiland gingen twee discipelen op weg naar het dorp Emmaüs. Zonder dat ze Hem herkenden, liep de herrezen Heer met hen mee. Onderweg zette Hij hun de Schriften uiteen. Toen ze hun bestemming bereikt hadden, nodigden ze hem voor de maaltijd uit.

'En het gebeurde, toen Hij met hen aan tafel aanlag, dat Hij het brood nam en het zegende. En toen Hij het gebroken had, gaf Hij het aan hen.

'En hun ogen werden geopend, en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht.

‘En zij zeiden tegen elkaar: Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?

‘En op datzelfde moment stonden zij op en keerden terug naar Jeruzalem, en vonden de elf [apostelen] bijeen.’

En toen getuigden zij tot de apostelen: ‘De Heere is werkelijk opgewekt. […]

‘En zij vertelden wat er onderweg gebeurd was, en hoe Hij door hen herkend was bij het breken van het brood.’[13]

Door het avondmaal kunnen wij de Heiland werkelijk leren kennen. Het herinnert ons ook aan zijn onschuldig lijden. Als het leven echt eerlijk was, zouden u en ik nooit uit de dood opstaan; u en ik zouden nooit rein voor God kunnen staan. In dat opzicht ben ik dankbaar dat het leven niet eerlijk is.

Ik kan echter ook met klem verklaren dat er vanwege de verzoening van Jezus Christus uiteindelijk, in eeuwige zin, geen oneerlijkheid zal zijn. ‘Alles wat oneerlijk in het leven is, kan […] rechtgezet worden.’[14] Onze huidige omstandigheden veranderen misschien niet, maar dankzij Gods mededogen, goedertierenheid en liefde ontvangen we allemaal meer dan waar we recht op hebben, meer dan we ooit kunnen verdienen en meer dan we ooit kunnen hopen. We hebben de belofte dat God ‘alle tranen van [onze] ogen [zal] afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan’.[15]

Wat uw band met God op dit moment ook is, ik nodig u uit om dichter bij onze hemelse Vader en Jezus Christus te komen, de ultieme Weldoeners en Gevers van alles wat goed is. Ik nodig u uit om elke week de avondmaalsdienst bij te wonen en de heilige zinnebeelden van het lichaam en het bloed van de Heiland tot u te nemen. Ik nodig u uit om Gods nabijheid te voelen als Hij aan u wordt bekendgemaakt, zoals aan zijn discipelen vanouds, ‘bij het breken van het brood’.

Doet u dat, dan beloof ik dat u zich dichter bij God zult voelen. Natuurlijke neigingen tot kinderachtig gejammer, ontstemd ergens recht op menen te hebben en honend scepticisme zullen verdwijnen. Die gevoelens zullen plaatsmaken voor meer liefde en dankbaarheid voor de gave die onze hemelse Vader ons in de vorm van zijn Zoon schenkt. Als we tot God naderen, komt de instaatstellende kracht van de verzoening van Jezus Christus in ons leven. Dan zullen wij, net zoals de discipelen op de weg naar Emmaüs, merken dat de Heiland ons al die tijd nabij is geweest. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 6.2. Op pagina 1 van *Op ’s Heren eigen wijze — samenvatting van een welzijnszorgleidraad voor leiders* (brochure, 2009) staat: ‘Als de leden van de kerk al het mogelijke doen om voor zichzelf te zorgen, maar daar niet in slagen, behoren zij in eerste instantie terug te vallen op hun familie. Als dat de nood niet lenigt, staat de kerk klaar om te helpen.’
2. 1 Nephi 2:16.
3. 1 Nephi 2:11, 12.
4. 1 Nephi 1:20.
5. Mosiah 10:14.
6. Zie 1 Nephi 17:23–50.
7. 1 Nephi 15:3.
8. 1 Nephi 15:9; zie ook vers 8.
9. Zie Lukas 15:2; zie ook Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:260–262.
10. Het kerstlied is in het Duits door Abel Burckhardt (1805–1882) geschreven, die als aartsdiaken in Basel (Zwitserland) werkzaam was. De Zweedse vertaling is in 1851 door Betty Ehrenborg-Posse gemaakt. De Zweedse titel is ‘När juldagsmorgon glimmar’. Er zijn veel vertalingen in het Engels gemaakt zodat het kerstlied op het gebruikelijke Duitse volkswijsje gezongen kan worden. De Engelse vertaling waarop deze Nederlandse vertaling is gebaseerd, is van mijn zus (Anita M. Renlund) en mij.

    Als de kerstochtend gloort
    Wil ik naar de stal,
    |: Waar God in de nachtelijke uren
    Al rust op het stro. :|

    Hoe goed waart gij om gans bereid
    Naar de aarde af te dalen!
    |: Nu wil ik mijn kinderjaren
    Niet meer aan zonde verspillen! :|

    Jezus, wij hebben U van node,
    Gij dierbare kindervriend.
    |: Niet langer wil ik U bedroeven
    Met mijn zonden telkens weer. :|

    När juldagsmorgon glimmar,
    jag vill till stallet gå,
    |: där Gud i nattens timmar
    re’n vilar uppå strå. :|

    Hur god du var som ville
    till jorden komma ner!
    |: Nu ej i synd jag spille
    min barndoms dagar mer! :|

    Dig, Jesu, vi behöva,
    du käre barnavän.
    |: Jag vill ej mer bedröva
    med synder dig igen. :|
11. 3 Nephi 27:14–15.
12. 3 Nephi 18:12–13.
13. Lukas 24:30–35; zie ook de verzen 13–29.
14. *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), 52.
15. Openbaring 21:4.

Gepresenteerd door president Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

Broeders en zusters, president Monson heeft mij gevraagd de algemene functionarissen en gebiedszeventigers ter steunverlening aan u voor te stellen.

Wij stellen voor steun te verlenen aan Thomas Spencer Monson als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij hebben nota van de uitgebrachte stemmen genomen.

Wij stellen voor steun te verlenen aan Russell M. Nelson als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en als leden van dat quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson en Dale G. Renlund.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij hebben nota van de uitgebrachte stemmen genomen.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens, met hetzelfde teken.

Wij hebben nota van de uitgebrachte stemmen genomen.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers met ingang van 1 mei 2016 te ontheffen: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler,

Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona, Jack N. Gerard, Ricardo P. Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, Remegio E. Meim jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes jr., Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal en Terry L. Wade.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat zij verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de zusters Rosemary M. Wixom, Cheryl A. Esplin en Mary R. Durham met welgemeende dank als het algemeen jeugdwerkpresidium te ontheffen. Tevens ontheffen wij alle leden van het algemeen jeugdwerkbestuur.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende, toegewijde werk dat deze zusters verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen de volgende nieuwe algemene zeventigers ter steunverlening aan u voor: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin en Evan A. Schmutz.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, met hetzelfde teken.

Wij stellen de volgende nieuwe gebiedszeventigers ter steunverlening aan u voor: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Dong Chol Beh, Michael V. Beheshti, Matthieu Bennasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Camey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C. Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent, Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held, Tom-Atle Herland, Raymond S. Heyman, Christophe Kawaya, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romay, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, Maximo A. Saavedra jr., Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Texeira, Maxsimo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, C. Dale Willis jr., William B. Woahn en Luis G. Zapata.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

We stellen voor steun te verlenen aan Joy D. Jones als algemeen jeugdwerkpresidente, met Jean B. Bingham als eerste raadgeefster en Bonnie H. Cordon als tweede raadgeefster.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en leden van de algemene presidiums van hulporganisaties die nu in functie zijn steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

President Monson, er is nota van de uitgebrachte stemmen genomen. Wij verzoeken degenen die tegen een of meerdere voorstellen hebben gestemd contact met hun ringpresident op te nemen.

We zijn dankbaar dat u de leiders van de kerk in hun heilige roeping steunt. Wij verzoeken de nieuwe algemene autoriteiten en het nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium hun plaats op het podium in te nemen. ■

Rapport van de afdeling verificatie 2015

Gepresenteerd door Kevin R. Jergensen
Algemeen directeur, afdeling verificatie van de kerk

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders, zoals voorgeschreven in de openbaring in afdeling 120 van de Leer en Verbonden autoriseert de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap, de uitgaven van de kerk. De entiteiten van de kerk besteden deze middelen in overeenstemming met goedgekeurde begrotingen, beleidslijnen en werkwijzen.

De afdeling verificatie van de kerk bestaat uit gekwalificeerde vakmensen en is volkomen onafhankelijk van alle andere afdelingen van de kerk. Zij is verantwoordelijk voor het uitvoeren van verificaties teneinde een redelijke verzekering te geven van de juistheid van de cijfers omtrent ontvangen bijdragen, gedane uitgaven en de bescherming van kerkelijke middelen.

Op grond van de uitgevoerde verificaties is de afdeling verificatie van de kerk van mening dat in alle materiële opzichten de ontvangen bijdragen, gedane uitgaven en middelen van de kerk voor het jaar 2015 in overeenstemming met de goedgekeurde begrotingen, beleidslijnen en boekhoudpraktijken van de kerk zijn ingeschreven en beheerd. De kerk past de richtlijnen toe waarin ze haar leden onderwijst, namelijk binnen een budget blijven, schulden vermijden en geld sparen voor noodgevallen.

Hoogachtend,
Afdeling verificatie van de kerk
Kevin R. Jergensen
Algemeen directeur ■

Statistisch rapport 2015

Gepresenteerd door Brook P. Hales
Secretaris van het Eerste Presidium

Het Eerste Presidium heeft het volgende statistisch rapport over de kerk uitgegeven per 31 december 2015.

Kerkunits

Ringen	3.174
Zendingsgebieden	418
Districten	558
Wijken en gemeenten	30.016

Ledental van de kerk

Totaal aantal leden	15.634.199
Nieuw ingeschreven kinderen	114.550
Bekeerlingen gedoopt	257.402

Zendelingen

Voltijdzendelingen	74.079
Kerkwerkzendelingen	31.779

Tempels

In 2015 ingewijde tempels (Córdoba [Argentinië]; Payson [Utah, VS]; Trujillo [Peru]; Indianapolis [Indiana, VS]; Tijuana [Mexico])	5
In 2015 opnieuw ingewijde tempels (Mexico-Stad [Mexico]; Montreal [Quebec, Canada])	2
Aantal tempels in bedrijf aan het eind van het jaar	149

Ouderling Ronald A. Rasband
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Achter de leiders van de kerk staan

Staat u achter de leiders van de kerk in een wereld die steeds duisterder wordt zodat u het licht van Christus kunt verspreiden?

Wij heten de pasgeroepen algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en het fantastische nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium van harte welkom. En met grote waardering danken wij hen die ontheven zijn. Wij hebben ieder van u lief.

Geliefde broeders en zusters, wij hebben zojuist aan een zeer gezegende gebeurtenis deelgenomen. We hebben onze hand opgestoken om steun te verlenen aan profeten, zieners en openbaarders, en andere leidinggevenden en algemene functionarissen die van Godswege in deze tijd geroepen zijn. Ik heb de gelegenheid om steun te verlenen aan, en geleid te worden door, dienstknechten van de Heer nooit lichtvaardig of nonchalant opgevat. En nu ik slechts een paar maanden in mijn eigen nieuwe roeping als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen werkzaam ben, stemmen uw steunverlening en vertrouwen mij nederig. Ik waardeer uw bereidheid om achter mij en al deze geweldige leiders te staan.

Ik reisde al snel na mijn steunverlening vorig jaar oktober voor een opdracht naar Pakistan. Daar maakte ik kennis met de geweldige, toegewijde heiligen in dat land. Ze zijn klein in aantal maar groot in geest. Kort na mijn terugkeer naar huis kreeg ik het volgende bericht van broeder Shakeel Arshad, een fijn lid dat ik bij mijn bezoek ontmoet had: ‘Dank u,

ouderling Rasband, dat u naar Pakistan gekomen bent. Ik wil u zeggen dat wij, […] kerkleden […], u steunen en liefhebben. [We zijn] erg bevoorrecht dat u hier was en dat we van u mochten horen. Het was gewoon een gouden dag voor ons gezin dat we een apostel ontmoet hebben.’[1]

Heiligen zoals broeder Arshad ontmoeten, was een overweldigende en verootmoedigende ervaring, en ook voor mij ‘een gouden dag’ zoals hij het uitdrukte.

In januari namen leidinggevenden van de kerk deel aan een Face to Face-uitzending met jongeren, hun leiders en leidsters en ouders over de hele wereld. De uitzending werd live via internet naar vele locaties in 146 landen gestreamd. Op sommige locaties waren er veel mensen in een kerkgebouw, en elders volgden jongeren de uitzending thuis in hun eentje. In totaal deden er honderdduizenden mee.

We streefden naar nauw contact met ons grote publiek. Zuster Bonnie Oscarson, algemeen jongevrouwenpresidente; broeder Stephen W. Owen, algemeen jongemannenpresident; en ik gaven — met de steun van onze jonge organisatoren, muzikanten en anderen — antwoord op vragen van onze jongeren.

Ons doel was het JMJV-thema voor 2016 introduceren: ‘Standvastig in Christus voorwaarts streven’ uit 2 Nephi, dat luidt: ‘Daarom moet u standvastig in Christus voorwaarts streven, met volmaakt stralende hoop, en liefde voor God en voor alle mensen. Welnu, indien u voorwaarts streeft, u vergastend aan het woord van Christus, en tot het einde volhardt, zie, zo zegt de Vader: U zult het eeuwige leven hebben.’[2]

Wat zijn we te weten gekomen door de vele honderden vragen van onze

jongeren te lezen? We hebben ontdekt dat onze jongeren de Heer liefhebben, hun leiders steunen en antwoord op hun vragen willen! Vragen zijn een indicatie van een verlangen om meer te leren, meer toe te voegen aan de waarheden die al in ons getuigenis verankerd zijn, en beter voorbereid te zijn om 'standvastig in Christus voorwaarts [te] streven'.

De herstelling van het evangelie begon met de vraag van een jongere, Joseph Smith. Veel leringen van de Heiland tijdens zijn bediening begonnen met een vraag. Denk aan zijn vraag aan Petrus: 'Wie zegt u dat Ik ben?'[3] En het antwoord van Petrus: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God.'[4] We moeten elkaar de antwoorden van onze hemelse Vader door de leiding van de Geest helpen vinden.

Tijdens die uitzending zei ik tegen de jongeren:

'De leiders en leidsters van deze kerk zijn niet onbekend met jullie problemen, jullie zorgen en jullie moeilijkheden.

'Wij hebben kinderen. Wij hebben kleinkinderen. Wij ontmoeten vaak jongeren over de hele wereld. En wij bidden voor jullie, wij praten op de heiligste plaatsen over jullie, en wij hebben jullie lief.'[5]

Ik wil graag een van de vele, vele reacties aanhalen die we bij die gelegenheid ontvingen.

Lisa, uit Grande Prairie (Alberta, Canada), schreef: 'Dit Face to Face-evenement was geweldig. Wat een kracht voor mijn getuigenis en overtuigingen van het evangelie. We zijn erg gezegend met geïnspireerde leiders en leidsters die geroepen zijn om in zoveel verschillende hoedanigheden te dienen.'[6]

Liz, uit Pleasant Grove (Utah, VS), schreef in een eerder bericht: 'Ik ben dankbaar voor mijn geloof en de gelegenheid om steun te verlenen aan een profeet van God en de mannen en vrouwen die samen met hem dienen.'[7]

We hebben vandaag steun verleend aan leiders en leidsters die, door goddelijke inspiratie, geroepen zijn om ons te onderwijzen en te leiden. Zij roepen ons op om op onze hoede te zijn voor de gevaren waar we elke dag mee te maken krijgen — van nonchalante sabbatheiliging en bedreigingen voor het gezin, tot aanvallen op godsdienstvrijheid en zelfs het in twijfel trekken van hedendaagse openbaring. Broeders en zusters, luisteren we naar hun raad?

Vele malen hebben we in conferenties, avondmaalsdiensten en het jeugdwerk de tedere woorden gezongen: 'Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij.'[8] Wat betekenen die woorden voor u? Waar moet u bij die woorden aan denken? Hebt u de invloed van rechtschapen leiders gevoeld, discipelen van Jezus Christus die er in het verleden voor u waren en er ook nu nog zijn, die het pad van de Heer met u bewandelen? Ze zijn wellicht dicht bij huis. Ze zijn wellicht in uw plaatselijke wijk of gemeente of ze spreken u in de algemene conferentie toe. Deze discipelen delen met ons in de zegening van een getuigenis van de Heer Jezus Christus, de Leider van deze kerk, de Hoeder van onze ziel zelf, die beloofd heeft: 'Houdt moed en vreest niet, want ik, de Heer, ben met u en zal u bijstaan.'[9]

Ik herinner me het verhaal dat president Thomas S. Monson bij zijn ringpresident, Paul C. Child, thuis uitgenodigd werd om zich op verhoging tot het Melchizedeks priesterschap voor te bereiden. Wat een bijzondere zegen voor president Child, die destijds niet wist dat hij een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager onderwees die op een dag de profeet van God zou worden.[10]

Ik heb mijn eigen leermomenten van onze geliefde profeet, president Monson, gehad. Er is in mijn gedachten of in mijn hart geen enkele twijfel dat hij de profeet van de Heer op aarde is. Hij heeft openbaring voor mij ontvangen en ernaar gehandeld, wat mij nederig stemt. Hij leert ons anderen de hand te reiken, elkaar te beschermen, elkaar te redden. Dat werd ook bij de wateren van Mormon geleerd. Wie 'verlangend [waren] zijn volk te worden genoemd', waren gewillig 'elkaars lasten te dragen', 'te treuren met hen die treuren' en 'als getuige van God op te treden'.[11]

Vandaag treed ik als getuige van God de eeuwige Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, op. Ik weet dat onze Heiland leeft en ons liefheeft, en dat Hij zijn dienstknechten, u en mij, leidt om zijn machtige doeleinden op aarde te vervullen.[12]

Als we voorwaarts streven en ervoor kiezen om de raad en waarschuwingen van onze leiders ter harte te nemen,

kiezen we ervoor om de Heer te volgen terwijl de wereld een andere kant opgaat. We kiezen ervoor om aan de roede van ijzer vast te houden, om heiligen der laatste dagen te zijn, om in dienst van de Heer te staan en om 'met een buitengewoon grote vreugde'[13] te worden vervuld.

De steeds actuelere vraag is duidelijk: staat u achter de leiders van de kerk in een wereld die steeds duisterder wordt zodat u het licht van Christus kunt verspreiden?

Een goede band met onze leiders is erg belangrijk en waardevol. Ongeacht de leeftijd van deze leiders, hoe dichtbij of ver weg ze ook zijn, of wanneer ze ons ook geraakt hebben, hun invloed spreekt uit de volgende woorden van de Amerikaanse dichter Edwin Markham:

Het lot maakt ons tot broeders;
[Niemand] leeft voor zich alleen.
Al wat we geven als elkanders hoeders
Keert weder tot óns heen.[14]

Shakeel Arshad, mijn vriend in Pakistan, gaf blijk van zijn steun aan mij, zijn broeder en vriend. En velen van u ook. Als we anderen de hand reiken en opbeuren, brengen we die krachtige woorden in praktijk: '[Niemand] leeft voor zich alleen.'

Bovenal hebben we onze Heiland, onze Heer, Jezus Christus, nodig. Een verhaal uit de Schriften dat mij altijd geestelijk raakt, is wanneer Jezus Christus zijn discipelen in een schip op de zee van Galilea lopend over het water tegemoet treedt. Zij waren leiders, pas geroepen zoals velen van ons vandaag op het podium. Het verhaal is in Mattheüs opgetekend:

'Het schip was al midden op de zee en verkeerde in nood door de golven, want ze hadden de wind tegen.

'Maar in de vierde nachtwake kwam Jezus naar hen toe, lopend over de zee.

'En toen de discipelen Hem over de zee zagen lopen, raakten zij in verwarring en […] zij schreeuwden van angst.

'Maar meteen sprak Jezus hen aan en zei: Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bevreesd.'[15]

Petrus hoorde die heerlijke roep van bemoediging van de Heer.

'Petrus antwoordde Hem en zei: Heere, als U het bent, geef mij dan bevel over het water naar U toe te komen.

'[Jezus] zei: Kom!'[16]

Nogal gewaagd. Petrus was visser en hij kende de gevaren van de zee. Maar hij was vastbesloten om Jezus te volgen — dag of nacht, op een schip of aan land.

Ik kan me voorstellen dat Petrus over de rand van de boot sprong, niet wachtend op een tweede uitnodiging, en op het water begon te wandelen. In de Schriften staat inderdaad: '[Hij] liep op het water om bij Jezus te komen.'[17] Toen de wind in kracht toenam en de golven om zijn voeten kolkten, werd Petrus 'bevreesd, en toen hij begon te zinken, riep hij [uit]: Heere, red mij!

'Jezus stak meteen Zijn hand uit [en] greep Hem vast.'[18]

Wat een krachtige les. De Heer was er voor hem, net zoals hij er voor u en voor mij is. Hij stak zijn hand uit, trok Petrus naar Zich toe en bracht hem in veiligheid.

Ik heb de Heiland en zijn reddende hand vaak nodig gehad. Ik heb Hem nu meer dan ooit nodig, net als ieder van u. Ik ben soms vol vertrouwen over de rand van de boot gesprongen, figuurlijk gesproken, naar onbekend gebied, om vervolgens te beseffen dat ik het niet alleen kon.

We spraken er tijdens Face to Face ook over dat de Heer ons vaak door middel van onze familie en leidinggevenden de hand reikt. Zo nodigt Hij ons uit om tot Hem te komen — net zoals Hij zijn hand uitstak om Petrus te redden.

Ook u zult op veel momenten de herhaalde uitnodiging krijgen: 'Komt tot Christus.'[19] Gaat het daar in dit aardse leven niet om? De roep kan zijn:

kom een familielid redden; kom een zending volbrengen; kom terug naar de kerk; kom naar de heilige tempel; en zoals we onlangs van onze geweldige jongeren in het Face to Face-evenement hoorden: kom en help me alstublieft met antwoorden op mijn vraag. Ieder van ons zal te zijner tijd de roep 'Kom thuis' horen.

Ik bid dat we de hand zullen reiken — onze hand zullen uitsteken en de hand van de Heiland zullen pakken die Hij naar ons uitstrekt, vaak door middel van zijn door God geroepen leiders en leidsters en onze familieleden — en zullen luisteren naar zijn roep om te komen.

Ik weet dat Jezus Christus leeft. Ik heb Hem lief en ik weet met heel mijn hart dat hij ieder van ons liefheeft. Hij is ons grote Voorbeeld en de goddelijke Leider van alle kinderen van onze Vader. Daarvan geef ik mijn plechtige getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Facebook-bericht van Shakeel Arshad aan Ronald A. Rasband, 2 december 2015.
2. 2 Nephi 31:20.
3. Mattheüs 16:15.
4. Mattheüs 16:16.
5. Ronald A. Rasband, in Face to Face, 20 januari 2016, lds.org/media-library.
6. Face to Face-reactie van Lisa Jarvis, uit Grande Prairie (Alberta, Canada).
7. Tweet van Liz Darger, Pleasant Grove (Utah, VS), 4 april 2015.
8. 'Ik ben een kind van God', *Lofzangen*, nr. 195.
9. Leer en Verbonden 68:6.
10. Zie Thomas S. Monson, 'Onze heilige priesterschapsplicht', *Liahona*, mei 2006, 55–56.
11. Mosiah 18:8–9.
12. Zie Mosiah 18:8–9.
13. 1 Nephi 8:12.
14. Edwin Markham, 'A Creed', *Lincoln and Other Poems* (1901), 25.
15. Mattheüs 14:24–27.
16. Mattheüs 14:28–29.
17. Mattheüs 14:29.
18. Mattheüs 14:30–31.
19. Moroni 10:32.

Ouderling Neil L. Andersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij'

Tegenwoordig bevinden kinderen zich in veel verschillende, gecompliceerde gezinssamenstellingen. We moeten aandacht schenken aan degenen die zich alleen, verlaten of buiten het hek voelen staan.

God houdt van kinderen. Hij houdt van alle kinderen. De Heiland heeft gezegd: 'Laat de kinderen begaan en verhinder hen niet bij Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.'[1]

Tegenwoordig bevinden kinderen zich in veel verschillende, gecompliceerde gezinssamenstellingen.

Een voorbeeld: tegenwoordig wonen er in de Verenigde Staten twee keer zoveel kinderen bij een alleenstaande ouder als vijftig jaar geleden.[2] En er zijn veel gezinnen die niet zo eensgezind meer zijn in hun liefde voor God en hun bereidheid om zijn geboden te onderhouden.

In deze toenemende geestelijke beroering blijft het herstelde evangelie het vaandel, het ideaal en het patroon van de Heer.

'Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. […]

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. […] Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, en ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen.'[3]

Wij erkennen dat er over de hele wereld veel goede ouders zijn uit allerlei geloofsrichtingen die liefdevol voor hun kinderen zorgen. Ik erken dankbaar dat er kinderen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn die omringd worden door de zorg van een vader en moeder die tot de Heiland bekeerd zijn, die door het gezag van het priesterschap verzegeld zijn, en die in hun gezin leren om hun hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, lief te hebben en te vertrouwen.

Plan voor jongeren

Mijn smeekbede vandaag is gericht tot de honderdduizenden kinderen,

jongeren en jongvolwassenen die niet afkomstig zijn uit deze 'ideale' gezinnen, om ze zo maar te noemen. Ik spreek niet alleen over de jongeren die een sterfgeval, echtscheiding of verminderd geloof van hun ouders hebben meegemaakt, maar ook over de tienduizenden jonge mannen en jonge vrouwen over de hele wereld die het evangelie aanvaarden zonder een moeder of vader te hebben die met hen mee naar de kerk gaat.[4]

Deze jonge heiligen der laatste dagen komen met groot geloof in de kerk. Zij hopen zelf in de toekomst het ideale gezin te stichten.[5] Na verloop van tijd vormen zij een belangrijk deel van ons zendingsleger, onze rechtschapen jongvolwassenen, en zij die bij een altaar knielen om hun eigen gezin te stichten.

Consideratie

Wij zullen in het patroon van de Heer voor het gezin blijven onderwijzen. Maar nu we miljoenen leden hebben en er grote diversiteit onder de kinderen in de kerk heerst, moeten we nog attenter zijn en nog meer consideratie tonen. De cultuur en het jargon in de kerk zijn soms uniek. De jeugdwerkkinderen zullen nooit ophouden met het zingen van 'Ons gezin kan eeuwig zijn',[6] maar als ze 'Papa komt thuis'[7] zingen, of 'Mijn vader en moeder wijzen de weg',[8] zingen niet alle kinderen over hun eigen familie.

Onze vriendin Bette heeft ons verteld wat ze in de kerk meemaakte toen ze tien was. Ze vertelde: 'Onze lerares gaf een les over het tempelhuwelijk. Ze vroeg mij: "Bette, jouw ouders zijn niet in de tempel getrouwd, toch?" [Mijn lerares en de rest van de klas] wisten daar het antwoord op.' De lerares vervolgde de les, en Bette vreesde het ergste. Bette vertelde: 'Ik huilde mezelf vele avonden in slaap. Toen ik twee jaar later hartproblemen kreeg en dacht dat ik zou sterven, raakte ik in paniek en dacht ik dat ik altijd alleen zou blijven.'

Mijn vriend Leif ging in zijn eentje naar de kerk. Hij werd een keer gevraagd om in het jeugdwerk een toespraakje te houden. Hij had geen moeder of vader die in de kerk naast hem kon komen staan en hem kon helpen als hij vergat wat hij moest zeggen. Leif was doodsbang. In plaats van zichzelf in verlegenheid te brengen, bleef hij gewoon maandenlang weg uit de kerk.

'En Jezus riep een kind bij Zich en zette dat in hun midden. […]

'En [zei] wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij.'[9]

Gelovig harten en geestelijke gaven

Deze kinderen en jongeren zijn met een gelovig hart en geestelijke gaven gezegend. Leif vertelde me: 'Ergens in mijn achterhoofd wist ik dat God mijn Vader was en dat Hij mij kende en mij liefhad.'

Onze vriendin Veronique vertelde: 'Toen ik de beginselen van het evangelie leerde en het Boek van Mormon bestudeerde, leek het wel of ik mij dingen herinnerde die ik ooit had geweten, maar vergeten was.'

Onze vriendin Zuleika komt uit Alegrete, in Brazilië. Hoewel ze niet uit een gelovig gezin kwam, begon Zuleika op twaalfjarige leeftijd in de Bijbel te lezen en plaatselijke kerken te bezoeken, op zoek naar meer kennis over God. Met aarzelende toestemming van haar ouders volgde ze de zendingslessen, kreeg een getuigenis, en liet zich dopen. Zuleika vertelde me: 'Tijdens de zendingslessen werd me een plaat van de tempel in Salt Lake City getoond en er werd me over de verzegelverordeningen verteld. Vanaf dat moment had ik het verlangen om ooit een huis van de Heer te betreden en een eeuwig gezin te stichten.'

Al is de aardse situatie van een kind niet ideaal, het geestelijk DNA van een kind is volmaakt, want iemands ware identiteit is dat hij of zij een zoon of dochter van God is.

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Laat Gods kinderen begrijpen wat in dit leven echt en belangrijk is. Help ze met het ontwikkelen van de kracht om ervoor te kiezen veilig op het pad naar het eeuwige leven te blijven.'[10] Laten we ze wat meer met open armen ontvangen en ons hart wat meer openstellen. Deze jongeren hebben onze tijd en ons getuigenis nodig.

Brandon, die in Colorado bij de kerk kwam toen hij naar de middelbare school ging, vertelde me over de mensen die hem voor en na zijn doop aandacht schonken. Hij vertelde: 'Ik kwam bij gezinnen thuis die het evangelie naleefden. Daardoor zag ik een norm waarvan ik meende dat ik die later in mijn eigen gezin kon aanhouden.'

Veronique, die in Nederland is geboren, ging toen wij in Duitsland woonden naar school met onze dochter Kristen. Veronique merkte op: 'Leerlingen die lid van de kerk waren, straalden iets uit. Ik ging beseffen dat die uitstraling door hun geloof in Jezus Christus en het naleven van zijn leringen kwam.'

Mijn vriend Max werd gedoopt toen hij acht was. Zijn vader was geen lid van een kerk. Max mocht zelf kiezen of hij wel of niet naar de kerk wilde.

Als tiener had Max na enkele maanden niet geweest te zijn het gevoel dat hij weer naar de kerk moest en op een zondag besloot hij om weer te gaan. Maar zijn voornemen werd minder vast

toen hij bij de voordeur van de kerk kwam. Hij kreeg een vervelend gevoel in zijn maag.

Daar bij de deur stond de nieuwe bisschop. Max kende hem niet en hij was er zeker van dat de bisschop hem ook niet kende. Toen Max dichterbij kwam, klaarde het gezicht van de bisschop op. Hij stak zijn hand uit en zei: 'Max, wat fijn om je te zien!'

Max vertelde: 'Toen hij dat zei, kreeg ik een warm gevoel en wist ik dat ik de goede beslissing had genomen.'[11]

Het kan veel voor iemand betekenen als we zijn naam weten.

'[Jezus] gebood dat hun kinderen tot Hem zouden worden gebracht. […]

'[Hij nam] hun kleine kinderen een voor een en zegende hen en bad tot de Vader voor hen.

'En toen Hij dit had gedaan, weende Hij.'[12]

Nog niet gedoopte jongeren

Veel jongeren die van het evangelie houden, wachten op verzoek van hun ouders jarenlang, voordat zij zich laten dopen.

Emily's ouders scheidden toen ze nog in haar jeugd was, en ze kreeg pas toestemming om zich te laten dopen toen ze vijftien was. Onze vriendin Emily spreekt vol lof over een jongevrouwenleidster die 'altijd aandacht aan haar schonk en bijdroeg aan het sterken van [haar] getuigenis.'[13]

Colten en Preston zijn tieners die in de Amerikaanse staat Utah wonen. Hun ouders zijn gescheiden en ze hebben geen toestemming om zich te laten dopen. Hoewel ze het avondmaal niet kunnen ronddienen, nemen ze elke week het brood mee. En hoewel ze de tempel niet kunnen betreden om samen met de jongeren dopen te doen als hun wijk naar de tempel gaat, zoeken de twee broers in het ernaast gelegen centrum voor familiegeschiedenis naar familienamen. Rechtschapen jongeren zijn degenen die onze jongeren het meeste het gevoel kunnen geven dat ze erbij horen.

Joseph Ssengooba als jongeman (boven), met zijn vriend en zendingstrainer, ouderling Joshua Walusimbi (rechtsboven), en met zijn zendingspresident, Leif Erickson (rechtsonder).

Ouderling Joseph Ssengooba

Ik besluit met het voorbeeld van een nieuwe vriend, iemand die we enkele weken geleden ontmoetten toen we het zendingsgebied Lusaka (Zambia) bezochten.

Ouderling Joseph Ssengooba komt uit Oeganda. Zijn vader overleed toen hij zeven was. Toen hij negen was, konden zijn moeder en zijn familieleden niet meer voor hem zorgen en was hij alleen. Toen hij twaalf was, kwam hij de zendelingen tegen en liet hij zich dopen.

Joseph vertelde over zijn eerste dag in de kerk: 'Na de avondmaalsdienst meende ik dat het tijd was om naar huis te gaan, maar de zendelingen stelden me voor aan Joshua Walusimbi. Joshua zei dat hij mijn vriend zou zijn. Hij gaf me een exemplaar van *Kinderliedjes*, zodat ik niet met lege handen naar het jeugdwerk hoefde. In het jeugdwerk zette Joshua een stoel naast de zijne. De jeugdwerkpresidente vroeg me om naar voren te komen en liet het hele jeugdwerk toen "Ik ben een kind van God" voor me zingen. Ik voelde me echt bijzonder.'

De gemeentepresident nam Joseph mee naar de familie Mungoza, en daar zou hij de daaropvolgende vier jaar wonen.

Toen ouderling Joseph Ssengooba acht jaar later aan zijn zending begon, was ouderling Joshua Walusimbi, de jongen die hem op zijn eerste dag in het jeugdwerk het gevoel had gegeven dat hij welkom was, tot zijn verbazing zijn collega-begeleider. En zijn zendingspresident? Dat was president Leif Erickson, het jongetje dat uit het jeugdwerk wegbleef, omdat hij doodsbang was om een toespraakje te houden. God heeft zijn kinderen lief.

De kinderen kwamen aanrennen

Toen mijn vrouw, Kathy, en ik enkele weken geleden in Afrika waren, brachten we een bezoek aan Mubji-Mayi, in de Democratische Republiek Kongo. Omdat de kapel niet groot genoeg was voor de tweeduizend leden, kwamen we buiten bijeen, onder een plastic afdak op bamboe palen. Toen de bijeenkomst begon, zagen we tientallen kinderen door de spijlen van het ijzeren terreinhek naar ons kijken. Kathy fluisterde: 'Neil, denk je dat je de kinderen kunt uitnodigen om binnen te komen?' Ik ging naar districtspresident Kalonji, die

Tijdens een bijeenkomst met tweeduizend heiligen der laatste dagen in de Democratische Republiek Kongo (bovenaan) stonden er tientallen nieuwsgierige kinderen buiten het hek om het terrein (boven). Op de uitnodiging om binnen te komen, kwamen de kinderen aanrennen.

op het podium zat, en vroeg of hij de kinderen buiten de omheining wilde zeggen dat ze er gerust bij mochten komen.

Tot mijn verbazing kwamen de kinderen niet zomaar toen president Kalonji ze uitnodigde, maar ze rénden naar ons toe. Het waren er meer dan vijftig, misschien wel honderd — sommige met haveloze kleding en blote voeten, maar allemaal met een prachtige glimlach en opwinding op het gezicht.

Ik was diep ontroerd door deze ervaring en zag het als een symbool van onze noodzaak om aandacht te schenken aan de jongeren die zich alleen, verlaten of buiten het hek voelen staan. Laten we aan ze denken, ze welkom heten, ze omarmen, en alles doen wat we kunnen om hun liefde voor de Heiland te vergroten. Jezus heeft gezegd: 'En wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij.'[14] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mattheüs 19.14.
2. Zie 'Family Structure', Child Trends DataBank (december 2015), appendix 1, pagina 9, childtrends.org/databank.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona,* november 2010, 129, paragraaf 7 en 6.
4. Ik wil de tienduizenden rechtschapen moeders, van wie er vele alleenstaand zijn, die moedig de primaire taak op zich nemen om hun kinderen geestelijk te sterken een schouderklopje geven. Onze vriendin Shelly uit Canada heeft over haar moeder gezegd:

   'Vijf jaar voordat ik werd geboren klopten de zendelingen bij mijn ouders aan. Mijn ouders volgden enkele lessen, maar toen was mijn vader niet meer geïnteresseerd. Mijn moeder bleef de lessen volgen en wilde zich laten dopen. Vijf jaar lang ging mijn moeder naar de kerk zonder lid te worden. En drie maanden na mijn geboorte kon ze zich laten dopen.

   'Mijn moeder heeft nooit veel van zich laten horen, en heeft nooit belangrijke leiderschapsfuncties bekleed. Ze heeft een heel eenvoudig, standvastig getuigenis […] en ze leeft dagelijks naar haar overtuiging. Dat stille, eenvoudige voorbeeld heeft er altijd voor gezorgd dat ik dicht bij de Heer en de kerk bleef.'
5. Onze vriend Randall vertelde me: 'Ik leerde en wist dat ik een zoon van hemelse Ouders ben. En doordat ik mijn ware identiteit en aard kende, kreeg ik de hoop dat ik niet hetzelfde levenspad als mijn ouders hoefde te volgen, want hoewel ik heel van ze hield, wilde ik niet doen wat zij deden. Ik vertrouwde de leringen in het jeugdwerk, de zondagsschool, de jongemannen en andere lessen. Ik zag in de wijk en in mijn verdere familie voorbeelden van getrouwe, gelukkige gezinnen. En ik vertrouwde op mijn hemelse Vader, wetend dat als ik getrouw bleef, Hij me zou helpen om zo'n gezin te stichten.'
6. 'Ons gezin kan eeuwig zijn', *Kinderliedjes*, p. 98.
7. 'Papa komt thuis', *Kinderliedjes*, p. 110.
8. 'Omdat hier liefde is', *Kinderliedjes,* pp. 102–103.
9. Mattheüs 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson, 'Leer van Mij', *Liahona*, maart 2016, 6.
11. Zie Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), 99.
12. 3 Nephi 17:11, 21–22.
13. Emily had weliswaar geen praktiserende ouders, maar sprak met liefde over grootouders, ooms, tantes en anderen die 'de plek van haar ouders innamen'. Over een jongevrouwenleidster in Michigan zei ze: 'Haar kinderen waren volwassen, en ze deed erg haar best om iedere jongevrouw het gevoel te geven dat ze haar eigen dochter was. […] Haar glimlach kon zelfs op de moeilijkste dagen je hart verwarmen. […] Ik heb mij ten doel gesteld om haar voorbeeld te volgen en een zuster Molnar voor kinderen te zijn die zich misschien "anders" voelen, of "buitengesloten".'
14. Matteüs 18:5.

Ouderling Mervyn B. Arnold
van de Zeventig

De reddende hand bieden: we kunnen het

De Heer heeft ons van alle noodzakelijke hulpmiddelen voorzien om onze vrienden die minderactief of geen lid van de kerk zijn de reddende hand te bieden.

De Heiland begreep dat het zijn opdracht was om de kinderen van onze hemelse Vader te redden, want hij zei:

'De Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken wat verloren is. […]

'*Zo is het ook niet de wil van uw Vader, Die in de hemelen is,* dat *een* van deze kleinen verloren gaat.'[1]

Mijn lieve moeder, Jasmine Bennion Arnold, begreep dat het haar taak was om de gewonde of verloren schapen van onze hemelse Vader, onder wie haar eigen kinderen en kleinkinderen, de reddende hand te bieden. Grootouders kunnen zo'n fantastische rol in het leven van hun kleinkinderen spelen!

Mijn moeder kreeg meestal de opdracht zusters te bezoeken die met hun geloof worstelden, minderactief waren of als enige in hun gezin lid van de kerk. Maar ze had ook een aantal anderen in haar kudde die niemand haar gevraagd had te bezoeken. Ze ging meestal niet slechts één keer per maand op bezoek. Ze luisterde naar en zorgde voor de zieken en gaf ze liefdevolle aanmoediging. In de laatste maanden van haar leven was ze aan huis gebonden en dus schreef ze hun urenlang brieven, betuigde haar liefde, gaf haar getuigenis en bouwde de mensen op die haar bezochten.

Als we de reddende hand bieden, geeft God ons kracht, aanmoediging en zegeningen. Toen Hij Mozes beval om de kinderen van Israël te redden, was Mozes bang, zoals velen van ons dat zijn. Mozes verontschuldigde zich en zei: 'Ik ben geen man van veel woorden […], want ik spreek onduidelijk en moeizaam.'[2]

De Heer verzekerde Mozes:

'Wie heeft de mens een mond gegeven? […] Ben Ik het niet, de Heere?

'Nu dan, ga, Ik zal Zelf met uw mond zijn, en u leren wat u spreken moet.'[3]

De Heer zei dus eigenlijk tegen Mozes: 'Je kunt het!' *En weet u wat? Wij kunnen het ook!*

Ik wil het over vier beginselen hebben die ons van nut zijn wanneer we de reddende hand bieden.

Beginsel 1: we mogen het bieden van de reddende hand niet uitstellen

Ouderling Alejandro Patanía, voormalig gebiedszeventiger, heeft verteld over zijn jongere broer Daniel, die met zijn bemanning op zee ging vissen. Na een tijdje kreeg Daniel de dringende waarschuwing dat er een grote storm op komst was. Daniel en zijn bemanning zetten onmiddellijk koers naar de haven.

Terwijl de storm toenam, liet de motor van een nabije vissersboot het afweten. Daniels bemanning bevestigde een kabel aan de defecte boot en begon die naar de veilige haven te slepen. Ze stuurden een noodbericht uit omdat ze wisten dat ze vanwege de toenemende storm dringend hulp nodig hadden.

Terwijl dierbaren ongeduldig wachtten, vergaderden afgevaardigden van de kustwacht, de vissersbond en de marine om een reddingsstrategie te plannen. Sommigen van hen wilden meteen vertrekken, maar kregen bevel op een plan te wachten. Terwijl de mensen in de storm om hulp bleven roepen, bleven de afgevaardigden vergaderen en probeerden ze het eens te worden over het juiste protocol en plan.

Toen de reddingsgroep eindelijk samengesteld was, kwam er één laatste

Terwijl dierbaren in spanning afwachtten, stelden reddingsploegen hun acties uit totdat het te laat was.

wanhopige oproep. De woedende storm had de kabel tussen de twee boten gebroken en Daniels bemanning ging terug om hun medevissers alsnog te redden. Uiteindelijk zonken beide boten. De bemanning, onder wie ouderling Patanía's broer Daniel, verdronk.

Ouderling Patanía vergeleek deze tragedie met de oproep van de Heer toen Hij zei: 'Het zwakke versterkt u niet, […] het afgedwaalde brengt u niet terug en het verlorene zoekt u niet. […] Ik eis Mijn schapen op uit [uw] hand.'[4]

Ouderling Patanía legde uit dat het goed is om in onze raden, quorums, hulporganisaties, en zelfs als persoon, gestructureerd te werk te gaan, maar dat dat er niet toe mag leiden dat we het bieden van de reddende hand uitstellen. Soms gaan er weken voorbij terwijl we overleggen hoe we gezinnen en personen met bepaalde behoeften kunnen helpen. We bespreken onze aanpak en wie ze zal bezoeken. Ondertussen blijven onze broeders en zusters onze hulp nodig hebben. Soms vragen en smeken ze er zelfs om. We mogen niet wachten.

Beginsel 2: we mogen het nooit opgeven

President Thomas S. Monson, die ons opgeroepen heeft om de reddende hand te bieden, heeft gezegd: 'We moeten onze leden eraan herinneren dat het voor onze […] minderactieve leden, […] die sommigen als hopeloos bestempelen, nooit te laat is.'[5]

Net als velen van u heb ik mensen over het evangelie verteld, die zich snel laten dopen of weer actief worden. Maar anderen — zoals mijn vriend Tim, die geen lid van de kerk was, en zijn minderactieve vrouw, Charlene — hebben veel meer tijd nodig.

Ruim 25 jaar lang heb ik Tim over het evangelie verteld en zijn vrouw en hem naar de open dagen van verschillende tempels vergezeld. Anderen boden ook de reddende hand, maar Tim sloeg elke uitnodiging om met de zendelingen te spreken af.

Op een zeker weekend presideerde ik een ringconferentie. Ik had de ringpresident gevraagd te vasten en te bidden over wie we moesten bezoeken. Ik kon mijn ogen niet geloven toen hij me de naam van mijn vriend Tim gaf. Toen Tims bisschop, de ringpresident en ikzelf bij hem aanklopten, deed Tim de deur open. Hij keek naar mij, daarna naar de bisschop en zei: 'Bisschop, u zou toch een bijzonder iemand meenemen?'

Vervolgens lachte Tim en zei: 'Kom binnen, Merv.' Er vond die dag een wonder plaats. Tim heeft zich sindsdien laten dopen en Charlene en hij zijn in de tempel aan elkaar verzegeld. We mogen het nooit opgeven.

Beginsel 3: hoe groot zal uw vreugde zijn, zelfs als u slechts één ziel tot Christus brengt

Vele jaren geleden vertelde ik in de algemene conferentie dat José de Souza Marques de volgende woorden van de Heiland begreep: 'Indien iemand onder u sterk is in de Geest, laat hij dan diegene meenemen die zwak is, opdat deze [ook] sterk kan worden.'[6]

Broeder Marques kende ieder schaap in zijn priestersquorum bij naam en merkte dat Fernando ontbrak. Hij zocht Fernando thuis, bij een vriend en ging zelfs naar het strand.

Uiteindelijk vond hij Fernando. Hij was aan het surfen. Hij wachtte niet tot de boot zonk zoals in het verhaal van Daniel. Hij ging meteen het water in om zijn verloren schaap te redden en bracht hem verheugd weer naar huis.[7]

Vervolgens bleef hij Fernando begeleiden zodat hij de kudde nooit meer zou verlaten.[8]

Ik wil u graag vertellen wat er daarna gebeurd is en welke vreugde er uit het redden van één verloren schaap voortgevloeid is. Fernando trouwde in de tempel met zijn geliefde Maria. Ze hebben nu vijf kinderen en dertien kleinkinderen die allemaal actief lid van de kerk zijn. Veel andere familieleden en hun verwanten hebben zich ook bij de kerk aangesloten. Ze hebben tot op heden duizenden namen van voorouders voor tempelwerk ingestuurd, en de zegeningen blijven toestromen.

Fernando is nu voor de derde keer

bisschop. Hij blijft mensen de reddende hand bieden, net zoals broeder Marques die hem geboden had. Hij heeft onlangs gezegd: 'We hebben in onze wijk 32 actieve jongemannen van de Aäronische priesterschap, onder wie 21 het afgelopen anderhalf jaar geheractiveerd zijn.' Als persoon, gezin, quorum, hulporganisatie, klas, huisonderwijzer en huisbezoekster *kunnen wij dat doen!*

Beginsel 4: ongeacht onze leeftijd zijn we allen geroepen om de reddende hand te bieden

President Henry B. Eyring heeft gezegd: 'Wat onze leeftijd, ontwikkeling, kerkroeping of woonplaats ook is, we zijn allen geroepen om [de Heiland] te assisteren bij zijn oogst aan zielen totdat Hij komt.'[9]

Dagelijks geven steeds meer van onze kinderen, jongeren, jonge alleenstaanden en volwassen leden gehoor aan de oproep van de Heiland om de reddende hand te bieden. Bedankt voor uw inzet! Ik geef u enkele voorbeelden:

De zevenjarige Amy nodigde haar vriendin Arianna en haar familie uit voor het jaarlijkse jeugdwerkprogramma in de avondmaalsdienst. Een paar maanden later lieten Arianna en haar familie zich dopen.

Allan, een jonge alleenstaande, voelde zich geïnspireerd om kerkvideo's, *Mormon Messages* en Schriftteksten op sociale media met zijn vrienden te delen.

Zuster Reeves begon iedere verkoper die haar opbelde over het evangelie te vertellen.

James nodigde zijn vriend Shane, die geen lid van de kerk is, voor de doop van zijn dochter uit.

Spencer stuurde zijn minderactieve zus de link naar een conferentietoespraak van president Russell M. Nelson. Hij zegt: 'Ze las de toespraak en er ontstond een sprankje hoop.'

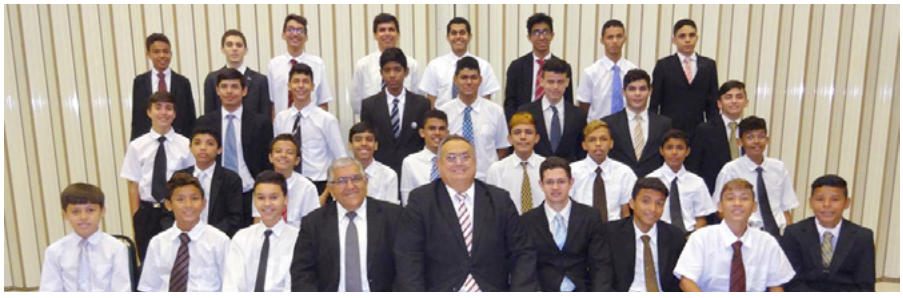

Fernando Araujo (midden, beide foto's) die in zijn jeugd zelf door een bezorgde leider was gered, redt tegenwoordig zelf als bisschop (boven) jongemannen en heeft zelf nakomelingen die actief in de kerk zijn (bovenaan).

De Heer heeft ons van alle noodzakelijke hulpmiddelen voorzien om onze vrienden die minderactief of geen lid van de kerk zijn de reddende hand te bieden. *Iedereen kan het!*

Ik nodig u allen uit om aan de oproep van de Heiland gehoor te geven en de reddende hand te bieden. *We kunnen het!*

Ik getuig plechtig dat ik weet dat Jezus de goede Herder is, dat Hij ons liefheeft en ons zegent als we de reddende hand bieden. Ik weet dat Hij leeft; ik weet het. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mattheüs 18:11, 14; cursivering toegevoegd.
2. Exodus 4:10.
3. Exodus 4:11–12.
4. Ezechiël 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson, instructiebijeenkomst voor algemene leidinggevenden tijdens de algemene oktoberconferentie 2015, met zijn toestemming gebruikt.
6. Leer en Verbonden 84:106.
7. Zie Lukas 15:5.
8. Zie Mervyn B. Arnold, 'Versterk uw broeders', *Liahona*, mei 2004, 46–47.
9. Henry B. Eyring, 'We zijn één', *Liahona*, mei 2013, 62.

Ouderling Jairo Mazzagardi
van de Zeventig

De heilige plaats van de herstelling

Palmyra was het toneel van de herstelling, waar de stem van de Vader na bijna twee tweeduizend jaar gehoord werd.

Een goede vriend van me, die lid was van de kerk, had jarenlang geprobeerd mij in het evangelie van het eeuwige gezin te onderwijzen. Het was pas in oktober 1978, toen ik op een van de open dagen van de São Paulotempel (Brazilië) een verzegelkamer betrad, dat de leer van het eeuwige gezin in mijn hart kwam. Dagenlang ging ik in gebed om te weten of dit de ware kerk was.

Ik was niet godsdienstig, maar mijn ouders wel. Door mijn opvoeding had ik gezien wat er goed was in andere godsdiensten. Op dat moment dacht ik dat alle godsdiensten door God werden aanvaard.

Na mijn bezoek aan de tempel tijdens de open dag bad ik om een antwoord, met geloof en een rotsvast vertrouwen dat God mij zou antwoorden welke kerk zijn kerk was.

Na een zware geestelijke strijd ontving ik uiteindelijk een duidelijk antwoord. Ik liet me dopen. Dat vond plaats op 31 oktober 1978, de avond vóór de inwijding van de São Paulotempel.

Ik besefte dat de Heer mij kende en liefhad, want Hij gaf mij antwoord op mijn gebeden.

De volgende ochtend woonden mijn vrouw en ik in São Paulo een inwijdingsdienst van de tempel bij.

We waren daar wel aanwezig, maar ik wist eigenlijk niet echt hoe ik volop van die prachtige kans kon genieten. De volgende dag woonden wij een gebiedsconferentie bij.

Wij waren aan onze reis in de kerk begonnen en kregen goede vrienden die ons tijdens deze overgang verwelkomden.

De lessen voor nieuwe leden die wij op de zondagse bijeenkomsten bijwoonden, waren geweldig. Ze vulden ons met kennis en lieten ons wensen dat de week snel voorbijging, zodat we op zondag meer van die geestelijke voeding konden ontvangen.

Mijn echtgenote en ik keken gretig uit naar de dag dat ons gezin in de tempel voor alle eeuwigheid kon worden verzegeld. Dat gebeurde een jaar en zeven dagen na mijn doop. Dat was een geweldig moment. Ik had het gevoel dat de eeuwigheid aan het altaar werd verdeeld in wat voor en na de verzegeling kwam.

Daar ik enkele jaren legaal aan de oostkust van de Verenigde Staten had gewoond, was ik bekend met sommige van de steden, waarvan de meeste klein waren.

Als ik las of hoorde over de gebeurtenissen voorafgaand aan het eerste visioen, werden er grote menigten vermeld. Dit leek mij vreemd.

Allerlei vragen begonnen in mij op te komen. Waarom werd de kerk in de Verenigde Staten hersteld en niet

in Brazilië of Italië, het land van mijn voorouders?

Waar waren deze menigten die bij de godsdienstige verwarring en revivals betrokken waren geweest, wat zich allemaal op zo'n vredige en rustige plaats had voltrokken?

Ik legde die vraag aan veel mensen voor, maar ik kreeg geen antwoord. Ik las alles dat ik kon in het Portugees en daarna in het Engels, maar ik ontdekte niets dat mij gerust kon stellen. Ik bleef zoeken.

Ik woonde in oktober 1984 de algemene conferentie bij als raadgever in een ringpresidium. Daarna reisde ik door naar Palmyra (New York). Ik wilde graag het antwoord ontdekken.

Toen ik daar aankwam, probeerde ik te begrijpen waarom de herstelling daar moest plaatsvinden en waarom er zo'n geestelijke beroering was geweest. Waar waren al de mensen waarover Joseph sprak, vandaan gekomen? Waarom daar?

Op dat moment leek het meest logische antwoord dat de grondwet van de Verenigde Staten vrijheid garandeerde.

Die ochtend bezocht ik de drukkerij van Grandin, waar het eerste Boek van Mormon werd gedrukt. Ik ging naar het heilige bos, waar ik veel bad.

Er was amper iemand op straat in het klein stadje Palmyra. Waar waren de menigten die Joseph had genoemd?

Die namiddag besloot ik naar de boerderij van Peter Whitmer te gaan. Toen ik daar aankwam, zag ik een man bij het raam van een hut. Hij had een intense gloed in zijn ogen. Ik groette hem en begon hem al die vragen te stellen.

Hij vroeg me: 'Hebt u de tijd?' Ik zei: 'Ja.'

Hij legde uit dat het Erie- en Ontariomeer en, verder naar het zuiden, de rivier de Hudson in dat gebied lagen.

In het begin van de negentiende eeuw werd besloten een kanaal van meer dan 480 km lang aan te leggen dat door het gebied zou lopen tot aan de Hudson toe. Dat was een grote onderneming voor die tijd en men kon zich enkel verlaten op de arbeid en inzet van mens en dier.

Palmyra was een centraal punt voor een deel van die aanleg. De aannemers hadden vakmensen nodig; technici, gezinnen en hun vrienden. Veel mensen uit de omliggende steden en verder gelegen plaatsen, zoals Ierland, stroomden binnen om aan het kanaal te werken.

Dat was een heilig en geestelijk moment voor mij, omdat ik de menigten eindelijk gevonden had. Zij brachten hun gebruiken en hun geloof mee. Toen de man hun geloof noemde, werd mijn verstand verlicht en werden mijn geestelijke ogen door God geopend.

Op dat ogenblik begreep ik hoe de hand van God, onze Vader, in zijn onmetelijke wijsheid, in zijn plan een plaats had bereid voor de jonge Joseph Smith, waardoor hij te midden van alle godsdienstige verwarring terechtkwam. Dat was omdat daar, in de heuvel Cumorah, de kostbare platen van het Boek van Mormon waren verborgen.

Dit was het toneel van de herstelling, waar de stem van de Vader na bijna twee tweeduizend jaar gehoord werd in een prachtig visioen, tot de jongen Joseph Smith gericht, toen hij naar het heilige bos ging om te bidden en 'Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!'[1] hoorde zeggen.

Daar zag hij twee Personen, wier glans en heerlijkheid elke beschrijving tarten. Ja, God openbaarde Zich weer aan de mens. De duisternis die de aarde had bedekt, werd stilaan verdreven.

De profetieën van de herstelling begonnen in vervulling te gaan: 'En ik zag een andere engel, die hoog aan de hemel vloog. En hij had het eeuwige Evangelie, om dat te verkondigen aan hen die op de aarde wonen, en aan elke natie, stam, taal en volk.'[2]

In enkele, korte jaren werd Joseph naar de kronieken met profetieën, verbonden en verordeningen geleid die door profeten van weleer waren achtergelaten: ons geliefde Boek van Mormon.

De Kerk van Jezus Christus kon niet hersteld worden zonder het eeuwige evangelie, geopenbaard in het Boek van Mormon als nog een testament van Jezus Christus, de Zoon van God, het Lam Gods, die de zonden van de wereld heeft weggenomen.

Christus heeft tegen zijn volk in Jeruzalem gezegd:

'Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn.'[3]

'Ik ben de goede herder en Ik ken de mijnen en word door de mijnen gekend.'[4]

Ik kan mij niet herinneren of ik afscheid heb genomen toen ik de boerderij van Whitmer verliet. Ik herinner mij alleen dat de tranen vrijelijk over mijn wangen stroomden. De zon ging onder aan een mooie hemel.

Mijn ziel werd door een immense vreugde en vrede gerustgesteld. Ik voelde me erg dankbaar.

Ik begreep nu duidelijk waarom. De Heer had mij nogmaals kennis en licht geschonken.

Tijdens de rit naar huis bleven mij Schriftteksten in gedachten komen: de aan vader Abraham gedane beloften dat door zijn zaad alle geslachten van de aarde zouden worden gezegend.[5]

En hiervoor zouden tempels worden opgericht, zodat de goddelijke kracht weer op aarde aan de mens geschonken kon worden, zodat gezinnen verenigd konden worden, niet tot aan de dood, maar voor alle eeuwigheid.

'Het zal in het laatste der dagen geschieden dat de berg van het huis van de Heere vast zal staan als de hoogste van de bergen, en dat hij verheven zal worden boven de heuvels, en dat alle heidenvolken ernaartoe zullen stromen.'[6]

Tot ieder die naar mij luistert en vragen heeft, zeg ik: geef het niet op!

Ik vraag u het voorbeeld te volgen van de profeet Joseph Smith toen hij in Jakobus 1:5 las: 'Als iemand van u in wijsheid tekortschiet, laat hij die dan vragen aan God, Die ieder overvloedig geeft.'

Wat er bij Cumorah plaatsvond, was een belangrijk onderdeel van de herstelling, want Joseph Smith ontving de platen die het Boek van Mormon bevatten. Dit boek helpt ons dichter bij Christus te komen dan welk ander boek ook op aarde.[7]

Ik getuig dat de Heer profeten, zieners en openbaarders heeft voorbereid om zijn koninkrijk in deze laatste dagen te leiden, en dat in zijn eeuwige plan gezinnen voorgoed bij elkaar kunnen blijven. Hij geeft om zijn kinderen. Hij beantwoordt onze gebeden.

Vanwege zijn grote liefde heeft Jezus Christus verzoening voor onze zonden gebracht. Hij is de Heiland van de wereld. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.
2. Openbaring 14:6.
3. Johannes 10:16.
4. Johannes 10:14.
5. Zie Genesis 12:3; 17:2–8; Galaten 3:29; 1 Nephi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
6. Jesaja 2:2.
7. Zie de inleiding tot het Boek van Mormon.

Ouderling David A. Bednar
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Altijd vergeving van uw zonden behouden

Door de heiligende macht van de Heilige Geest als onze voortdurende metgezel, kunnen wij altijd vergeving van onze zonden behouden.

Een diepzinnige zinsnede die koning Benjamin in zijn leringen over de Heiland en zijn verzoening gebruikte, houdt me al jaren in mijn studie en overpeinzingen bezig.

In zijn geestelijk stimulerende afscheidsrede tot het volk dat hij had gediend en liefgehad, beschreef koning Benjamin hoe belangrijk het is om de heerlijkheid van God te kennen en van zijn liefde te proeven, om vergeving van zonden te ontvangen, om de grootheid van God altijd indachtig te blijven, en om dagelijks te bidden en standvastig in het geloof te zijn.[1] Hij beloofde ook dat door die dingen te doen 'gij u altijd zult verblijden en met de liefde Gods vervuld zult zijn, en *altijd vergeving van uw zonden zult behouden*.'[2]

Mijn boodschap gaat over het beginsel van altijd vergeving van onze zonden behouden. De waarheid in deze zinsnede kan ons geloof in de Heer Jezus Christus versterken en ons discipelschap meer diepgang geven. Ik bid dat de Heilige Geest ons inspireert en opbouwt nu we samen essentiële geestelijke waarheden onder de loep nemen.

Geestelijke wedergeboorte

In ons sterfelijk leven doen zich een lichamelijke geboorte en de kans op een geestelijke wedergeboorte voor.[3] Profeten en apostelen sporen ons aan om te ontwaken tot God,[4] 'wedergeboren'[5] te worden en in Christus een nieuwe schepping[6] te worden door de zegeningen van de verzoening van Jezus Christus te ontvangen. Dankzij de 'verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias'[7] kunnen we de egocentrische en zelfzuchtige neigingen van de natuurlijke mens overwinnen en onzelfzuchtiger, welwillender en heiliger worden. We worden aangespoord om zo te leven dat wij 'ten laatsten dage vlekkeloos voor [de Heer] kun[nen] staan'.[8]

De Heilige Geest en priesterschapsverordeningen

De profeet Joseph Smith heeft de essentiële rol van priesterschapsverordeningen in het evangelie van Christus bondig samengevat: 'Wedergeboren worden, gebeurt door Gods Geest, door middel van verordeningen.'[9] Deze indringende uitspraak beklemtoont de rol van zowel de Heilige Geest als heilige verordeningen in het proces van geestelijke wedergeboorte.

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid. Hij is een persoon van geest en getuigt van alle waarheid. In de Schriften wordt de Heilige Geest de Trooster,[10] een leraar[11] en een openbaarder[12] genoemd. De Heilige Geest is bovendien een heiligmaker[13] die als het

ware met vuur onzuiverheden en kwaad uit de menselijke ziel reinigt en brandt.

Heilige verordeningen staan centraal in het evangelie van de Heiland en in het proces om tot hem te komen en naar een geestelijke wedergeboorte te streven. Verordeningen zijn heilige handelingen met een geestelijk doel en eeuwige betekenis, en houden verband met de wetten en inzettingen van God.[14] Alle heilsverordeningen en de verordening van het avondmaal moeten worden geautoriseerd door iemand die de vereiste priesterschapssleutels draagt.

De verordeningen van heil en verhoging die in de herstelde kerk van de Heer worden bediend, zijn veel meer dan rituelen of symbolische handelingen. Ze zijn veeleer geautoriseerde kanalen waardoor de zegeningen en machten van de hemel in ons eigen leven kunnen vloeien.

'En dit grotere priesterschap bedient het evangelie en omvat de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, ja, de sleutel van kennis van God.

'Daarom, in de verordeningen daarvan is de macht der goddelijkheid kenbaar.

'En zonder de verordeningen daarvan, en het gezag van het priesterschap, is de macht der goddelijkheid niet kenbaar voor de mens in het vlees.'[15]

Verordeningen die met integriteit ontvangen en geëerd worden, zijn essentieel om de macht der goddelijkheid en alle beschikbare zegeningen door de verzoening van de Heiland te verkrijgen.

Vergeving van zonden verkrijgen en behouden door middel van verordeningen

Het proces waardoor we vergeving van onze zonden ontvangen en altijd kunnen behouden, dringt beter tot ons door als we het onlosmakelijke verband begrijpen tussen drie heilige verordeningen die ons toegang tot de machten van de hemel bieden: de doop door onderdompeling, de oplegging van handen voor de gave van de Heilige Geest en het avondmaal.

De doop door onderdompeling tot vergeving van zonden 'is de inleidende verordening van het evangelie'[16] van Jezus Christus en moet voorafgegaan worden door geloof in de Heiland en oprechte bekering. Deze verordening 'is een teken en een gebod dat God [zijn kinderen] heeft gegeven om zijn koninkrijk te kunnen betreden'.[17] De doop wordt met het gezag van het Aäronisch priesterschap verricht. In het proces om tot de Heiland en een geestelijke wedergeboorte te komen, zorgt de doop voor een noodzakelijke *eerste reiniging* van onze ziel van zonde.

Het doopverbond omvat drie fundamentele toezeggingen: (1) gewillig zijn de naam van Jezus Christus op ons te nemen, (2) Hem altijd indachtig zijn en (3) zijn geboden onderhouden. De beloofde zegening voor naleving van dit verbond is dat '[wij] zijn Geest altijd bij [ons] mogen hebben'.[18] De doop is dus de essentiële voorbereiding op het geautoriseerde voortdurende gezelschap van het derde lid van de Godheid.

'De doop [door] water moet door de doop met de Geest gevolgd worden, anders is de doop niet volledig.'[19] De Heiland heeft tegen Nicodemus gezegd: 'Als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet binnengaan.'[20]

Drie uitspraken van de profeet Joseph Smith beklemtonen het belangrijke verband tussen de verordening van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden en de oplegging van handen voor de gave van de Heilige Geest.

Uitspraak 1: 'De doop is een heilige verordening die voorbereidt op het ontvangen van de Heilige Geest; het is het kanaal en de sleutel waardoor de Heilige Geest wordt toegediend.'[21]

Uitspraak 2: 'Als u iemand niet doopt voor de vergeving van zonden en om de Heilige Geest te verkrijgen, kunt u net zo goed een zandzak dopen. De doop in water is slechts een halve doop, en stelt niets voor zonder de andere helft — namelijk de doop met de Heilige Geest.'[22]

Uitspraak 3: 'De doop met water, zonder de doop met vuur en de Heilige Geest, heeft geen zin. Ze zijn beide noodzakelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden.'[23]

De consistente verbondenheid tussen het beginsel van bekering, de verordeningen van de doop en het ontvangen van de gave van de Heilige Geest, en de heerlijke zegeningen van de vergeving van zonden wordt herhaaldelijk in de Schriften beklemtoond.

Nephi heeft verklaard: 'Want de poort waardoor gij moet binnengaan, is bekering en doop met water; *en dan komt de vergeving van uw zonden door vuur en door de Heilige Geest*.'[24]

De Heiland heeft zelf verklaard: 'Welnu, dit is het gebod: bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en laat u dopen in mijn naam, *zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest kunt worden geheiligd*, zodat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor mijn aangezicht kunt staan.'[25]

Handoplegging voor de gave van de Heilige Geest is een verordening die met het gezag van het Melchizedeks priesterschap wordt verricht. In het proces om tot de Heiland en een geestelijke wedergeboorte te komen, schept het ontvangen van de heiligende macht van de Heilige Geest de mogelijkheid tot een *voortdurende reiniging* van onze ziel van zonde. Deze vreugdevolle zegening is essentieel, want 'niets wat onrein is, kan bij God wonen'.[26]

Als lid van de herstelde kerk van de Heer zijn we gezegend door onze *eerste reiniging van zonde* in verband met de doop en door de mogelijkheid van een *voortdurende reiniging van zonde* dankzij het gezelschap en de macht van de Heilige Geest, oftewel het derde lid van de Godheid.

Denk eens aan een boer die op het onveranderlijke patroon van zaaien en oogsten vertrouwt. Inzicht in het verband tussen zaaien en oogsten geeft voortdurend richting aan en is van invloed op alle beslissingen en handelingen van een boer in alle seizoenen van het jaar. Op soortgelijke wijze moet het onlosmakelijke verband tussen de verordeningen van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden en de oplegging van handen voor de gave van de Heilige Geest van invloed zijn op elk aspect van ons discipelschap in alle seizoenen van ons leven.

Het avondmaal is de derde noodzakelijke verordening om aanspraak op de macht der goddelijkheid te maken. Opdat wij ons beter onbesmet van de wereld kunnen bewaren, is ons geboden naar het huis des gebeds te gaan en onze offeranden op Gods heilige dag te offeren.[27] Bedenk dat de zinnebeelden van het lichaam en het bloed van de Heer, het brood en het water, zowel gezegend als geheiligd worden. 'O God, eeuwige Vader, wij vragen U in de naam van uw Zoon, Jezus Christus, dit brood [of dit water] te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen die ervan nemen [of drinken].'[28] Heiligen betekent rein en heilig maken. De zinnebeelden van het avondmaal worden geheiligd ter gedachtenis van de reinheid van Christus, van onze volledige afhankelijkheid van zijn verzoening en van onze verantwoordelijkheid om onze verordeningen en verbonden zo na te komen dat wij 'ten laatsten dage vlekkeloos voor [zijn] aangezicht kun[nen] staan'.[29]

De verordening van het avondmaal is een heilige en herhaalde uitnodiging tot oprechte bekering en geestelijke hernieuwing. Deelname aan het avondmaal op zich zorgt niet voor de vergeving van zonden. Maar bereiden wij ons gewetensvol voor en nemen wij met een gebroken hart en een verslagen geest aan deze heilige verordening deel, dan is de belofte dat wij de Geest van de Heer *altijd* bij ons mogen hebben. En door de heiligende macht van de Heilige Geest als onze voortdurende metgezel, kunnen wij *altijd* vergeving van onze zonden behouden.

Wij zijn werkelijk elke week gezegend met de gelegenheid om ons leven te evalueren door de verordening van het avondmaal, om onze verbonden te hernieuwen en om zijn verbondsbelofte te ontvangen.[30]

Opnieuw gedoopt

Soms spreken heiligen der laatste dagen de wens uit dat ze zich opnieuw konden laten dopen — en daardoor zo rein en waardig te worden als de dag waarop ze hun eerste heilsverordening van het evangelie ontvingen. Mag ik met alle respect opperen dat onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon niet voor ogen hebben dat wij een dergelijk gevoel van geestelijke vernieuwing, hernieuwing en heling slechts één keer in ons leven ervaren. De zegeningen van vergeving van onze zonden ontvangen en altijd behouden door de verordeningen van het evangelie, maken ons duidelijk dat de doop een vertrekpunt in onze geestelijke levensreis is en niet een bestemming waar we telkens naar terug willen keren.

De verordeningen van de doop door onderdompeling, de oplegging van handen voor de gave van de Heilige Geest en het avondmaal zijn geen losse en op zichzelf staande gebeurtenissen. Ze zijn veeleer elementen in een nauw met elkaar verbonden en cumulatief patroon van verlossende vooruitgang. Elke opeenvolgende verordening verheft en vergroot ons geestelijk streven, verlangen, en doen en laten. Het plan van de Vader, de verzoening van de Heiland en de verordeningen van het evangelie bieden ons de nodige genade om voorwaarts te streven, en regel op regel en voorschrift op voorschrift vooruitgang te boeken naar onze eeuwige bestemming.

Belofte en getuigenis

Wij zijn onvolmaakte mensen die in de sterfelijkheid volgens het volmaakte plan van eeuwige vooruitgang van onze hemelse Vader willen leven. De vereisten van zijn plan zijn heerlijk, barmhartig en veeleisend. Wij kunnen soms met vastberadenheid zijn vervuld en ons op andere momenten volslagen tekort voelen schieten. We vragen ons misschien af of we ooit in geestelijk opzicht het gebod kunnen vervullen om ten laatsten dage vlekkeloos voor zijn aangezicht te staan.

Met de hulp van de Heer en door de macht van zijn Geest om ons 'in alles [te] onderwijzen',[31] kunnen wij gezegend worden om onze geestelijke mogelijkheden te verwezenlijken. Verordeningen geven geestelijke richting en kracht aan ons leven als we naar een wedergeboorte streven en mannen en vrouwen van Christus worden.[32] Onze zwakheden kunnen sterk worden gemaakt en onze beperkingen kunnen overwonnen worden.

Hoewel niemand van ons in dit leven de volmaaktheid kan bereiken, kunnen we 'gereinigd door het bloed van het Lam'[33] wel steeds heiliger en vlekkelozer worden. Ik beloof en getuig dat we met meer geloof in de Heiland en grotere geestelijke zekerheid gezegend worden als we ernaar streven altijd vergeving van onze zonden te behouden en, uiteindelijk, ten laatsten dage vlekkeloos voor het aangezicht van de Heer te staan. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Mosiah 4:11.
2. Mosiah 4:12; cursivering toegevoegd.
3. Zie D. Todd Christofferson, 'Waarom een huwelijk, waarom een gezin', *Liahona*, mei 2015, 50–53.
4. Zie Alma 5:7.
5. Johannes 3:3; Mosiah 27:25.
6. Zie 2 Korinthe 5:17.
7. 2 Nephi 2:8.
8. 3 Nephi 27:20.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 104.
10. Zie Johannes 14:16–27; Moroni 8:26.
11. Zie Johannes 14:26; Leer en Verbonden 50:14.
12. Zie 2 Nephi 32:5.
13. Zie 3 Nephi 27:19–21.
14. Zie Gids bij de Schriften, 'Verordeningen', scriptures.lds.org.
15. Leer en Verbonden 84:19–21.
16. Gids bij de Schriften, 'Doop, dopen'.
17. *Leringen: Joseph Smith*, 98.
18. Leer en Verbonden 20:77.
19. Gids bij de Schriften, 'Doop, dopen'.
20. Johannes 3:5.
21. *Leringen: Joseph Smith*, 104.
22. *Leringen: Joseph Smith*, 102–103.
23. *Leringen: Joseph Smith*, 97–98.
24. 2 Nephi 31:17; cursivering toegevoegd.
25. 3 Nephi 27:20; cursivering toegevoegd.
26. 1 Nephi 10:21.
27. Zie Leer en Verbonden 59:9–12.
28. Leer en Verbonden 20:77; zie ook vers 79.
29. 3 Nephi 27:20.
30. Zie *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 220; N. Eldon Tanner, in Conference Report, oktober 1966, 98.
31. Johannes 14:26.
32. Zie Helaman 3:28–30.
33. Mormon 9:6.

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De gezinsraad

De gezinsraad werkt echt als ouders voorbereid zijn en kinderen luisteren en aan het gesprek deelnemen!

Broeders en zusters, het ironische aan het ouderschap is dat we er meestal pas goed in worden als onze kinderen het huis uit zijn. Ik wil u vandaag iets bijbrengen wat ik graag beter had begrepen toen Barbara en ik onze dierbare kinderen opvoedden.

Als apostel heb ik vaak de kracht en het belang van kerkelijke raden beklemtoond, waaronder zendings-, ring-, wijk- en hulporganisatieraden.

Volgens mij boeken we dankzij raden echte resultaten. Bovendien weet ik dat de Heer door raden werkt en dat Hij het heelal door een hemelse raad geschapen heeft. Dat staat in de Schriften.[1]

Maar ik heb het in de algemene conferentie nog nooit over de meest fundamentele en misschien wel belangrijkste raad gehad: de gezinsraad.

De gezinsraad is altijd belangrijk geweest. De gezinsraad is eeuwig. In het voorsterfelijk bestaan behoorden we tot een gezinsraad toen we als geestkinderen bij onze hemelse Ouders woonden.

Een gezinsraad die met liefde en christelijke eigenschappen gehouden wordt, gaat de invloed van moderne technologie tegen die ons vaak afleidt van gezamenlijke activiteiten en die vaak ook het kwaad ons huis binnenbrengt.

Besef wel dat de gezinsraad iets anders is dan de gezinsavond die 's maandags plaatsvindt. De gezinsavond draait vooral om evangelieonderricht en gezinsactiviteiten. De gezinsraad kan daarentegen op gelijk welke dag plaatsvinden en is een raadsvergadering waarin ouders naar elkaar en naar hun kinderen luisteren.

Volgens mij zijn er minstens vier soorten gezinsraden:

Ten eerste, een algemene gezinsraad waaraan het hele gezin deelneemt.

Ten tweede, een bestuurlijke gezinsraad waaraan alleen de ouders deelnemen.

Ten derde, een beperkte gezinsraad tussen de ouders en één kind.

En ten vierde, een persoonlijke gezinsraad van één ouder en één kind.

In al die gezinsraden dient u uw elektronische apparaten uit te schakelen, zodat iedereen naar elkaar kijkt en luistert. U kunt tijdens de gezinsraad en in andere toepasselijke situaties een mand voor de elektronische apparaten gebruiken. Wanneer het gezin dan bijeenkomt, legt iedereen — inclusief vader en moeder — zijn of haar mobiele telefoon, tablet en mp3-speler in de mand. Daarna kunnen ze met elkaar overleggen zonder verleid te worden om op een Facebook-, sms-, Instagram-, Snapchat- of e-mailmelding te reageren.

Ik wil u kort uitleggen hoe deze verschillende gezinsraden kunnen werken.

Ten eerste, de algemene gezinsraad waaraan het hele gezin deelneemt.

In de kerkbrochure *Our Family* staat: 'In deze raad kan men samen over gezinsproblemen praten, financiën op een rijtje zetten, plannen, [elkaar]

steunen en sterken, en voor elkaar en het gezin bidden.’[2]

Deze raad dient op een vast tijdstip bijeen te komen en is meestal formeler dan de andere soorten gezinsraden.

U kunt met een gebed beginnen of de raad kan voortvloeien uit een voorgaand gesprek. Een gezinsraad hoeft niet altijd een formeel begin en einde te hebben.

De gezinsraad werkt echt als ouders voorbereid zijn en kinderen luisteren en aan het gesprek deelnemen!

Wat uw persoonlijke gezinssituatie ook is, het is van cruciaal belang dat u de unieke omstandigheden van ieder gezinslid begrijpt. Hoewel we hetzelfde DNA hebben, kunnen er zich situaties en omstandigheden voordoen waardoor we heel anders zijn en waarin we het medeleven en de medewerking van de gezinsraad nodig hebben.

Door te praten, te vertellen en lief te hebben, los je bijvoorbeeld niet zomaar een medisch probleem of emotionele beproeving van een of meer gezinsleden op. In zo’n situatie moet de gezinsraad een plek van eenheid, loyaliteit en liefdevolle steun zijn terwijl men professionele hulp inschakelt.

Broers en zussen, vooral dan de oudere, kunnen jonge kinderen goede raad geven als de ouders tijdens de gezinsraad hun hulp en steun in moeilijke tijden inroepen.

In die zin lijkt het gezin veel op een wijk. Als de bisschop de leden van de wijkraad inschakelt, kan hij problemen oplossen en veel goed doen, waartoe hij zonder hun hulp niet in staat zou zijn. Zo dienen ouders ook bij het aanpakken van moeilijkheden en tegenspoed alle gezinsleden te betrekken. Op die manier stellen ze de kracht van de gezinsraad in werking. Als de leden van de raad het gevoel hebben dat ze mee beslissen, zullen ze steun geven en kunt u goede resultaten bereiken.

Niet alle gezinsraden bestaan uit twee ouders en kinderen. Uw gezinsraad ziet er waarschijnlijk anders uit dan de onze toen we onze zeven kinderen grootbrachten. Nu bestaat onze gezinsraad slechts uit Barbara en mezelf, tenzij we een familieraad met onze volwassen kinderen, hun huwelijkspartners en soms onze klein- en achterkleinkinderen houden.

Alleenstaanden en zelfs studenten die uit huis zijn, kunnen het goddelijke patroon van de gezinsraad volgen door met hun vrienden en kamergenoten te overleggen.

Stel u eens voor wat het zou betekenen voor de sfeer in een appartement als kamergenoten regelmatig bijeenkwamen om te bidden, luisteren, praten en plannen.

Iedereen kan een eigen soort gezinsraad houden om zijn voordeel te doen met dit goddelijke patroon dat door onze liefdevolle hemelse Vader ingesteld is.

Zoals gezegd, kan een familieraad af en toe nuttig zijn. Een familieraad kan bestaan uit grootouders en volwassen kinderen die het huis uit zijn. Zelfs als ze ver van elkaar wonen, kunnen ze via de telefoon, Skype of FaceTime aan de familieraad deelnemen.

U kunt overwegen om de gezinsraad op zondag te houden, vóór het begin van de nieuwe week. Dan kunnen de gezinsleden de voorbije week evalueren en de komende week plannen. Het kan zijn dat dit precies is wat uw gezin nodig heeft om een fijne sabbatdag te beleven.

De tweede soort gezinsraden is de bestuurlijke gezinsraad tussen de ouders onderling. Ouders kunnen op die momenten de lichamelijke, emotionele en geestelijke behoeften en vooruitgang van hun kinderen evalueren.

De bestuurlijke gezinsraad is ook een ideale gelegenheid voor man en vrouw om het over hun eigen relatie te hebben. Toen ouderling Harold B. Lee onze verzegeling verrichtte, leerde hij ons een beginsel dat op alle echtparen van toepassing is. Hij zei: ‘Ga nooit slapen zonder hand in hand neer te knielen en te bidden. Zulke gebeden nodigen de raad van onze hemelse Vader door de macht van zijn Geest uit.’

De derde soort gezinsraden is de beperkte gezinsraad. In die raad brengen de ouders in een formele of informele situatie tijd met een kind door. Men kan bijvoorbeeld een gesprek

houden over *van tevoren beslissingen nemen* over dingen die hij of zij in de toekomst wel of niet zal doen. Als een kind zo'n beslissing neemt, kan hij of zij die misschien voor later opschrijven. Als uw zoon of dochter ziet dat u hem of haar steun biedt, kan deze gezinsraad doelen voor de toekomst opleveren. Dit is ook een gelegenheid om aandachtig te luisteren naar ernstige zorgen en moeilijkheden die een kind kan hebben met bijvoorbeeld een gebrek aan zelfvertrouwen, mishandeling, pesterijen of angst.

De vierde soort gezinsraden is de persoonlijke gezinsraad tussen één ouder en één kind. Een dergelijke gezinsraad vindt gewoonlijk vanzelf plaats. Een ouder en een kind kunnen bijvoorbeeld in de auto met elkaar praten of als ze thuis karweitjes opknappen. Een uitje van een kind met zijn of haar vader of moeder kan een bijzondere geestelijke en emotionele band teweegbrengen. Plan die van tevoren zodat de kinderen kunnen uitkijken naar hun bijzondere tijd alleen met hun moeder of vader.

Broeders en zusters, er was een tijd waarin ons huis de nodige bescherming bood tegen externe indringing en invloeden. We deden de deuren op slot, sloten de ramen en de poort en voelden ons dan in ons eigen kleine toevluchtsoord veilig en tegen de buitenwereld beschermd.

Die tijd is voorgoed voorbij. De muren, deuren, hekken en poorten van ons huis kunnen de onzichtbare invasie van het (draadloos) internet en mobiele netwerken niet tegenhouden. Ze dringen ons huis met enkele toetsaanslagen en muisklikken binnen.

Gelukkig heeft de Heer in een manier voorzien waarop we de invasie van negatieve technologie kunnen tegengaan die ons van gezinsactiviteiten

afleidt. Dat doet Hij door middel van het raadsysteem, waarmee we onze dierbaarste relaties kunnen sterken, bewaken, beschermen en voeden.

Kinderen hebben een dringende behoefte aan ouders die naar hen willen luisteren, en de gezinsraad biedt ons de gelegenheid om elkaar te leren begrijpen en liefhebben.

Alma heeft gezegd: 'Raadpleeg de Heer bij al uw handelingen, en Hij zal u ten goede leiden.'[3] Als we de Heer door te bidden voor onze gezinsraad uitnodigen, zal onze onderlinge band gesterkt worden. Met de hulp van onze hemelse Vader en de Heiland kunnen we geduldiger, attenter, behulpzamer, vergevensgezinder en begripvoller worden als we om hulp bidden. Met hun hulp kunnen we van ons thuis een stukje hemel op aarde maken.

Door een gezinsraad naar het patroon van de hemelse raden te houden, vol liefde en door de Geest van de Heer geleid, kunnen we ons gezin tegen werelds kwaad beschermen en tegen afleidingen die onze kostbare gezinstijd opeisen.

Door in de gezinsraad te bidden, nodigen we de Heiland uit, want Hij heeft beloofd: 'Waar twee of drie in Mijn Naam bijeengekomen zijn, daar ben Ik in hun midden.'[4] Als we de Geest van de Heer voor onze gezinsraad uitnodigen, ontvangen we onbeschrijflijke zegeningen.

Onthoud ten slotte dat we door het regelmatig houden van een gezinsraad gezinsproblemen vroegtijdig kunnen opmerken en ze in de kiem kunnen smoren. De gezinsraad geeft de gezinsleden het gevoel dat ze waardevol en belangrijk zijn, en zorgt er vooral voor dat we thuis een goede, gelukkige verstandhouding ontwikkelen. Moge onze hemelse Vader ons gezin zegenen als wij met elkaar beraadslagen. Dat is mijn nederig gebed in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Abraham 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home* (brochure, 1980), 6.
3. Alma 37:37.
4. Mattheüs 18:20.

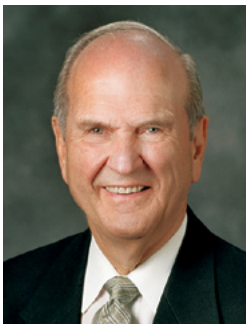

President Russell M. Nelson
President van het Quorum der Twaalf Apostelen

De prijs van priesterschapsmacht

Zijn we bereid om als man van God te bidden, vasten, studeren, zoeken, aanbidden en dienen zodat we priesterschapsmacht kunnen hebben?

Een half jaar geleden sprak ik in de algemene oktoberconferentie de zusters van de kerk toe over hun goddelijke rol als vrouwen van God. Nu, broeders, wil ik u over uw goddelijke rol als mannen van God toespreken. Op mijn reizen in de hele wereld sta ik versteld van de kracht en pure goedheid van de mannen en jongens van deze kerk. U hebt ontelbare harten genezen en talloze mensen opgebouwd. Bedankt daarvoor!

In mijn meest recente conferentietoespraak vertelde ik over een ervaring die ik vele jaren geleden had toen ik als hartchirurg tevergeefs het leven van twee zusjes probeerde te redden. Met de toestemming van hun vader wil ik u nu meer over dat gezin vertellen.

Drie kinderen van Ruth en Jimmy Hatfield hadden een aangeboren hartafwijking. Hun eerste zoon, Jimmy jr., stierf vóór ze wisten wat er aan de hand was. Ik werd erbij betrokken toen de ouders hulp zochten voor hun twee dochters, Laural Ann en de jongere Gay Lynn. Toen beide meisjes na de operatie stierven, was ik overmand door verdriet.[1] Ruth en Jimmy waren er geestelijk kapot van en dat was te begrijpen.

Na een tijd vernam ik dat ze wrok jegens mij en de kerk koesterden. Bijna zestig jaar lang heeft die situatie me gekweld en heb ik voor de Hatfields gerouwd. Ik probeerde een aantal keer tevergeefs contact met hen op te nemen.

Maar in mei vorig jaar werd ik 's nachts door die twee meisjes aan de andere kant van de sluier wakker gemaakt. Hoewel ik ze niet kon zien of horen, voelde ik hun aanwezigheid. Ik hoorde hun smeekbede op een geestelijke manier. Hun boodschap was kort en duidelijk: 'Broeder Nelson, we zijn aan niemand verzegeld! *Kunt u ons helpen?*' Kort daarop vernam ik dat hun moeder overleden was, maar hun vader en jongere broer leefden nog.

Aangespoord door de smeekbede van Laural Ann en Gay Lynn probeerde ik nogmaals contact op te nemen met hun vader, die bij zijn zoon Shawn zou wonen. Deze keer wilden ze wel met me spreken.

In juni knielde ik letterlijk voor de inmiddels 88-jarige Jimmy neer en had een openhartig gesprek met hem. Ik vertelde hem over de smeekbede van zijn dochters en zei dat ik de verzegeling van zijn gezin graag wilde verrichten. Ik legde ook uit dat het tijd en moeite voor Shawn en hem zou kosten om zich voor te bereiden en tempelwaardig te worden. Geen van beiden

President Russell M. Nelson en zuster Wendy Nelson bij de Paysontempel (Utah) met leden van de familie van Jimmy Hatfield.

had namelijk ooit zijn eigen begiftiging ontvangen.

De Geest van de Heer was tijdens dat gesprek zeer sterk aanwezig. En toen Jimmy en Shawn mijn aanbod allebei aannamen, was ik dolgelukkig! Ze werkten ijverig met hun ringpresident, bisschop, huisonderwijzers en wijkzendingsleider, alsook met de voltijdzendelingen en een zendingsechtpaar. En onlangs had ik in de Paysontempel (Utah, VS) het grote voorrecht om Ruth aan Jimmy te verzegelen, en daarna hun vier kinderen aan hen. Wendy en ik huilden toen we aan die prachtige gebeurtenis deelnamen. Er werden die dag veel harten genezen!

Als ik aan die ervaring terugdenk, heb ik bewondering voor Jimmy en Shawn en voor wat ze bereid waren te doen. Ze zijn helden voor mij. Het is mijn wens dat iedere man en jongen van deze kerk de moed, kracht en nederigheid van die vader en zoon zouden opbrengen. Ze waren bereid om te vergeven, hun pijn los te laten en gewoonten op te geven. Ze waren bereid om de raad van hun priesterschapsleiders op te volgen, zodat de verzoening van Jezus Christus hen rein en groot kon maken. Ze waren beiden bereid om een man te worden die het priesterschap 'volgens de heiligste orde Gods'[2] waardig draagt.

Dragen betekent het gewicht van wat men vasthoudt, ondersteunen. Het is een heilige opdracht om het priesterschap, de macht en het gezag van God, te dragen. Sta hier eens bij stil: het priesterschap dat ons verleend is, is *dezelfde macht en hetzelfde gezag* waarmee God deze en talloze werelden geschapen heeft, de hemel en de aarde bestuurt en zijn gehoorzame kinderen verhoogt.[3]

Wendy en ik woonden onlangs een bijeenkomst bij, waarin de organist klaarzat om de openingslofzang te spelen. Zijn ogen waren op de partituren gericht en zijn vingers stonden op de toetsen. Hij begon ze in te drukken, maar er kwam geen geluid uit. Ik fluisterde Wendy toe: 'Hij heeft geen stroom.' Ik redeneerde dat iets de elektriciteit naar dat orgel afgesneden had.

Broeders, ik vrees dat er zo ook te veel mannen zijn die het *gezag* van het priesterschap ontvangen hebben, maar de *macht* ontberen omdat hun stroomtoevoer afgesneden is door zonde, zoals luiheid, oneerlijkheid, hoogmoed, onzedelijkheid, of doordat ze volledig in beslag genomen zijn door wereldse zaken.

Ik vrees dat te veel priesterschapsdragers hun vermogen om beroep op de machten van de hemel te doen niet of nauwelijks ontwikkelen. Ik maak me zorgen om al wie onrein in gedachten, gevoelens of daden is, of vrouw of kinderen vernedert, en daardoor de stroom van priesterschapsmacht afsnijdt.

Ik vrees dat te veel broeders hun keuzevrijheid aan de tegenstander gegeven hebben en door hun gedrag aangeven dat ze het belangrijker vinden om hun eigen verlangens te bevredigen dan om de macht van de Heiland te dragen waarmee ze anderen tot zegen kunnen zijn.

Ik vrees, broeders, dat sommigen van ons op een dag wakker zullen worden en beseffen wat macht in het priesterschap echt betekent. Het zal ze berouwen dat ze zoveel tijd besteed hebben aan het verkrijgen van macht over anderen of een goede functie op hun werk, in plaats van de macht van God te leren gebruiken.[4] President George Albert Smith heeft gezegd: 'We zijn hier niet om de tijd te verdrijven en vervolgens de verhoging in te gaan. We zijn hier om dag na dag in aanmerking te komen voor de functies waarvan onze Vader verwacht dat we ze in het hiernamaals zullen bekleden.'[5]

Waarom zou iemand zijn tijd verkwisten en zich met Ezaus linzensoep[6] tevredenstellen als hij alle zegeningen van Abraham kan ontvangen?[7]

Ik smeek ieder van u om uw voorrechten als drager van het priesterschap waardig te zijn. Er zal een tijd komen waarin *alleen* die mannen die hun priesterschap ernstig genomen hebben door *ijverig* naar persoonlijke instructie van de Heer te streven, anderen zullen kunnen zegenen, leiden, beschermen, sterken en genezen. Alleen mannen die de prijs voor priesterschapsmacht betaald hebben, zullen wonderen voor hun dierbaren kunnen verrichten, en hun huwelijk en gezin nu en in de eeuwigheid kunnen beschermen.

Wat is de prijs van dergelijke priesterschapsmacht? Petrus, de senior apostel van de Heiland — dezelfde Petrus die samen met Jakobus en Johannes Joseph Smith en Oliver Cowdery het priesterschap verleend heeft[8] — heeft eigenschappen opgesomd die we moeten nastreven om 'deel [te] krijgen aan de Goddelijke natuur'.[9]

Hij noemde geloof, deugd, kennis, zelfbeheersing, volharding, godsvrucht, broederliefde, naastenliefde en ijver.[10] En vergeet ook ootmoed niet![11] Dus ik vraag u: hoe doen we het volgens onze familieleden, vrienden en collega's met het ontwikkelen van die en andere geestelijke gaven?[12] Hoe meer we die eigenschappen ontwikkelen, hoe meer priesterschapsmacht we hebben.

Hoe kunnen we onze macht in het priesterschap nog meer vergroten? We moeten vanuit ons hart bidden. Voorbije en toekomstige bezigheden beleefd opnoemen, en er wat verzoeken om zegeningen aan toevoegen, is niet de soort communicatie met God die blijvende macht oplevert. Bent u bereid te bidden *om te weten te komen hoe u om meer macht kunt bidden*? De Heer zal het u leren.

Bent u bereid om de Schriften te bestuderen en u aan de woorden van Christus te vergasten[13] — *ijverig* te studeren om meer macht te ontvangen? Als u uw vrouw wilt vertederen, laat haar u dan betrappen terwijl u op het internet de leer van Christus[14] bestudeert of in de Schriften leest!

Bent u bereid om regelmatig naar de tempel te gaan? De Heer wil u graag in zijn heilige huis onderrichten. Stel u eens voor hoe blij Hij zou zijn als u Hem vroeg om u in de sleutels, het gezag en de macht van het priesterschap te onderrichten terwijl u in de heilige tempel de verordeningen van het Melchizedeks priesterschap verricht.[15] Stel u voor hoeveel meer priesterschapsmacht u zou kunnen ontvangen.

Bent u bereid om net als president Thomas S. Monson anderen te dienen? Hij heeft tientallen jaren op weg naar huis omwegen genomen door naar de influisteringen van de Geest te luisteren. Daardoor is hij bij mensen op bezoek gegaan die hem zeiden: 'Hoe wist u dat we vandaag de dood van onze dochter herdenken?' of 'Hoe wist u dat het mijn verjaardag is?' En als u echt meer priesterschapsmacht wilt, dan dient u uw vrouw te koesteren en voor haar te zorgen. Bemin haar en neem haar raad ter harte.

Als u dit alles wat overdreven vindt, overweeg dan eens hoe uw band met uw vrouw, kinderen en collega's zou veranderen als u *even* begaan was met het verkrijgen van priesterschapsmacht als met uw loopbaan of het bedrag op uw bankrekening. Als we de Heer nederig vragen om ons te onderrichten, zal Hij ons tonen hoe we *onze* toegang tot *zijn* macht vergroten.

We weten dat er in deze laatste dagen op verschillende plaatsen aardbevingen zullen zijn.[16] Misschien is een van die plekken ons gezin, waar emotionele, financiële of geestelijke aardbevingen kunnen plaatsvinden. Priesterschapsmacht kan stormen tot bedaren brengen en breuken in het aardoppervlak sluiten. Priesterschapsmacht kan ook de geest van onze dierbaren kalmeren en hun gebroken hart genezen.

Zijn we bereid om als man van God te bidden, vasten, studeren, zoeken, aanbidden en dienen zodat we die soort priesterschapsmacht kunnen hebben? Omdat twee meisjes zo graag aan hun familie verzegeld wilden worden, waren hun vader en broer bereid om de prijs voor het dragen van het heilig Melchizedeks priesterschap te betalen.

Geliefde broeders, ons is iets heiligs toevertrouwd: het gezag van God om anderen tot zegen te zijn. Ik bid dat we de man zullen worden tot wie God ons voorgeordend heeft — klaar om het priesterschap van God moedig te dragen, enthousiast om elke prijs te betalen om onze macht in het priesterschap te vergroten. Met *die* macht kunnen we de wereld op de wederkomst van de Heiland, Jezus Christus, voorbereiden. Dit is zijn kerk, die in deze tijd door zijn profeet, Thomas S. Monson, geleid wordt. Ik heb hem lief en steun hem. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Russell M. Nelson, 'Een oproep aan mijn zusters', *Liahona*, november 2015, 96.
2. Leer en Verbonden 84:18.
3. Zie *Priesterschapsplichten en zegeningen: basislessen voor priesterschapsdragers, delen A* en *B* (2000); zie ook Alma 13:7–8; Leer en Verbonden 84:17–20, 35–38; Mozes 1:33, 35.
4. Zie Leer en Verbonden 121:36.
5. George Albert Smith, in Conference Report, april 1905, 62; zie ook *The Teachings of George Albert Smith*, red. Robert en Susan McIntosh (1996), 17.
6. Zie Genesis 25:29–34.
7. Zie Genesis 12:3; 17:2–8; Galaten 3:29; 1 Nephi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
8. Zie Leer en Verbonden 128:20. De Heiland, Mozes en Elia (die soms Elias genoemd wordt) verleenden Petrus, Jakobus en Johannes de sleutels aanvankelijk op de berg waar Jezus voor hen verheerlijkt werd (zie Mattheüs 17:1–4; Markus 9:4–9; Lukas 9:28–30; Leer en Verbonden 63:21).
9. 2 Petrus 1:4.
10. Zie 2 Petrus 1:5–10.
11. Zie Leer en Verbonden 4:6. (Noot: in een openbaring aan Joseph Smith voegde de Heer hier *ootmoed* aan het lijstje van Petrus toe.)
12. Zie 1 Korinthe 12:4–11; Moroni 10:8–17; Leer en Verbonden 46:11.
13. Zie 2 Nephi 32:3.
14. Zie 2 Nephi 31:2–21.
15. Zie Leer en Verbonden 84:19–20.
16. Zie Leer en Verbonden 45:33.

Stephen W. Owen
Algemeen jongemannenpresident

De beste leiders zijn de beste volgelingen

Soms lijkt het pad verderop duister, maar blijf de Heiland volgen. Hij kent de weg, want Hij is de weg.

Toen ik twaalf was, gingen mijn vader en ik op jacht in de bergen. We stonden om drie uur 's ochtends op, zadelden onze paarden en begonnen in volledige duisternis onze opwaartse tocht langs de beboste bergflank. Hoewel ik altijd graag ging jagen met mijn vader, was ik op dat moment toch wat zenuwachtig. Ik was nog nooit in deze bergen geweest en ik kon het spoor niet zien — ik kon eigenlijk helemaal niets zien! Het enige wat ik zag, was het zaklampje dat mijn vader gebruikte en dat een zwak licht wierp op de dennenbomen voor ons. Wat zou er gebeuren als mijn paard uitgleed en viel — kon het zelf wel zien waar het naartoe ging? Maar ik kreeg de rustgevende gedachte: vader weet waar hij naartoe gaat. Als ik hem volg, komt alles in orde.

En alles was in orde. Uiteindelijk kwam de zon op en hadden we een prachtige dag samen. Op onze terugweg wees mijn vader mij op een majestueuze, glooiende bergtop die opviel tussen de rest van het gebergte. 'Dat is Windy Ridge!' zei hij. 'Daar kun je pas echt goed jagen.' Ik wist meteen dat ik op een dag wilde terugkomen om Windy Ridge te beklimmen.

In de volgende jaren zou ik mijn vader vaak over Windy Ridge horen vertellen, maar wij gingen er nooit heen — tot op een dag, twintig jaar later, toen ik mijn vader opbelde en zei: 'Laten we naar Windy gaan.' We zadelden onze paarden en reden langs de bergflank omhoog. Ik was ondertussen de dertig gepasseerd en een ervaren ruiter, maar verbazend genoeg was ik weer net zo zenuwachtig als toen ik twaalf was. Maar mijn vader kende de weg en ik volgde hem.

Eindelijk bereikten we de top van Windy. Het zicht was adembenemend en ik kreeg het overweldigende gevoel dat ik terug wilde komen — dit keer niet voor mijzelf, maar voor mijn vrouw en mijn kinderen. Ik wilde dat zij konden ervaren wat ik had ervaren.

Door de jaren heen heb ik vaak de gelegenheid gehad om mijn zonen en andere jongemannen naar de bergtoppen te leiden, net zoals mijn vader mij had geleid. Deze ervaringen hebben me doen nadenken over wat leiden eigenlijk betekent — en wat volgen betekent.

Jezus Christus, de beste leider en de beste volgeling

Als ik u zou vragen: 'Wie is beste leider die ooit heeft geleefd?', wat zou u dan zeggen? Het antwoord is natuurlijk: Jezus Christus. Hij is het volmaakte voorbeeld van elke denkbare leiderschapskwaliteit.

Als ik nu zou vragen: 'Wie is beste *volgeling* die ooit heeft geleefd?', zou

Algemene autoriteiten en algemene functionarissen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIUM

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

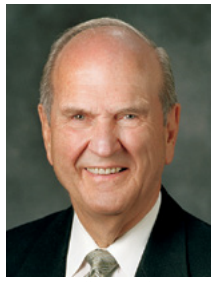
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

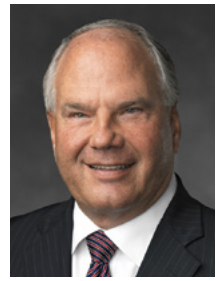
Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

ALGEMENE ZEVENTIGERS

(namen in alfabetische volgorde)

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

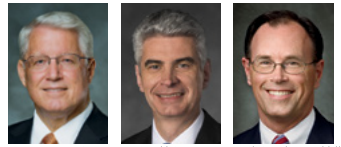

ALGEMENE FUNCTIONARISSEN

ZONDAGSSCHOOL

JONGEVROUWEN

ZUSTERSHULPVERENIGING

JEUGDWERK

JONGEMANNEN

het antwoord dan niet weer Jezus Christus zijn? Hij is de beste leider, *omdat* Hij de beste volgeling is — Hij volgt zijn Vader volkomen, in alle dingen.

De wereld ziet leiders als machtige mannen. Maar de Heer leert dat leiders nederig dienen te zijn. Wereldse leiders krijgen macht en invloed door hun talenten, vaardigheden en rijkdommen. Christelijke leiders krijgen macht en invloed 'door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde'.[1]

In de ogen van God zijn de beste leiders altijd al de beste volgelingen geweest.

Ik wil graag over twee recente ervaringen met de jongemannen van de kerk vertellen die mij iets over leiden en volgen geleerd hebben.

Wij zijn allemaal leiders

Onlangs woonden mijn vrouw en ik een avondmaalsdienst in een andere wijk bij. Net voor de dienst begon, benaderde een jongeman mij en vroeg of ik kon helpen met het avondmaal ronddienen. Ik zei: 'Ja, graag.'

Ik ging bij de andere diakenen zitten en vroeg aan degene die naast mij zat: 'Waar zal ik ronddienen?' Hij zei me dat ik achterin de kapel bij het middendeel moest beginnen. Hij zou aan de andere kant van hetzelfde deel beginnen en zo zouden wij samen naar voren werken.

Ik zei: 'Ik heb dit al lange tijd niet meer gedaan.'

Hij antwoordde: 'Geen probleem. U zult het goed doen. Ik had hetzelfde gevoel toen ik begon.'

Naderhand hield de jongste diaken in het quorum, die slechts enkele weken terug geordend was, een toespraak in de avondmaalsdienst. Na de bijeenkomst verzamelden de andere diakenen zich rondom hem en vertelden hem hoe trots zij op hem waren.

Toen ik die dag bij hen langsging, hoorde ik dat de leden van alle Aäronische-priesterschapsquorums van die wijk elke week minderactieve jongemannen benaderden en voor hun quorumactiviteiten uitnodigden.

Die jongemannen waren allemaal geweldige leiders. En zij hadden duidelijk enkele fantastische Melchizedeks-priesterschapsdragers, ouders en anderen die ze in hun taken begeleidden. Dergelijke zorgzame volwassenen zien in deze jongemannen niet alleen wie zij zijn, maar ook wie zij kunnen worden. Wanneer ze tegen of over deze jongemannen praten, staan ze niet stil bij hun zwakheden. Ze beklemtonen daarentegen de geweldige leiderschapskwaliteiten die de jongemannen laten zien.

Jongemannen, dit is hoe God jullie ziet. Ik nodig je uit om jezelf ook zo te zien. Er zullen momenten in je leven zijn dat je gevraagd wordt de leiding te nemen. Op andere tijdstippen wordt er van je verwacht dat je volgt. Maar mijn boodschap vandaag aan jullie is dat je, ongeacht je roeping, altijd een leider bent en dat je altijd een volgeling bent. Leiden is een uiting van je discipelschap — het betekent gewoon anderen helpen tot Christus te komen. Dat is wat ware discipelen doen. Als je ernaar streeft een volgeling van Christus te zijn, kun je anderen helpen Hem te volgen en kun je een leider zijn.

Je vermogen om te leiden komt niet vanwege een vlotte persoonlijkheid, motiverende vaardigheden of zelfs een talent om in het openbaar te spreken. Het komt vanwege je toewijding om Jezus Christus te volgen. Het

komt voort uit je verlangen om, zoals Abraham het zegt, 'een nog grotere navolger van gerechtigheid te zijn'.[2] Als je dat kunt doen — zelfs als je er niet volmaakt in bent, maar als je het probeert — dan *ben* je een leider.

Priesterschapswerk is leiderschap

Ik was eens in Nieuw-Zeeland in het huis van een alleenstaande moeder van drie tieners. De oudste zoon was achttien en had net de voorgaande zondag het Melchizedeks priesterschap ontvangen. Ik vroeg hem of hij zijn priesterschap al had kunnen gebruiken. Hij zei: 'Ik weet niet goed wat dat betekent.'

Ik legde hem uit dat hij nu het gezag had om een priesterschapszegen van troost of genezing te geven. Ik keek naar zijn moeder, die het al jarenlang zonder Melchizedekspriesterschapsdrager aan haar zijde had moeten stellen. 'Ik denk dat het prachtig zou zijn,' zei ik, 'als je je moeder een zegen zou geven.'

Hij antwoordde: 'Ik weet niet hoe.'

Ik legde hem uit dat hij zijn handen op het hoofd van zijn moeder kon leggen, haar naam te noemen, te verklaren dat hij haar een zegen krachtens het Melchizedeks priesterschap geeft, te zeggen wat de Geest hem ingaf en te besluiten in de naam van Jezus Christus.

De volgende dag ontving ik een e-mail van hem. Er stond onder andere in: 'Ik heb mijn moeder vandaag een zegen gegeven. […] Ik was erg zenuwachtig en voelde mij onbekwaam, dus bad ik voortdurend zodat ik zeker de Geest bij mij zou hebben, omdat ik zonder Hem geen zegen kon geven. Toen ik begon, vergat ik mijzelf en mijn zwakheden volledig. […] Ik [had niet verwacht] zo'n immense geestelijke en emotionele kracht te voelen. […] Nadien vulde de geest van liefde mij zo volledig dat ik mijn emoties niet kon inhouden, dus knuffelde ik mijn moeder en huilde ik als een baby. […] Zelfs nu ik dit aan schrijven ben, [voel ik] de Geest [zo sterk] dat ik nooit meer wil zondigen. […] Ik houd van dit evangelie.'[3]

Inspireert het je niet dat een ogenschijnlijk gewone jonge man grootse zaken verwezenlijkt door priesterschapswerk, zelfs als hij zich onbekwaam voelt? Ik hoorde onlangs dat deze jonge ouderling een zendingsoproep heeft ontvangen en volgende maand naar het opleidingscentrum voor zendelingen gaat. Ik geloof dat hij vele zielen tot Christus zal leiden, omdat hij door zijn priesterschapswerk heeft geleerd hoe hij Christus moet volgen — om te beginnen in zijn eigen huis, waar zijn voorbeeld een diepe indruk op zijn veertienjarige broer nalaat.

Broeders, of wij het ons nu realiseren of niet, anderen kijken naar ons op — familieleden, vrienden en zelfs vreemden. Als priesterschapsdrager is het niet voldoende om tot Christus te komen. Onze plicht is nu '*allen* uitnodigen om tot Christus te komen'.[4] Wij kunnen ons niet tevreden stellen met geestelijke zegeningen voor onszelf alleen. Wij dienen de mensen die we liefhebben naar dezelfde zegeningen te leiden — en als volgelingen van Jezus Christus dienen wij iedereen lief te hebben. De opdracht van de Heiland aan Petrus is ook een opdracht aan ons: 'Als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders.'[5]

Volg de Man uit Galilea

Soms lijkt het pad verderop duister, maar blijf de Heiland volgen. Hij kent de weg, want Hij *is* de Weg.[6] Hoe oprechter je tot Christus komt, hoe groter je verlangen zal zijn dat anderen hetzelfde ervaren als jij. Een ander woord om dat gevoel te benoemen, is naastenliefde, 'die [onze Vader] heeft geschonken aan allen die ware volgelingen zijn van zijn Zoon Jezus Christus.'[7] Dan zul je zien dat je door het volgen van Christus anderen ook tot Hem leidt. President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Wanneer we in de voetstappen treden van die Man uit Galilea — namelijk de Heer Jezus Christus — kunnen we onze invloed ten goede laten gelden, waar we ook zijn en wat onze roeping ook is.'[8]

Ik getuig dat dit de ware kerk van Christus is. Wij worden door een hedendaagse profeet van God geleid, president Monson — een geweldige leider die ook een ware volgeling van de Heiland is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 121:41.
2. Abraham 1:2.
3. Persoonlijke correspondentie.
4. Leer en Verbonden 20:59; cursivering toegevoegd.
5. Lukas 22:32.
6. Zie Johannes 14:6.
7. Moroni 7:48.
8. Zie President Thomas S. Monson, 'Uw persoonlijke invloed', *Liahona*, mei 2004, 20.

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ter ere van hen die behouden

Als u de liefde van de Heiland nastreeft, zal Hij u zeker zegenen en uw rechtvaardige inspanningen voorspoedig maken om uw huwelijk te behouden en uw gezin te sterken.

Toen ik jaren geleden in de Frankfurttempel was, viel me een ouder echtpaar op dat elkaars hand vasthield. Hun zorgzame tederheid en genegenheid voor elkaar was hartverwarmend.

Ik weet niet precies waarom deze aanblik me zo diep raakte. Misschien was het de goedheid van de liefde die deze twee mensen voor elkaar hadden — een overtuigend symbool van volharding en toewijding. Het was duidelijk dat dit echtpaar al lang samen was en dat hun genegenheid voor elkaar nog springlevend en krachtig was.

Een wegwerpsamenleving

Een andere reden waarom deze liefdevolle aanblik me zo lang is bijgebleven, is denk ik het contrast ervan met een mentaliteit die we tegenwoordig vaak zien. In zoveel landen over de hele wereld lijkt alles wegwerpbaar te zijn. Zodra iets kapot gaat of slijt — of als we er gewoon geen interesse meer in hebben — gooien we het weg en vervangen het door iets beters, iets wat nieuwer is of mooier glimt.

We doen dat met mobiele telefoons, kleding, auto's — en tragisch genoeg, zelfs met relaties.

Het kan goed zijn om dingen die we niet meer nodig hebben weg te doen uit ons leven. Maar als het om dingen gaat die eeuwig belang hebben — ons huwelijk, ons gezin en onze waarden — kan de wens om het oude te vervangen door iets nieuws ingrijpend verdriet veroorzaken.

Ik ben dankbaar dat ik lid ben van een kerk die het huwelijk en het gezin hoog in het vaandel heeft. Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staan er wereldwijd om bekend dat je onder hen de beste huwelijken en gezinnen kunt aantreffen. Ik denk dat dat ten dele komt door de kostbare waarheid die door Joseph Smith is hersteld dat het de bedoeling is dat het huwelijk en het gezin eeuwig zijn. Een gezin is niet iets wat bedoeld is om hier op aarde dingen beter te laten gaan, maar in de hemel afgedaan zal zijn. Integendeel, het vormt de *orde* van de hemel. Het is een afspiegeling van een celestiaal patroon, naar het voorbeeld van Gods eeuwige gezin.

Maar een sterk huwelijk en een hechte gezinsband krijgen we niet gewoon omdat we lid van de kerk zijn. Daar is constante, doelgerichte

inspanning voor nodig. De leer van het eeuwige gezin moet ons inspireren om onze beste krachten te wijden aan het behouden en verrijken van ons huwelijk en gezin. Ik bewonder en prijs al diegenen die deze essentiële, eeuwige relaties in stand houden en voeden.

Vandaag wil ik graag spreken ter ere van hen die behouden.

Ons huwelijk behouden

In de loop der jaren heb ik veel hoopvolle en verliefde stellen verzegeld. Ik heb nog nooit een echtpaar gezien dat, toen ze elkaar over het altaar aankeken, dacht dat hun huwelijk zou eindigen in scheiding of hartzeer.

Helaas gebeurt dat soms wel.

Als de dagen zich aaneenrijgen en hun romantische liefde van kleur verandert, kan het op de een of andere manier gebeuren dat sommigen langzaamaan steeds minder stilstaan bij het geluk van de ander en gaan letten op kleine gebreken. In zo'n situatie willen sommigen de tragische conclusie trekken dat hun huwelijkspartner niet slim genoeg, leuk genoeg of jong genoeg is. En op de een of andere manier vinden ze daarin een rechtvaardiging om het ergens anders te gaan zoeken.

Broeders, als u zich hier ook maar enigszins in herkent, waarschuw ik u dat u afstevent op een gebroken huwelijk, een gebroken gezin, en een gebroken hart. Ik pleit met u om nu te stoppen, om te keren, en terug te komen naar het veilige pad van integriteit en trouw aan uw verbonden. En natuurlijk gelden deze zelfde beginselen voor onze lieve zusters.

Mag ik nu een kort woord richten tot onze alleenstaande broeders die zich laten misleiden door het idee dat ze eerst de "volmaakte vrouw" moeten vinden voordat ze serieus gaan nadenken over een relatie of huwelijk.

Geliefde broeders, luister: als er al een volmaakte vrouw bestond, denkt u dan echt dat ze interesse in u zou hebben?

In Gods plan van geluk zijn we niet zozeer op zoek naar iemand die volmaakt is, maar iemand met wie we, een leven lang, samen kunnen werken aan een liefdevolle, langdurige en volmaakter relatie. Dát is het doel.

Broeders, zij die hun huwelijk behouden, begrijpen dat voor deze ambitie tijd, geduld en vooral de zegeningen van de verzoening van Jezus Christus nodig zijn. U moet vriendelijk zijn, niet jaloers, uw eigen belang niet zoeken, niet verbitterd worden, geen kwaad denken, en u verheugen in de waarheid. Met andere woorden, het vereist naastenliefde, de reine liefde van Christus.[1]

Dat lukt allemaal niet ineens. Een goed huwelijk wordt steen voor steen opgebouwd, dag na dag, een leven lang.

En dat is goed nieuws.

Want hoe vlak uw relatie op dit moment ook mag zijn, als u kleine kiezeltjes van vriendelijkheid, mededogen, luisteren, opoffering, begrip en onzelfzuchtigheid toevoegt, gaat daar uiteindelijk een machtige piramide uit groeien.

Als er geen einde aan lijkt te komen, onthoud dan: het is juist de bedoeling dat er *geen einde komt* aan een gelukkig huwelijk! Dus 'wordt niet moede goed te doen, want gij legt het fundament van een groot [huwelijk]. En uit het kleine komt het grote voort.'[2]

Het kan een geleidelijk proces zijn, maar het hoeft zeker niet saai te zijn. Het is zelfs zo, en dit is misschien een open deur, dat het zelden tot een scheiding komt als man en vrouw gelukkig zijn.

Wees dus gelukkig!

En broeders, verbijster uw vrouw door dingen te doen die haar gelukkig maken.

Zij die hun huwelijk behouden, kiezen voor geluk. Hoewel het waar is dat voor bepaalde vormen van chronische depressie specialistische behandeling nodig is, houd ik van deze wijsheid van Abraham Lincoln: 'De meeste mensen zijn zo gelukkig als ze besloten hebben om te zijn.' Dit sluit goed aan bij de Schriftuurlijke tegenhanger hiervan: 'Zoek, en u zult vinden.'[3]

Als we op zoek gaan naar onvolmaaktheden in onze partner of irritaties in ons huwelijk, zullen we die zeker vinden, want iedereen heeft er een paar. Maar als we aan de andere kant op zoek gaan naar het goede, zullen we dat zeker vinden, want iedereen heeft ook vele goede eigenschappen.

Zij die hun huwelijk behouden,

wieden het onkruid eruit en besproeien de bloemen. Ze verwelkomen de kleine gebaren van vriendelijkheid die tedere gevoelens van liefde losmaken. Zij die hun huwelijk behouden, behouden toekomstige generaties.

Broeders, denk terug aan waarom u verliefd werd.

Werk elke dag aan een beter en gelukkiger huwelijk.

Dierbare vrienden, laten we ons best doen om gerekend te worden tot die geheiligde en gelukkige zielen die hun huwelijk behouden.

Ons gezin behouden

Vandaag wil ik ook graag spreken ter ere van hen die de relaties binnen hun gezin behouden. Elk gezin heeft het nodig om behouden te worden.

Hoe geweldig het ook is dat deze kerk bekend staat om haar hechte gezinnen, we kunnen vaak het gevoel krijgen dat dat voor elk gezin in de kerk geldt, behalve voor ons. Maar de realiteit is dat er geen volmaakte gezinnen bestaan.

Elk gezin kent moeizame momenten.

Bijvoorbeeld als je ouders je vragen om een 'selfie' van hen te maken, of als je tante je inwrijft dat je nog niet getrouwd bent omdat je gewoon te kieskeurig bent, of als je zwager die denkt dat hij alles weet, vindt dat zijn politieke voorkeur de leer van het evangelie is, of als je vader een gezinsfoto wil maken waarin iedereen verkleed is zoals in zijn favoriete film.

En jij krijgt het Chewbacca-kostuum.

Zo gaat dat in gezinnen.

Genetisch hebben we misschien overeenkomsten, maar we zijn niet gelijk. Ieder is uniek. We worden op verschillende manieren beïnvloed door onze ervaringen. En het eindresultaat is voor ieder van ons verschillend.

In plaats van iedereen naar ons eigen beeld te willen kneden, kunnen we ervoor kiezen blij te zijn met de verschillen en in te zien dat ze ons leven verrijken en daar een leuk verrassingselement aan toevoegen.

Maar soms kiezen of doen leden van ons gezin dingen die ondoordacht, kwetsend of immoreel zijn. Wat moeten we dan doen?

Er is geen algemene oplossing voor elke situatie. Zij die hun gezin behouden, slagen daarin omdat ze met hun huwelijkspartner en hun gezin overleggen, de Heer vragen wat zijn wil is, en zich openstellen voor de ingevingen van de Heilige Geest. Ze weten dat wat goed is voor het ene gezin niet goed voor een ander gezin hoeft te zijn.

Maar er is iets wat wel in alle gevallen goed is.

In het Boek van Mormon lezen we over een volk dat het geheim van geluk had ontdekt. Generaties lang was er 'geen twist of woordenstrijd. […] En er kon stellig geen gelukkiger volk zijn onder alle volken die door de hand Gods waren geschapen.' Hoe deden ze dat? 'Wegens de liefde voor God die de mensen in hun hart koesterden.'[4]

Welke problemen je ook hebt in je gezin, wat je ook moet doen om ze op te lossen, die oplossing begint en eindigt bij naastenliefde, de reine liefde van Christus. Zonder deze liefde komen zelfs schijnbaar volmaakte gezinnen in de problemen. Met deze liefde slagen zelfs gezinnen met grote problemen.

'De liefde vergaat nooit.'[5]

Dat geldt voor het behouden van een huwelijk! Dat geldt voor het behouden van een gezin!

Schuif hoogmoed terzijde

De grote vijand van naastenliefde is hoogmoed. Hoogmoed is een van de belangrijkste oorzaken van problemen in huwelijken en gezinnen. Hoogmoed heeft een kort lontje, is onvriendelijk en jaloers. Hoogmoed overdrijft de eigen kracht en gaat voorbij aan de kwaliteiten van anderen. Hoogmoed is zelfzuchtig en raakt makkelijk verbitterd. Hoogmoed gaat uit van kwade bedoelingen als die er niet zijn en verbergt de eigen zwakheden achter slimme excuses. Hoogmoed is cynisch, pessimistisch, boos en ongeduldig. Als naastenliefde de reine liefde van Christus is, dan is hoogmoed het definierende kenmerk van Satan.

Hoogmoed kan een veel voorkomende menselijke tekortkoming zijn. Maar zij maakt geen deel uit van ons geestelijke erfgoed, en hoort niet thuis onder de dragers van het priesterschap van God.

Het leven is kort, broeders. Spijt kan lang duren — sommigen ondervinden gevolgen die een eeuwigheid lang nagalmen.

De manier waarop u uw vrouw of kinderen of ouders of broers en zussen behandelt, kan toekomstige generaties beïnvloeden. Welk erfgoed wilt u uw nakomelingen meegeven? Een van hardheid, wraakzucht, boosheid, angst of afzondering? Of een van liefde, nederigheid, vergeving, mededogen, geestelijke groei en eensgezindheid?

We moeten allen voor ogen houden: 'Onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem die geen barmhartigheid heeft bewezen.'[6]

Omwille van uw gezinsband, omwille van uw ziel, wees toch genadig, want 'barmhartigheid triomfeert over het oordeel.'[7]

Schuif hoogmoed terzijde.

Oprechte excuses aan uw kinderen, uw vrouw, uw gezin of uw vrienden is geen teken van zwakte maar van kracht. Is gelijk hebben belangrijker dan een omgeving creëren waarin u elkaar verzorgt, geneest en liefheeft?

Bouw bruggen in plaats van ze te verbranden.

Zelfs als u niets fout hebt gedaan — misschien wel juist als u niets fout hebt gedaan — moet u liefde uw hoogmoed laten overwinnen.

Als u dat doet, zal al uw tegenspoed voorbijgaan; en vanwege de liefde van God in uw hart zal ruzie verminderen. Deze beginselen voor het behouden van relaties gelden voor ons allemaal, ongeacht of we gehuwd, gescheiden of alleenstaand zijn of onze partner overleden is. Wij kunnen allen de heiland van een krachtig gezin zijn.

De grootste liefde

Broeders, laten we bij het behouden van ons huwelijk en ons gezin, zoals in alle dingen, het voorbeeld van de Ene volgen, die ons behoudt. De Heiland kwam voor het 'redden onzer ziele', met liefde.[8] Jezus Christus is onze Meester. Zijn werk is ons werk. Het is een werk van behoud, en het begint bij ons thuis.

De liefde in het weefsel van het heilsplan is onzelfzuchtig en streeft het welzijn van anderen na. Dat is de soort liefde die onze hemelse Vader voor ons heeft.

Als u de liefde van de Heiland nastreeft, zal Hij u zeker zegenen en uw rechtvaardige inspanningen voorspoedig maken om uw huwelijk te behouden en uw gezin te sterken.

Moge de Heer u zegenen in uw onvermoeibare en rechtvaardige inspanningen om gerekend te worden tot hen die behouden. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 1 Korinthe 13:4–7; zie ook Moroni 7:47.
2. Leer en Verbonden 64:33.
3. Mattheüs 7:7; Lukas 11:9; 3 Nephi 14:7.
4. Zie 4 Nephi 1:15–16.
5. 1 Korinthe 13:8; zie ook Moroni 7:46.
6. Jakobus 2:13, naar English Standard Version.
7. Jakobus 2:13, naar English Standard Version.
8. 'O God, onz' eeuw'ge Vader,' *Lofzangen*, nr. 117.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het eeuwige gezin

Het is onze priesterschapsplicht om ons gezin en het gezin van de mensen in onze omgeving centraal te stellen.

Ik ben dankbaar dat ik met u aan deze priesterschapsbijeenkomst van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen mag deelnemen. Dit is een heerlijke tijd in de geschiedenis van de kerk. 182 jaar geleden, in 1834, werden alle priesterschapsdragers bijeengeroepen in een schoolgebouwtje van zestien vierkante meter in Kirtland (Ohio, VS). De profeet Joseph Smith zei in die bijeenkomst: 'U weet niet meer van de bestemming van deze kerk en dit koninkrijk dan een baby die op zijn moeders schoot ligt. U bevat die niet. […] We zien hier vanavond maar een handjevol priesterschapsdragers, maar deze kerk zal Noord- en Zuid-Amerika vullen — ze zal de wereld vullen.'[1]

In meer dan 110 landen nemen miljoenen priesterschapsdragers deel aan deze bijeenkomst. Misschien voorzag de profeet Joseph deze tijd en de heerlijke toekomst die ons nog te wachten staat.

Ik wil vanavond proberen om die toekomst te beschrijven en wat we moeten doen om deel uit te maken van het plan van geluk dat onze hemelse Vader voor ons heeft voorbereid. Voor onze geboorte leefden we in familieverband bij onze verhoogde en eeuwige hemelse Vader. Hij stelde een plan op dat ons de mogelijkheid biedt om vooruitgang te maken en zoals Hij te worden. Dat deed Hij uit liefde voor ons. Het doel van dat plan was ons de kans te geven om eeuwig zoals onze hemelse Vader te leven. Dankzij dat evangelieplan zouden we het sterfelijk leven ervaren en beproefd worden. We kregen de belofte dat we, als we de wetten van het evangelie gehoorzaamden en de priesterschapsverordeningen ontvingen, door de verzoening van Jezus Christus het eeuwige leven, de grootste van al zijn gaven, zouden beërven.

Het eeuwige leven is het leven dat God onze hemelse Vader leidt. God heeft gezegd dat het zijn doel is om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Daarom is het grote doel van iedere priesterschapsdrager de mensheid te helpen om het eeuwige leven te beërven.

Elke priesterschapsdaad en -verordening heeft als doel de kinderen van onze hemelse Vader door de verzoening van Jezus Christus te veranderen, waardoor ze lid van een

vervolmaakt gezin worden. Daaruit volgt dat 'het grote werk van ieder mens is om in het evangelie te geloven, de geboden te onderhouden en een eeuwig gezin te stichten en te vervolmaken'[2] en anderen te helpen om dat ook te doen.

Dat is waar, en daarom moet alles wat we doen in het teken van het celestiale huwelijk staan. Dat betekent dat we ernaar moeten streven om in Gods tempel aan een eeuwige metgezellin verzegeld te worden. We moeten anderen aansporen om ook verbonden te sluiten en na te komen die man en vrouw en hun gezin in dit leven en in het hiernamaals verbinden.

Waarom is dit zo belangrijk voor ons — jong en oud, diaken en hogepriester, vader en zoon? Omdat het onze priesterschapsplicht is om ons gezin en het gezin van de mensen in onze omgeving centraal te stellen. We moeten bij het nemen van gewichtige beslissingen stilstaan bij de uitwerking ervan op de vraag of wij als gezin in aanmerking komen om bij onze hemelse Vader en Jezus Christus te wonen. Geen enkel priesterschapswerk is belangrijker.

Wat kan dat inhouden voor een diaken die vanavond als lid van een gezin en een quorum luistert?

Misschien wordt er bij hem thuis regelmatig gezinsgebed of gezinsavond gehouden, en misschien ook niet. Als zijn vader zich van die verplichtingen bewust is en zijn gezin voor gebed en Schriftstudie bijeenroept, kan de diaken met een glimlach deelnemen. Hij kan zijn broers en zussen aansporen om deel te nemen en hun een schouderklopje geven als ze het doen. Hij kan zijn vader aan het begin van het schooljaar of in een andere moeilijke periode om een zegen vragen.

Misschien heeft hij geen getrouwe vader. Maar het verlangen van zijn hart

naar die ervaringen zal de machten van de hemel vanwege zijn geloof op de mensen om hem heen doen neerdalen. Zij zullen het gezinsleven nastreven waarnaar die diaken met heel zijn hart verlangt.

Leraren in de Aäronische priesterschap kunnen hun huisonderwijstaak zien als een gelegenheid om de Heer te helpen met het veranderen van een gezin. De Heer heeft immers in de Leer en Verbonden gezegd:

'De plicht van de leraar is om altijd over de kerk te waken, en bij hen te zijn en hen te versterken;

'en erop toe te zien dat er geen ongerechtigheid in de kerk is, noch hardheid onder elkaar, noch liegen, laster of kwaadsprekerij' (LV 20:53–54).

Priesters in de Aäronische priesterschap hebben een vergelijkbare opdracht:

'De plicht van de priester is om te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, aan te sporen en te dopen, en om het avondmaal te bedienen,

'en om elk lid thuis te bezoeken, en hen aan te sporen om overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen' (LV 20:46–47).

Misschien vraag je je af hoe je dat in vredesnaam moet doen. Dat deed ik ook toen ik een jonge leraar en priester was. Ik wist niet hoe ik zo moest aansporen dat een gezin vooruitgang naar het eeuwige leven maakte, zonder ze te beledigen of te bekritiseren. Ik heb geleerd dat de enige aansporing die harten verandert, van de Heilige Geest komt. Dat vindt vooral plaats als we van de Heiland getuigen, die het volmaakte gezinslid was en is. Als wij ons op onze liefde voor Hem concentreren, zullen eendracht en vrede gedijen in de gezinnen die we bezoeken. De Heilige Geest zal ons vergezellen als we gezinnen dienen.

Een jonge priesterschapsdrager kan door de manier waarop hij bidt, spreekt en de gezinsleden aanspoort, de invloed en het voorbeeld van de Heiland in hun gedachten en hart brengen.

Een wijze priesterschapsleider heeft me getoond dat hij dat begreep. Hij vroeg mijn jonge zoon om tijdens een huisonderwijsbezoek de leiding te nemen. Hij zei dat het gezin zich misschien tegen zijn aansporingen zou verzetten, maar hij dacht dat het eenvoudige onderwijs en getuigenis van een jongen meer kans had om tot hun verharde hart door te dringen.

Wat kan een jonge ouderling doen om de stichting van eeuwige gezinnen te bevorderen? Hij staat misschien op het punt om op zending te gaan. Hij kan met heel zijn hart bidden dat hij gezinnen mag vinden, onderwijzen en dopen. Ik weet nog dat mijn zendingscollega en ik op zekere dag met een knappe jonge man, zijn lieftallige vrouw en hun twee prachtige meisjes spraken. De Heilige Geest was aanwezig en getuigde tot hen dat het evangelie van Jezus Christus hersteld was. Ze hadden voldoende geloof om ons te vragen of we hun twee meisjes een zegen wilden geven. Dat hadden ze in een van onze avondmaalsdiensten gezien. Ze wilden al een zegen voor hun kinderen, maar begrepen nog niet

dat de hogere zegeningen alleen zouden komen als ze in de tempel van God verbonden sloten.

Ik denk nog steeds met pijn in het hart aan dat koppel en die meisjes, die nu waarschijnlijk oud zijn en de belofte van een eeuwig gezin niet hebben. Hun ouders hadden een vaag idee van de zegeningen waarvoor ze in aanmerking konden komen. Ik hoop dat ze ooit op de een of andere manier nog de kans krijgen om een eeuwig gezin te worden.

Andere zendelingen zullen een fijnere ervaring hebben, zoals die van mijn zoon Matthew. Samen met zijn collega vond hij een weduwe met elf kinderen die in nederige omstandigheden leefden. Hij wilde voor hen wat u wilt — een eeuwig gezin. Dat leek mijn zoon op dat ogenblik onmogelijk of op zijn minst onwaarschijnlijk.

Ik bracht jaren nadat mijn zoon die weduwe gedoopt had, een bezoek aan dat stadje. Ze nodigde me uit om in de kerk haar familie te ontmoeten. Ik moest even wachten omdat de meeste van haar kinderen met haar vele kleinkinderen uit verschillende nabijgelegen gemeenten kwamen. Een van haar zoons was in een bisschap werkzaam, veel van haar kinderen hadden tempelverbonden gesloten en zij is in een eeuwig gezin verzegeld. Toen ik afscheid nam, sloeg deze lieve zuster haar armen om mijn middel (ze was heel klein en kwam maar tot mijn middel) en zei: 'Vraag Mateo alstublieft om me voor ik sterf in Chili te bezoeken.' Ze had dankzij die getrouwe zendelingen de blijde hoop op de grootste van alle gaven van God gekregen.

Er zijn zaken die een teruggekeerde zendeling moet doen om het eeuwige leven voor zichzelf en zijn dierbaren te verwezenlijken. Er is in tijd en eeuwigheid geen belangrijkere verbintenis dan het huwelijk. Je hebt de wijze raad gekregen om kort na je zending prioriteit te geven aan het sluiten van een huwelijk. Een getrouwe priesterschapsdrager volgt die wijze raad op.

Als hij het huwelijk overweegt, ziet hij in dat hij het erfgoed en de moeder van zijn kinderen kiest. Hij maakt die keuze door ernstig te zoeken en te bidden. Hij zorgt ervoor dat de vrouw die hij huwt, hetzelfde denkt over het gezin en over het doel van de Heer betreffende het huwelijk, en dat zij iemand is aan wie hij het geluk van zijn kinderen toevertrouwt.

President N. Eldon Tanner heeft deze wijze raad gegeven: 'De ouders die je het meest dient te eren, zijn de ouders van je toekomstige kinderen. Die kinderen hebben recht op de beste ouders die je hun kunt geven — reine ouders.'[3] Reinheid beschermt jou en je kinderen. Je bent hun die zegening verschuldigd.

Er luisteren vanavond ook echtgenoten en vaders. Wat kunt u doen? Ik hoop dat u een groter verlangen gekregen hebt om de nodige aanpassingen door te voeren, zodat u en uw gezin op een dag in het celestiale koninkrijk kunnen wonen. Als priesterschapsvader kunt u, met uw vrouw aan uw zijde, het hart van uw gezinsleden raken om hen aan te sporen naar die dag uit te kijken. U woont met uw gezin de avondmaalsdienst bij. U houdt gezinsbijeenkomsten waarin de Heilige Geest welkom is. U bidt met uw vrouw en gezin, en bereidt u voor om met uw gezin naar de tempel te gaan. U bewandelt met hen het pad naar een eeuwig gezin.

U behandelt uw vrouw en uw kinderen zoals uw hemelse Vader u

behandelt. U volgt het voorbeeld en de aanwijzingen van de Heiland om uw gezin op zijn manier te leiden.

'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde;

'door vriendelijkheid en zuivere kennis, hetgeen de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog in grote mate zal verruimen —

'intijds met strengheid berispend, wanneer daartoe gedreven door de Heilige Geest, en dan daarna een toename van liefde tonend jegens hem die gij hebt berispt, opdat hij u niet als zijn vijand zal beschouwen' (LV 121:41–43).

De Heer heeft priesterschapsvaders uitgelegd wat voor echtgenoot ze behoren te zijn. Hij zegt: 'Gij zult uw vrouw liefhebben met geheel uw hart, en haar aankleven en geen ander' (LV 42:22). De Heer heeft zowel man als vrouw geboden: 'Gij zult niet […] echtbreken […], noch iets dergelijks doen' (LV 59:6).

De Heer heeft jongeren deze norm gegeven: 'Kinderen, wees je ouders gehoorzaam in alles, want dat is welbehaaglijk voor de Heere' (Kolossenzen 3:20) en 'eer uw vader en uw moeder' (Exodus 20:12).

De Heer geeft het hele gezin de raad om elkaar lief te hebben en te steunen.

Hij vraagt ons om 'ernaar te streven ieder [gezinslid] te vervolmaken' en om 'de zwakken te sterken, [de] afgedwaalden te redden en ons in hun hernieuwde geestelijke kracht te verheugen'.[4]

De Heer vraagt ons ook ons uiterste best te doen om onze overleden voorouders naar ons eeuwige thuis te begeleiden.

Een groepsleider hogepriesters die mensen ijverig aanspoort hun voorouders op te zoeken en hun namen mee naar de tempel te nemen, verlost voorgaande generaties. In het hiernamaals zullen die hogepriesters, en de leden die de verordeningen verrichten, bedankt worden omdat ze hun familie in de geestenwereld niet vergeten zijn.

Profeten hebben gezegd: 'Het belangrijkste werk van de Heer wordt binnen de muren van ons eigen huis verricht. Huisonderwijs, het werk van de bisschap en andere kerktaken zijn belangrijk, maar het belangrijkste werk wordt binnen de muren van ons huis verricht.'[5]

In ons eigen gezin en in ons priesterschapswerk hebben de kleine daden die ons en onze dierbaren op weg naar het eeuwige leven helpen, de meeste waarde. Die daden lijken in dit leven misschien onbeduidend, maar ze zullen in de eeuwigheid eeuwige zegeningen voortbrengen.

Als we ons werk om de kinderen van onze hemelse Vader thuis te brengen goed uitvoeren, zullen we in aanmerking komen voor de verwelkoming die we na onze aardse bediening zo graag willen horen, namelijk: 'Goed gedaan, goede en trouwe [dienstknecht], over weinig bent u trouw geweest, over veel zal ik u aanstellen; ga in, in de vreugde van uw heer' (Mattheüs 25:21).

Dat 'veel' houdt ook de belofte van een eeuwig nageslacht in. Ik bid dat we allemaal in aanmerking zullen komen, en anderen zullen helpen om in aanmerking te komen, voor die hemelse zegening in de woonstee van onze Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 148.
2. Bruce R. McConkie, in Conference Report, april 1970, 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19 april 1969, 2.
4. Bruce R. McConkie, in Conference Report, april 1970, 27.
5. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), 248–249.

President Thomas S. Monson

Een heilige verantwoordelijkheid

Dit kostbare geschenk van priesterschapsmacht brengt niet alleen belangrijke plichten met zich mee, maar ook bijzondere zegeningen voor uzelf en anderen.

Mijn geliefde broeders, ik bid dat de Geest vanavond mijn woorden mag leiden. Er is een gemeenschappelijke draad die ons samenbindt. Aan ons is het priesterschap van God toevertrouwd om in zijn naam te handelen. Wij hebben een heilige verantwoordelijkheid ontvangen. Er wordt veel van ons verwacht.

In afdeling 121 van de Leer en Verbonden lezen we in vers 36 dat

'de rechten van het priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels'. Wat een heerlijk geschenk hebben we ontvangen. Het is onze plicht om dat priesterschap te bewaken en te beschermen en om in aanmerking te komen voor alle heerlijke zegeningen die onze hemelse Vader voor ons — en voor anderen door ons — in petto heeft.

U hebt het priesterschap bij u, waar u zich ook bevindt. Staat u op heilige plaatsen? Neem, voordat u uzelf en uw priesterschap in gevaar brengt door u op plaatsen te wagen of aan activiteiten deel te nemen die u en uw priesterschap niet waardig zijn, even de tijd om over de gevolgen na te denken. Herinner u wie u bent en wat God van u verwacht. U bent een kind van belofte. U bent een man met macht. U bent een zoon van God.

Dit kostbare geschenk van priesterschapsmacht brengt echter niet alleen belangrijke plichten met zich mee, maar ook bijzondere zegeningen voor uzelf en anderen. Mogen wij, waar we ons ook bevinden, altijd waardig zijn om er gebruik van te maken, want we weten niet wanneer we die macht nodig hebben of de gelegenheid zich voordoet.

In de Tweede Wereldoorlog diende een vriend van mij in het gebied van de Stille Zuidzee toen zijn vliegtuig werd neergehaald. Het lukte hem en de andere bemanningsleden om met een parachute uit het brandende vliegtuig te springen, hun reddingsvlotten uit te klappen en zich er drie dagen lang aan vast te klampen.

Op de derde dag zagen zij in de verte een reddingsboot. De boot voer voorbij. De volgende ochtend voer de boot weer voorbij. Zij begonnen te wanhopen omdat zij wisten dat dit de laatste dag was dat de reddingsboot in dat gebied zou zijn.

Toen sprak de Heilige Geest tot mijn vriend: 'Je hebt het priesterschap. Gebied de reddingswerkers om je op te pikken.'

Hij volgde de aanwijzing op: 'In de naam van Jezus Christus en krachtens het priesterschap, keer om en pik ons op.'

Binnen enkele minuten kwam de boot langszij en werden zij door de bemanning aan dek geholpen. Een getrouw en waardig drager van het priesterschap had, in uiterste nood, zijn priesterschap uitgeoefend en daarmee was hij zijn leven en het leven van anderen tot zegen.

Mogen wij hier en nu besluiten om altijd voorbereid te zijn op onze tijd van nood, onze tijd van dienstbetoon, onze tijd van zegening.

Tot besluit van deze algemene priesterschapsbijeenkomst zeg ik u dat u 'een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap' (1 Petrus 2:9) bent. Mogen wij dit goddelijk eerbetoon altijd waardig zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. ■

President Thomas S. Monson

Keuzes

Mogen we blijven kiezen voor de moeilijkere, maar betere keuze, in plaats van de makkelijkere, verkeerde.

Broeders en zusters, vóór ik aan mijn toespraak begin, wil ik vier nieuwe tempels aankondigen die de komende maanden en jaren op de volgende locaties gebouwd worden: Quito (Ecuador), Harare (Zimbabwe), Belém (Brazilië) en een tweede tempel in Lima (Peru).

Toen ik in 1963 lid van het Quorum der Twaalf Apostelen werd, had de kerk twaalf tempels in bedrijf. De Provo City Centertempel is twee weken geleden ingewijd, waardoor er nu wereldwijd 150 tempels in bedrijf zijn. We zijn zo dankbaar voor de zegeningen die we in die heilige huizen ontvangen.

Broeders en zusters, ik ben dankbaar dat ik u vanochtend kan toespreken.

Ik heb de laatste tijd nagedacht over keuzes. Er wordt gezegd dat de poort van de geschiedenis op kleine scharnieren draait, en dat geldt ook voor het leven van de mens. Onze keuzes bepalen onze bestemming.

Toen we het voorsterfelijk bestaan verlieten en naar de aarde kwamen, namen we de gave van keuzevrijheid mee. Ons doel is de celestiale heerlijkheid beërven en onze keuzes bepalen grotendeels of we dat doel bereiken.

De meesten onder u kennen Lewis Carrolls klassieker *De avonturen van Alice in Wonderland*. U zult zich herinneren dat ze bij een kruising komt waar twee paden vóór haar liggen. Elk strekt zich voor haar uit, maar in tegenovergestelde richting. Terwijl ze zich afvraagt welk pad ze moet nemen, ontmoet ze de Kollumer kat, en Alice vraagt hem: 'Welk pad zal ik volgen?'

De kat antwoordt: 'Dat hangt ervan af waar je naartoe wilt. Als je niet weet waar je naartoe wilt, maakt het niet uit welk pad je neemt.'[1]

In tegenstelling tot Alice weten wij wél waar we naartoe willen, en het maakt *wel degelijk* uit waar we naartoe gaan, want het pad dat we in dit leven bewandelen, leidt naar onze bestemming in het hiernamaals.

Mogen we een groot en krachtig geloof ontwikkelen dat onze doeltreffendste verdediging tegen de plannen van de tegenstander is — écht geloof, het soort geloof dat ons staande houdt en ons verlangen om het goede te kiezen versterkt. Zonder dergelijk geloof gaan we nergens heen. Maar mét dat geloof kunnen we onze doelen bereiken.

Hoewel het noodzakelijk is dat we verstandig kiezen, maken we soms domme keuzes. De gave van bekering van de Heiland stelt ons in staat om onze koers te wijzigen, zodat we weer het pad bewandelen dat naar de door ons begeerde celestiale heerlijkheid leidt.

Mogen we de moed blijven opbrengen om niet met de meute mee te doen. Mogen we blijven kiezen voor de moeilijkere, maar betere keuze, in plaats van de makkelijkere, verkeerde.

Als we bij het afwegen van onze dagelijkse beslissingen — het kiezen tussen de ene of de andere mogelijkheid — voor Christus kiezen, maken we de juiste keuze.

Dat wij dat altijd zullen doen, is mijn oprecht en nederig gebed. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. ■

NOOT

1. Aangepast uit Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), 89.

Bonnie L. Oscarson
Algemeen jongevrouwenpresidente

Geloof ik?

Als dit alles waar is, dan hebben we de beste boodschap van hoop en hulp die de wereld ooit gekend heeft.

Vorig jaar werd op 30 maart de tweejarige Ethan Carnesecca uit American Fork (Utah, VS) met een longontsteking en vocht in zijn longen in het ziekenhuis opgenomen. Twee dagen later was hij er zo slecht aan toe dat hij met een helikopter naar het Primary Children's Hospital in Salt Lake City werd vervoerd. Zijn bezorgde moeder, Michele, mocht voorin zitten zodat ze bij haar zoon kon zijn. Ze kreeg een koptelefoon op om met de andere mensen in de helikopter te kunnen praten. Ze kon horen wat de verpleegkundigen die met haar zieke zoon bezig waren zeiden en aangezien Michele zelf een verpleegkundige op de kinderafdeling was, begreep ze dat Ethans toestand kritiek was.

Op dat kritieke moment zag Michele dat ze net over de Drapertempel (Utah, VS) vlogen. Vanuit de lucht keek ze over de vallei uit en kon ook de Jordan Rivertempel, de Oquirrh Mountain-tempel en zelfs de Salt Laketempel in de verte zien. De gedachte kwam in haar op: 'Geloof je het of niet?'

Ze zegt over die ervaring:

'Ik had in het jeugdwerk en de jongevrouwen over de zegeningen van de tempel geleerd, en [dat] "het gezin eeuwig" is. Ik had de boodschap over het gezin tijdens mijn zending aan de fijne mensen in Mexico gebracht. Ik was in de tempel voor tijd en eeuwigheid aan mijn eeuwige partner verzegeld. Als jongevrouwenleidster gaf ik les over het gezin en ik vertelde mijn kinderen tijdens de gezinsavond verhalen over eeuwige gezinnen. Ik WIST het, maar GELOOFDE ik het ook? Het antwoord kwam al even snel als de gedachte in mij opgekomen was. De Geest bevestigde het antwoord dat ik al kende in mijn hart en verstand: ik GELOOFDE het!

'Op dat ogenblik stortte ik mijn hart in gebed uit voor mijn hemelse Vader en dankte Hem voor de kennis en het geloof dat het gezin echt eeuwig is. Ik dankte Hem voor zijn Zoon, Jezus Christus, die dit alles mogelijk gemaakt heeft. Ik dankte Hem voor mijn zoon en ik liet mijn hemelse Vader weten dat het goed was als Hij mijn kleine Ethan naar zijn hemelse huis moest brengen. Ik vertrouwde mijn hemelse Vader volkomen en ik wist dat ik Ethan weer zou zien. Ik was heel dankbaar dat ik tijdens een crisis de kennis EN het geloof had dat het evangelie waar was. Ik had gemoedsrust.'[1]

Ethan was wekenlang in het ziekenhuis, waar hij specialistische medische zorg ontving. De gebeden, het vasten en het geloof van zijn dierbaren, samen met die medische zorg, zorgden ervoor dat hij weer uit het ziekenhuis thuis kon komen om bij zijn gezinsleden te zijn. Hij is nu helemaal gezond.

Dat bepalende moment bevestigde aan Michele dat wat ze haar hele leven had geleerd meer dan slechts gepraat was — het was waar.

Raken wij soms zo gewend aan de zegeningen die ons als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

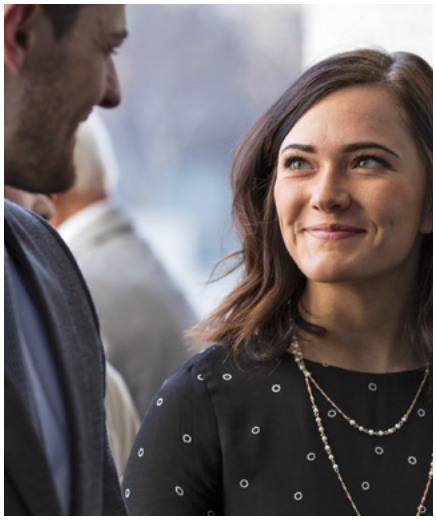

Laatste Dagen worden geschonken dat we het wonder en de majesteit van discipelschap in de ware kerk van de Heer niet geheel begrijpen? Worden wij ooit wel eens zelfgenoegzaam over het grootste geschenk dat ons in dit leven gegeven kan worden? De Heiland zelf onderwees: 'En indien u mijn geboden onderhoudt en volhardt tot het einde, zult u het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.'[2]

Wij geloven dat deze kerk meer is dan slechts een goede plek om op zondag naar toe te gaan en er te leren hoe we een goed mens kunnen zijn. Zij is meer dan een leuke christelijke sociale club waar we met mensen met een goede moraal om kunnen gaan. Zij bestaat niet slechts uit een paar goede ideeën die ouders thuis aan hun kinderen kunnen leren, zodat ze verantwoordelijke, aardige mensen worden. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is oneindig veel meer.

Denk eens even aan de krachtige beweringen die wij als godsdienst doen. Wij geloven dat dezelfde kerk die Jezus Christus vestigde toen Hij op aarde was weer hersteld is door een profeet die in onze tijd door God geroepen is, en dat onze leiders dezelfde macht en bevoegdheid hebben om in Gods naam te handelen als de apostelen vanouds. Die macht en bevoegdheid worden het priesterschap van God genoemd. Wij beweren dat wij dankzij dat herstelde gezag heilsverordeningen zoals de doop kunnen ontvangen en dat we de veredelende gave van de Heilige Geest altijd bij ons kunnen hebben. Wij hebben apostelen en profeten die deze kerk met priesterschapssleutels leiden en besturen, en we geloven dat God door middel van die profeten tot zijn kinderen spreekt.

Wij geloven ook dat dit priesterschapsgezag het mogelijk maakt dat we in heilige tempels verbonden sluiten en verordeningen ontvangen die ons op zekere dag in staat zullen stellen om in de tegenwoordigheid van God terug te keren en voor altijd bij Hem te wonen. Wij beweren ook dat een gezin door zijn gezag voor eeuwig met elkaar verbonden kan zijn, als een echtpaar onder het nieuw en eeuwig huwelijksverbond verenigd wordt in een heilig gebouw dat wij letterlijk als een huis van God beschouwen. We geloven dat we die heilsverordeningen niet alleen voor onszelf kunnen ontvangen maar ook voor onze voorouders, die tijdens hun leven niet de mogelijkheid hadden om aan die heilsverordeningen deel te nemen. We geloven dat we in diezelfde heilige tempels plaatsvervangend verordeningen voor onze voorouders kunnen verrichten.

Wij geloven dat we, door een profeet en door de macht van God, aanvullende Schriftuur hebben ontvangen, die naast de Bijbel een tweede getuige is dat Jezus Christus de Heiland van de wereld is.

Wij beweren dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk van God en de enige ware kerk op aarde is. Zij wordt De Kerk van Jezus Christus genoemd, omdat Hij aan het hoofd ervan staat. Het is zijn kerk en al het voornoemde is mogelijk door zijn zoenoffer.

We geloven dat die kenmerkende zaken in geen enkele andere plaats of organisatie op deze aarde te vinden zijn. Hoe goed en oprecht andere godsdiensten en kerken ook zijn, geen van alle bezitten ze de bevoegdheid om de heilsverordeningen te verrichten die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beschikbaar zijn.

We hebben kennis van deze zaken, maar *geloven we er ook in?* Als dit alles waar is, dan hebben we de beste boodschap van hoop en hulp die de wereld ooit gekend heeft. Er in geloven is voor ons en onze geliefden een kwestie van eeuwig belang.

Om te geloven, moet het evangelie van ons hoofd tot in ons hart afdalen. Het is mogelijk dat we het evangelie oppervlakkig naleven omdat het van ons verwacht wordt of omdat het deel uitmaakt van de cultuur waarin we leven of omdat het een gewoonte is. Sommigen hebben misschien niet ervaren wat het volk van koning Benjamin na zijn indringende toespraak ervoer: 'Allen riepen zij als met één stem: Ja, wij geloven alle woorden die gij tot ons hebt gesproken; en ook weten wij dat ze zeker en waar zijn, dankzij de Geest van de almachtige Heer, die een grote verandering in ons, ofwel in ons hart, heeft teweeggebracht, waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen.'[3]

Wij moeten er allen naar streven dat ons hart en zelfs onze aard verandert, zodat we geen verlangen meer hebben om de wereld te volgen, maar om God te behagen. Ware bekering is een proces dat plaatsvindt en het vereist de bereidheid om geloof te oefenen. Het ontwikkelt zich als we de Schriften onderzoeken in plaats van het internet. Het ontwikkelt zich als we gehoorzaam aan de geboden van God zijn. Bekering komt tot stand als

we de mensen om ons heen dienen. Bekering ontstaat door oprecht gebed, regelmatig tempelbezoek en getrouwe vervulling van de taken die God ons heeft gegeven taken. Dat vergt regelmaat en dagelijkse inspanning.

Mij wordt vaak gevraagd: 'Wat is voor onze jeugd van nu het grootste probleem?' Ik antwoord dat ik denk dat het de steeds aanwezige invloed van het 'grote en ruime gebouw'[4] in hun leven is. Als het Boek van Mormon speciaal voor onze tijd geschreven is, dan kan het ons niet ontgaan, hoe belangrijk de boodschap van Lehi's visioen van de boom des levens en van het effect van de mensen die vanuit het grote en ruime gebouw met de vinger wezen en spotten, voor ons allen is.

Voor mij is de beschrijving van hen die zich al op het smalle en nauwe pad door de misten van duisternis heen geworsteld hadden en zich aan de ijzeren roede hadden vastgehouden, hun doel bereikt hadden en de zuivere, verrukkelijke vrucht van de boom des levens geproefd hadden, hartverscheurend. Want dan staat er in de Schriften dat die fraai geklede mensen in het grote en ruime gebouw 'met spottende gebaren naar hen [wezen], die de vruchten hadden bereikt en er van hadden genomen.

'En *toen zij van de vrucht hadden geproefd*, schaamden zij zich wegens hen die de spot met hen dreven; en zij geraakten op verboden paden en gingen verloren.'[5]

Die verzen beschrijven hen die het evangelie van Jezus Christus al hebben. Of we nu met het evangelie opgegroeid zijn of ons door de misten van duisternis heen moesten worstelen om het te vinden, we hebben de vrucht ervan geproefd, die kostbaar en zeer begerenswaardig is en ons het eeuwige leven kan brengen, 'de grootste van alle gaven Gods.'[6] We moeten er van blijven genieten en geen aandacht schenken aan hen die ons geloof belachelijk maken, er genoegen in scheppen om twijfel te zaaien of de kerkleiders en de leer bekritiseren. Het is een dagelijkse keuze: geloof boven twijfel verkiezen. Ouderling M. Russell Ballard heeft ons op het hart gedrukt: 'Blijf in de boot, draag uw reddingsvest en houd u met beide handen vast.'[7]

Als lid van de ware kerk van de Heer bevinden we ons al in de boot. We hoeven de filosofieën van de wereld niet te onderzoeken om waarheid te vinden die ons troost en hulp bieden, en aanwijzingen die ons veilig door de beproevingen van het leven leiden. We hebben die al! Net zoals de moeder van Ethan haar eigen geloofsovertuiging kon onderzoeken en tijdens een crisis vol vertrouwen kon verklaren: 'Ik geloof het', zo kunnen wij dat ook!

Ik getuig dat ons lidmaatschap in het koninkrijk van de Heer een geschenk van onmetelijke waarde is. Ik getuig dat de zegeningen en vrede die de Heer in petto heeft voor hen die gehoorzaam en getrouw zijn alles overtreffen wat de menselijke geest kan bevatten. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Inzage door Bonnie L. Oscarson in een gedeelte van een persoonlijk dagboek.
2. Leer en Verbonden 14:7.
3. Mosiah 5:2.
4. 1 Nephi 8:26.
5. 1 Nephi 8:27–28; cursivering toegevoegd.
6. 1 Nephi 15:36.
7. M. Russell Ballard, 'Blijf in de boot en houd u vast!', *Liahona*, november 2014, 92.

Bisschop W. Christopher Waddell
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschap

Een patroon voor vrede

Om de vrede te krijgen die we verlangen, moeten we actie ondernemen: leren van Jezus Christus, luisteren naar zijn woorden, en met Hem wandelen.

Een paar jaar geleden werden onze dochter en schoonzoon gevraagd om samen een jeugdwerkklas met vijf drukke jongetjes van vier onder hun hoede te nemen. Onze dochter zou lesgeven en onze schoonzoon zou de orde bewaren; zo deden ze hun best om de sfeer goed te houden, ondanks de chaos die af en toe uitbrak, en de kinderen beginselen van het evangelie bij te brengen.

Tijdens een uitzonderlijk rumoerige les, na verschillende waarschuwingen aan een wel zeer energiek jongetje, begeleidde onze schoonzoon hem het lokaal uit. Buiten het lokaal wilde hij het jongetje op z'n gedrag aanspreken en samen naar zijn ouders gaan, maar voordat hij iets kon zeggen, gooide het jongetje er met handen in de lucht en met grote emotie uit: 'Soms — soms — vind ik het gewoon moeilijk om aan Jezus te denken!'

Hoe verheven onze bestemming ook mag zijn en hoe geweldig de reis ook mag blijken, op onze reis door de sterfelijkheid krijgen we allemaal te maken met beproevingen en verdriet. Ouderling Joseph B. Wirthlin leert ons: 'De wijzer op het rad van verdriet wijst ooit een keer naar ons allemaal. Op een of ander moment moet iedereen verdriet ervaren. Niemand is uitgezonderd.'[1] In zijn wijsheid schermt de Heer niemand voor leed en droefheid af.'[2] Maar ons vermogen om deze weg in vrede af te leggen, hangt voor een groot deel af van hoe moeilijk we het vinden om aan Jezus te denken.

Vrede in onze gedachten, in ons geweten en in ons hart wordt niet bepaald door ons vermogen om beproevingen, verdriet of hartzeer te mijden. Ondanks onze oprechte smekingen zal niet elke storm van koers veranderen, zal niet elke ziekte genezen, en begrijpen we mogelijk niet elke leerstelling, elk beginsel of elke handelwijze volledig die de profeten, zieners en openbaarders ons leren. Toch is ons vrede beloofd — onder voorwaarde.

In het evangelie van Johannes leert de Heiland ons dat wij ondanks de beproevingen van het leven goede moed mogen hebben; we kunnen hoop hebben, en hoeven niet te vrezen, omdat Hij heeft gezegd: '*In Mij* [zult gij vrede] hebben.'[3] Geloof in Jezus Christus en zijn zoenoffer is, en blijft altijd, het eerste beginsel van het evangelie en het fundament waarop onze hoop op 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de toekomende wereld' gevestigd is.[4]

In onze zoektocht naar vrede bij alle dagelijkse problemen, is ons een eenvoudig patroon voorgehouden om onze gedachten gericht te houden op de Heiland, die heeft gezegd: 'Leer van Mij en luister naar mijn woorden; wandel in de zachtmoedigheid van mijn Geest, en u zult vrede hebben in Mij. Ik ben Jezus Christus.'[5]

Leer, luister en wandel — drie stappen met een belofte.

Stap één: 'Leer van Mij'

In Jesaja lezen we: 'Kom, laten wij opgaan naar de berg van de Heere, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en zullen wij Zijn paden bewandelen.'[6]

In het almaar toenemende aantal tempels over de hele wereld leren we over Jezus Christus en zijn rol in het plan van de Vader als de Schepper van deze wereld, als onze Heiland en Verlosser, en als de bron van onze vrede.

President Thomas S. Monson leert ons: 'De wereld kan een problematische en moeilijke plaats zijn om te leven. […] Als u en ik naar het heilige huis van God gaan, als we de verbonden gedenken die we daar sluiten, zijn we beter in staat om elke beproeving te verdragen en elke verleiding te overwinnen. In dat gewijde heiligdom vinden we vrede.'[7]

Toen ik een paar jaar geleden voor een ringconferentie in Zuid-Amerika was, ontmoette ik daar een echtpaar dat nog veel verdriet had om het recente overlijden van hun pasgeboren zoontje.

Het was tijdens een gesprek gedurende die conferentie dat ik broeder Tumiri voor het eerst ontmoette en van hun verlies hoorde. In ons gesprek vertelde hij dat hij niet alleen veel verdriet had om de dood van zijn zoontje, maar ook dat de gedachte hem nooit meer te zien ondraaglijk voor hem was. Hij legde uit dat ze als relatief nieuwe leden van de kerk met veel moeite genoeg geld bij elkaar hadden gespaard om, voorafgaand aan de geboorte van hun zoontje, de reis naar de tempel te bekostigen, waar ze als echtpaar waren verzegeld en hun twee dochters vervolgens aan hen waren verzegeld. Toen beschreef hij hoe ze hadden gespaard om nog een keer naar de tempel te gaan, maar dat ze nog niet met hun zoontje hadden kunnen gaan om hem ook aan hen te laten verzegelen.

Omdat ik zag dat hij het niet goed begreep, legde ik uit dat hij inderdaad zijn zoontje weer zou zien, als hij getrouw bleef, omdat de verzegeling die hem aan zijn vrouw en dochters verbond ook genoeg was om hem aan zijn zoontje te binden, die in het verbond was geboren.

Verwonderd vroeg hij of dat echt waar was, en ik zei dat het zo was. Toen vroeg hij of ik ook met zijn vrouw wilde spreken, die de afgelopen twee weken sinds de dood van hun zoontje ontroostbaar was geweest.

Zondagmiddag, na de conferentie, sprak ik zuster Tumiri en legde deze prachtige leer ook aan haar uit. Met de pijn van haar verlies nog zeer voelbaar, maar nu met een sprankje hoop, vroeg ze in tranen: 'Zal ik mijn jochie echt weer in m'n armen kunnen nemen? Hoort hij echt voor altijd bij mij?' Ik verzekerde haar dat als ze haar verbonden nakwam, zij door de verzegelbevoegdheid in de tempel, van kracht vanwege het gezag van Jezus Christus, inderdaad weer bij haar zoontje zou zijn en hem in haar armen kon nemen.

Hoewel zuster Tumiri's hart gebroken was geweest door de dood van haar kindje, verliet ze onze bijeenkomst nu met tranen van vreugde en met rust in haar hart dankzij de heilige verordeningen van de tempel, mogelijk gemaakt door onze Heiland en Verlosser.

Elke keer dat we in de tempel zijn — bij alles wat we horen, doen en zeggen; bij elke verordening waaraan we deelnemen; en bij elk verbond dat we sluiten — worden we op Jezus Christus gericht. Als we zijn woorden horen en van zijn voorbeeld leren, voelen we vrede in ons hart. President Gordon B. Hinckley leert ons: 'Ga naar het huis des Heren, voel daar zijn Geest en communiceer met Hem, dan zult u een vrede ervaren die u nergens anders vindt.'[8]

Stap twee: 'Luister naar mijn woorden'

'Hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde.'[9] Sinds de dagen van Adam en door de eeuwen heen tot aan onze hedendaagse profeet, Thomas Spencer Monson, spreekt de Heer door zijn bevoegde vertegenwoordigers. Zij die ervoor kiezen om te luisteren en gehoor te geven aan de woorden van de Heer, zoals gesproken door zijn profeten, vinden veiligheid en vrede.

Veel voorbeelden in het Boek van Mormon laten zien hoe belangrijk het is om de raad van profeten te volgen en achter de profeet te blijven staan. Een daarvan is een les uit het visioen van Lehi van de boom des levens in 1 Nephi hoofdstuk 8. Het is nog nooit zó druk geweest in het grote en ruime gebouw; het geluid uit de open ramen is nog nooit zo misleidend, spottend en verwarrend geweest als nu. In deze passage lezen we over twee groepen mensen en hun reacties op het geroep vanuit het gebouw.

Te beginnen in vers 26 lezen we:

‘En ook ik keek om mij heen en zag aan de overkant van de rivier met water een groot en ruim gebouw. […]

‘En het was vol mensen […] en zij maakten spottende gebaren en wezen met hun vinger naar hen die de vrucht hadden bereikt en ervan namen.

‘En toen zij van de vrucht hadden *geproefd*, schaamden zij zich wegens hen die de spot met hen dreven; en zij geraakten op verboden paden en gingen verloren.’[10]

In vers 33 lezen we over anderen die anders reageerden op het spotten en honen uit het gebouw. Lehi legt uit dat zij die in het gebouw waren spottend met de vinger wezen ‘naar mij en naar hen die ook van de vrucht *namen*; maar wij sloegen geen acht op hen.’[11]

Een belangrijk verschil tussen hen die zich schaamden, wegvielen en verloren gingen en hen die het spotten vanuit het gebouw negeerden en achter de profeet bleven staan, is in twee zinsneden te vinden: Ten eerste, ‘nadat zij hadden *geproefd*,’ en ten tweede, ‘zij die van de vrucht van de boom *namen*.’

De eerste groep was bij de boom gekomen, was even bij de profeet blijven staan, maar had alleen van de vrucht *geproefd*. Door niet door te eten, lieten ze zich beïnvloeden door het schimpen vanuit het gebouw, waardoor ze wegliepen bij de profeet naar verboden paden toe, waar ze verloren gingen.

In tegenstelling tot hen die proefden en afdwaalden, waren er ook die van de vrucht bleven *nemen*. Deze mensen negeerden de drukte vanuit het gebouw, bleven achter de profeet staan, en ondervonden de veiligheid en rust die daarvan uitgaat. Onze toewijding aan de Heer en zijn dienstknechten kan niet parttime zijn. Doen we dat wel, dan worden we kwetsbaar voor hen die onze vrede willen wegnemen. Door te luisteren naar de Heer bij monde van zijn bevoegde dienstknechten, staan wij onwrikbaar op heilige plaatsen.

De tegenstander biedt nep-oplossingen aan die antwoorden lijken te geven maar ons in feite verder wegvoeren van de vrede die we zoeken. Hij houdt ons een droombeeld voor dat legitiem en veilig lijkt maar uiteindelijk, net als het grote en ruime gebouw, zal instorten, en allen die hun heil binnen zijn muren zoeken, zal vernietigen.

Het eenvoudige jeugdwerkliedje is zo waar: ‘’t Woord van profeten: Wees toch gehoorzaam, want dat brengt *vrede* en *rust*.’[12]

Stap drie: ‘Wandel in de zachtmoedigheid van mijn Geest’

Hoe ver we ook mogen afdwalen van het pad, de Heiland nodigt ons uit om terug te keren en met Hem wandelen. Deze uitnodiging om met Jezus Christus te wandelen is een uitnodiging om Hem te vergezellen naar Gethsémané en van Gethsémané naar Golgotha en van Golgotha naar het tuingraf. Het is een uitnodiging om zijn grote zoenoffer, waarvan de uitwerking individueel én oneindig is, in acht te nemen en toe te passen. Het is een uitnodiging om ons te bekeren, zijn reinigende macht aan te roepen, en ons vast te klampen aan zijn liefdevolle, uitgestrekte armen. Het is een uitnodiging tot innerlijke vrede.

We hebben allemaal, op enig moment in ons leven, de pijn en het hartzeer van zonde en overtreding gevoeld, want ‘als wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot leugenaar en is Zijn woord niet in ons.’[13] Maar ‘al waren [onze] zonden als scharlaken,’ als we de verzoening van Jezus Christus toepassen en door oprechte bekering met Hem wandelen, zullen ze ‘wit worden als sneeuw.’[14] Hoewel onze schuld ons terneerdrukt, zullen we vrede vinden.

Alma de jonge moest zijn zonden onder ogen zien toen een engel van de Heer hem bezocht. Hij heeft zijn ervaring met deze woorden beschreven:

‘Mijn ziel werd tot het uiterste verscheurd en door al mijn zonden gepijnigd.

‘[…] Ja, ik zag dat ik weerspannig was geweest tegen mijn God en dat ik zijn heilige geboden niet onderhouden had.’[15]

Hoewel zijn zonden ernstig waren geweest, beschrijft hij het vervolg van zijn pijnlijke ervaring:

‘[Ik] herinnerde [mij] hoe ik mijn vader tot het volk had horen profeteren over de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

‘[Ik riep] in mijn hart: O Jezus, Zoon van God, wees barmhartig jegens mij.’[16]

‘En ik ontving geen vergeving van mijn zonden, totdat ik de Heer Jezus

Christus aanriep om barmhartigheid. Doch zie, ik riep Hem aan en *ik vond vrede voor mijn ziel*.'[17]

Net als Alma zullen ook wij vrede voor onze ziel vinden als we met Jezus Christus wandelen, ons van onze zonden bekeren, en zijn genezende macht in ons leven toepassen.

De vrede die wij allen zoeken vereist meer dan verlangen alleen. We moeten actie ondernemen: door te leren van Hem, te luisteren naar zijn woorden, en met Hem te wandelen. We hebben misschien geen controle over alles wat er om ons heen gebeurt, maar we kunnen wel bepalen hoe we het patroon voor vrede toepassen dat de Heer ons voorhoudt — een patroon dat het ons makkelijk maakt vaak aan Jezus te denken.

Ik getuig dat Jezus Christus 'de weg, de waarheid en het leven'[18] is, en dat we alleen door Hem ware vrede in dit leven en het eeuwige leven in de komende wereld kunnen verkrijgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Joseph B. Wirthlin, 'Wat er ook gebeurt, geniet ervan', *Liahona*, november 2008, 27.
2. Joseph B. Wirthlin, 'Wat er ook gebeurt, geniet ervan', 26.
3. Johannes 16:33; cursivering toegevoegd.
4. Leer en Verbonden 59:23.
5. Leer en Verbonden 19:23–24.
6. Jesaja 2:3.
7. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, 93.
8. Gordon B. Hinckley, in "Verheug u in de zegeningen van de tempel," *Liahona*, december 2002, 33.
9. Leer en Verbonden 1:38.
10. 1 Nephi 8:26–28; cursivering toegevoegd.
11. 1 Nephi 8:33; cursivering toegevoegd.
12. 'Wees gehoorzaam aan de geboden', *Kinderliedjes*, 68–69; cursivering toegevoegd.
13. 1 Johannes 1:8.
14. Jesaja 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8; cursivering toegevoegd.
18. Johannes 14:6.

Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vaders

Ik richt vandaag mijn aandacht op het goede dat een man in zijn hoogste mannelijke rol kan doen: die van echtgenoot en vader.

Ik spreek vandaag over vaders. Vaders zijn essentieel in het goddelijke plan van geluk, en ik wil vandaag de vaders die hun best doen om die roeping goed te vervullen een hart onder de riem steken. Dat ik het vaderschap aanmoedig en vaders prijs, betekent niet dat ik wie dan ook in de schaduw wil stellen of aan de kant wil schuiven. Ik richt vandaag gewoon mijn aandacht op het goede dat een man in zijn hoogste mannelijke rol kan doen: die van echtgenoot en vader.

David Blankenhorn, de schrijver van *Fatherless America*, stelde vast: 'Onze huidige Amerikaanse samenleving is verdeeld en tweeslachtig over het begrip vaderschap. Sommigen herinneren het zich niet eens. Anderen voelen zich erdoor beledigd. Weer anderen, onder wie aardig wat deskundigen op het gebied van het gezin, negeren het of wijzen het af. Veel anderen zijn er niet bepaald op tegen, maar zijn er ook niet bepaald aan toegewijd. Veel mensen wensen dat we er meer aan konden doen, maar geloven dat onze maatschappij dat niet meer kan of wil.'[1]

Als kerk geloven wij in vaders. Wij geloven in het 'ideaal van de man die zijn gezin op de eerste plaats stelt.'[2] Wij geloven dat de vader [volgens het goddelijk plan] zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid [behoort] te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin.'[3] Wij geloven dat vader en moeder in hun elkaar aanvullende

taken 'de plicht [hebben] om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen.'[4] Wij geloven dat vaders verre van overbodig, maar juist uniek en onvervangbaar zijn.

Sommigen zien het vaderschap in een sociale context; als iets wat mannen tegenover hun nakomelingen verplicht, hen dwingt om goede burgers te zijn en aan de noden van anderen te denken, waarbij ze de 'moederlijke investering aanvullen met een vaderlijke investering. […] Kortom, de oplossing voor mannen is vader zijn. De oplossing voor kinderen is een vader hebben. De oplossing voor de maatschappij is vaders creëren.'[5] Hoewel die overwegingen zeker waar en belangrijk zijn, weten we dat vaderschap veel meer is dan een sociale constructie of het product van de evolutie. De rol van de vader heeft een goddelijke oorsprong die terug te voeren is tot een Vader in de hemel en, in dit sterfelijk leven, tot vader Adam.

Vaders betonen liefde door voor het onderhoud van hun gezin te werken en hen te dienen.

Het vaderschap vergt opoffering, maar het is een bron van onvergelijkbare voldoening.

De volmaakte, goddelijke uitdrukking van het vaderschap is onze hemelse Vader. Zijn karakter en eigenschappen vertegenwoordigen overvloedige goedheid en volmaakte liefde. Zijn werk en heerlijkheid zijn de ontwikkeling, het geluk en het eeuwige leven van zijn kinderen.[6] De vaders in deze gevallen wereld kunnen niets vergelijkbaars tegenover die Majesteit in de hoogste hemelen stellen, maar als ze op hun best zijn, streven ze ernaar Hem te evenaren en zich ijverig met zijn werk bezig te houden. Hun is een eervolle, bijzondere en ernstige opdracht toevertrouwd.

Het vaderschap confronteert ons, mannen, met onze eigen zwakheden en met de noodzaak om ons te verbeteren. Het vaderschap vergt opoffering, maar het is een bron van onvergelijkbare voldoening, ja, zelfs vreugde. Nogmaals, het ultieme voorbeeld is onze hemelse Vader die ons, zijn geestkinderen, zo heeft liefgehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon voor ons heil en onze verhoging gegeven heeft.[7] Jezus heeft gezegd: 'Niemand heeft een grotere liefde dan deze, namelijk dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden.'[8] Vaders tonen die liefde doordat ze hun leven dag na dag afleggen om hun gezin te kunnen dienen en onderhouden.

Het meest essentiële werk van een vader is misschien wel het hart van zijn kinderen tot hun hemelse Vader wenden. Als een vader door zijn voorbeeld en zijn woorden kan tonen hoe getrouwheid aan God er in het dagelijks leven uitziet, heeft die vader zijn kinderen de sleutel tot vrede in dit leven en eeuwig leven in de komende

wereld gegeven.[9] Een vader die de Schriften aan zijn kinderen voorleest en ze met hen leest, maakt hen vertrouwd met de stem van de Heer.[10]

In de Schriften wordt steeds weer de nadruk gelegd op de ouderlijke verplichting om kinderen te onderwijzen:

'En verder, voor zoverre er in Zion ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. […]

'En zij moeten hun kinderen eveneens leren […] bidden en oprecht voor de Here [leren] wandelen.'[11]

In 1833 berispte de Heer de leden van het Eerste Presidium omdat ze onvoldoende aandacht schonken aan hun plicht om hun kinderen te onderwijzen. Tot een van hen in het bijzonder zei de Heer: 'U hebt uw kinderen geen licht en waarheid bijgebracht, volgens de geboden; en die boze heeft, tot nu toe, macht over u, en dat is de oorzaak van uw ellende.'[12]

Vaders moeten iedere generatie in Gods wet en werken onderwijzen. Zoals de psalmist heeft geschreven:

'Hij heeft een getuigenis ingesteld in Jakob, een wet vastgesteld in Israël; die

heeft Hij onze vaderen geboden om ze hun kinderen bekend te maken,

'Opdat de volgende generatie ze zal kennen, de kinderen die geboren zullen worden, en zij opstaan en ze weer aan hun kinderen vertellen;

'Zodat zij hun hoop op God stellen en Gods daden niet vergeten, maar zijn geboden in acht nemen.'[13]

Natuurlijk is in het evangelie onderwijzen een gezamenlijke plicht van de ouders, maar de Heer stelt duidelijk dat Hij van vaders verwacht dat zij het voortouw nemen om dit een hoge prioriteit te geven. (En laten we daarbij niet vergeten dat informele gesprekken, werken, samen spelen en luisteren een belangrijke onderwijsvormen zijn.) De Heer verwacht van vaders bijdragen aan de vorming van hun kinderen, en dat ze een goed voorbeeld zijn, is daarbij het voornaamste.

Ik was gezegend met een voorbeeldige vader. Ik weet nog dat ik een jaar of twaalf was en dat mijn vader zich kandidaat stelde voor de gemeenteraad in onze kleine gemeenschap. Hij startte geen uitgebreide verkiezingscampagne. Het enige wat ik me herinner, is dat hij mij en mijn broers overal flyers liet rondbrengen waarin hij mensen aanmoedigde om voor Paul Christofferson te stemmen. Er waren verscheidene mensen aan wie ik een flyer overhandigde die opmerkten dat Paul een goede, eerlijke man was en dat ze er geen moeite mee hadden om op hem te stemmen. Mijn jongenshart zwol van trots op mijn vader. Het gaf me vertrouwen en het verlangen om in zijn voetspoor te volgen. Hij was niet volmaakt — dat is niemand — maar hij was oprecht en goed, en voor een zoon een voorbeeld om na te streven.

Disciplineren en berispen horen bij onderwijs Paulus zei: 'Want de Heere bestraft wie Hij liefheeft.'[14] Maar bij het disciplineren moet een vader uiterst voorzichtig zijn dat hij niets doet wat zelfs maar op misbruik lijkt, want dat is nooit gerechtvaardigd. Als een vader berispt, moet dat door liefde gemotiveerd zijn, en de Heilige Geest moet zijn gids zijn:

'Intijds met strengheid berispend, wanneer daartoe gedreven door de Heilige Geest, en dan daarna een toename van liefde tonend jegens hem die gij hebt berispt, opdat hij u niet als zijn vijand zal beschouwen;

'Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.'[15]

Binnen het goddelijk patroon is disciplineren niet zozeer straffen, maar een dierbare op het pad van zelfbeheersing verder helpen.

De Heer heeft gezegd dat 'alle kinderen aanspraak op hun onderhoud [hebben] bij hun ouders totdat zij meerderjarig zijn.'[16] De kost verdienen is een gewijde bezigheid. Hoewel het onderhouden van een gezin doorgaans inhoudt dat de vader tijd buiten zijn gezin doorbrengt, is dit niet in strijd met het vaderschap. Het is de kern van goed vaderschap. 'Werk en gezin zijn domeinen die elkaar overlappen.'[17] Dit rechtvaardigt natuurlijk niet dat iemand zijn gezin ter wille van zijn carrière verwaarloost of, het andere uiterste, zich niet in wil spannen en er geen moeite mee heeft om zijn verantwoordelijkheid op anderen af te schuiven. Met de woorden van koning Benjamin:

'Gij zult niet dulden dat uw kinderen honger lijden of naakt gaan; evenmin zult gij dulden dat zij de wetten Gods overtreden, en met elkaar vechten en twisten. […]

'Maar gij zult hun in de wegen van waarheid en ernst leren wandelen; gij zult hun leren elkaar lief te hebben en elkaar te dienen.'[18]

Wij zien in hoeveel hartzeer mannen hebben wie het niet lukt om voldoende werk en middelen te vinden om hun gezin te onderhouden. Iemand die zijn uiterste best doet, maar op een bepaald moment toch niet meer aan alle plichten en taken van een vader kan voldoen, hoeft zich daarvoor niet te schamen. 'Invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassingen noodzakelijk maken. Andere familieleden behoren zo nodig steun te verlenen.'[19]

Van de moeder van zijn kinderen houden en die liefde tonen, behoren tot de belangrijkste dingen die een vader voor zijn kinderen kan doen. Dat bevestigt en versterkt het huwelijk, dat

Een vader die de Schriften aan zijn kinderen voorleest en ze mét hen leest, maakt hen vertrouwd met de stem van de Heer.

De Heer verwacht van vaders bijdragen aan de vorming van hun kinderen. En kinderen hebben een goed voorbeeld nodig.

het fundament is van hun gezinsleven en veiligheid.

Sommige mannen zijn een alleenstaande vader, pleegvader of stiefvader. Veel van hen doen geweldig hun best in een vaak moeilijke rol. Wij eren hen die met liefde, geduld en zelfopoffering doen wat ze kunnen om aan de inviduele en gezamenlijke behoeften van hun gezinsleden tegemoet te komen. Bedenk dat God zelf zijn eniggeboren Zoon aan een pleegvader toevertrouwde. Het is vast ook aan Jozef te danken geweest dat Jezus toen Hij opgroeide toenam 'in wijsheid en grootte en in genade bij God en de mensen.'[20]

Helaas hebben sommige kinderen geen vader die bij hen woont, als gevolg van overlijden, verlating of scheiding. Sommigen hebben een vader die lichamelijk aanwezig maar emotioneel afwezig is, of op andere manieren geen aandacht of steun geeft. Wij doen een beroep op alle vaders om beter hun best te doen en een beter mens te zijn. We doen een beroep op de media en de amusementsbranche om toegewijde, capabele vaders in beeld te brengen die echt van hun vrouw houden en hun kinderen op intelligente wijze begeleiden, in plaats van de stuntelaars en hansworsten, of de 'jongens die problemen veroorzaken,' zoals vaders zo vaak worden afgebeeld.

Tegen kinderen uit een gezin met problemen zeggen we: jij bent er zelf niet minder om. Moeilijkheden zijn soms een aanwijzing van het vertrouwen van de Heer in jou. Hij kan je helpen, rechtstreeks of via anderen, om met je situatie om te gaan. Jij kunt de generatie worden, misschien de eerste in je familie, waarin het geluk en de goddelijke patronen die God voor gezinnen heeft ingesteld, waarlijk vorm

krijgen en alle generaties na jou tot zegen zijn.

Tot de jongemannen die inzien welke rol ze als kostwinnaar en beschermer zullen hebben, zeggen we: bereid je nu voor door op school ijverig te zijn en plannen te maken voor een vervolgopleiding. Onderwijs, of dat nu een universitaire studie, een technische opleiding, een stage of iets dergelijks is, is de sleutel tot het ontwikkelen van de vaardigheden en capaciteiten die je nodig zult hebben. Maak gebruik van de kansen om met mensen van allerlei leeftijden, onder wie kinderen, om te gaan. En leer hoe je gezonde, fijne relaties aan kunt gaan. Dat houdt in dat je persoonlijk met mensen praat en af en toe samen iets doet, en niet alleen je sms-vaardigheden verbetert. Leef zo dat je als man reinheid in je huwelijk en aan je kinderen zult brengen.

Tot de hele opkomende generatie zeggen wij: waar je je vader ook langs de lat van goed-beter-best legt (en ik voorspel dat die beoordeling positiever wordt naarmate jij ouder en wijzer wordt), besluit hem en je moeder door je eigen leefwijze te eren. Denk aan de intense hoop van een vader zoals die door Johannes is uitgedrukt: 'Ik heb geen grotere blijdschap dan hierover dat ik hoor dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.'[21] Jouw rechtschapenheid is de grootste eer die een vader kan ontvangen.

Tot mijn broeders, de vaders in de kerk, zeg ik: ik weet dat u zou willen dat u als vader volmaakter was. Ik weet dat ik dat wil zijn. Niettemin, laten wij ondanks onze tekortkomingen voortgaan. Laten we de overdreven ideeën over individualisme en onafhankelijkheid in onze huidige cultuur terzijde schuiven en eerst aan het geluk en welzijn van anderen denken. Onze hemelse Vader zal ons ondanks onze tekortkomingen beslist groot maken en onze eenvoudige inspanningen vrucht laten dragen. Ik vind het verhaal dat in de *New Era* verscheen in het jaar dat ik een algemeen autoriteit werd heel bemoedigend. De schrijver vertelt het volgende:

'Toen ik een kind was, woonde ons gezin in een appartement met één slaapkamer op de eerste verdieping. Ik sliep op de bank in de woonkamer. […]

'Mijn vader was een metaalwerker die ieder ochtend heel vroeg naar zijn werk vertrok. Iedere morgen […] stopte hij mijn dekens in en bleef een minuutje staan. Ik was half in dromenland en voelde dat mijn vader naast de bank naar me stond te kijken. Terwijl ik langzaamaan wakker werd, voelde ik me een beetje ongemakkelijk omdat hij daar stond. Ik probeerde te doen alsof ik nog sliep. […] Ik merkte dat hij daar naast mijn bed met zijn volle aandacht, energie en concentratie stond te bidden — voor mij.

'Mijn vader bad elke ochtend voor mij. Hij bad dat ik een fijne dag mocht hebben, dat ik veilig zou zijn, dat ik zou leren en me op de toekomst zou voorbereiden. En aangezien hij tot de avond niet bij me kon zijn, bad hij voor de leerkrachten en mijn vrienden die die dag wel bij me zouden zijn. […]

'In het begin snapte ik niet helemaal wat mijn vader deed als hij 's morgens voor me bad. Maar toen ik ouder werd, werd ik me van zijn liefde en interesse

in mij en in alles wat ik deed bewust. Het is een van mijn lievelingsherinneringen. Pas jaren later, toen ik getrouwd was en zelf kinderen had, en naar hun kamer ging als ze lagen te slapen en voor ze bad, begreep ik volledig wat mijn vader voor me voelde.'[22]

Alma getuigde tot zijn zoon:

'Zie, ik zeg u dat het [Christus] is die stellig zal komen […] ; ja, Hij komt om zijn volk de blijde boodschap van het heil te verkondigen.

'En nu, mijn zoon, dat was de bediening waartoe gij waart geroepen: om die blijde boodschap aan dit volk te verkondigen, om hun gemoed voor te bereiden; of liever, dat […] zij het gemoed van hun kinderen zullen voorbereiden om het woord te horen ten tijde van zijn komst.'[23]

Dat is in deze tijd de bediening van vaders. Moge God ze zegenen en geschikt maken. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, 5.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
4. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, 25, 26.
6. Zie Moses 1:39.
7. Zie Johannes 3:16.
8. Johannes 15:13.
9. Zie Leer en Verbonden 59:23; Mozes 6:59.
10. Zie Leer en Verbonden 18:34–36.
11. Leer en Verbonden 68:25, 28.
12. Leer en Verbonden 93:42.
13. Psalmen 78:5–7.
14. Hebreeën 12:6.
15. Leer en Verbonden 121:43–44.
16. Leer en Verbonden 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, 113.
18. Mosiah 4:14–15.
19. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', 129.
20. Lukas 2:52.
21. 3 Johannes 1:4.
22. Julian Dyke, 'Thanks, Dad', *New Era,* april 1993, 38.
23. Alma 39:15–16.

Ouderling Quentin L. Cook
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Uzelf in de tempel zien

Ik bid dat ieder van ons de Heiland zal eren en de nodige veranderingen zal aanbrengen om onszelf in zijn heilige tempels te zien.

Het voortrollen van het heilsplan tijdens deze bedeling van de volheid der tijden gaat ons begrip bijna te boven.[1] De aankondiging van President Thomas S. Monson in deze conferentiebijeenkomst van vier nieuwe tempels toont dit nog maar eens aan. Toen president Monson in 1963 als apostel werd geroepen, waren er wereldwijd twaalf tempels in gebruik.[2] Met de inwijding van de Provo City Centertempel zijn er nu 150. Er zullen er 177 zijn als alle aangekondigde tempels ingewijd zijn. Reden genoeg om ons nederig te verheugen.

Vandaag exact honderdtachtig jaar geleden, dus op 3 april 1836, zagen de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery in de Kirtlandtempel een magnifiek visioen. Dat was net een week na de inwijding van de tempel. In dat visioen zagen zij de Heer op de balustrade van het spreekgestoelte staan. De Heiland verklaarde toen onder meer:

'Laat het hart van mijn gehele volk, dat met zijn kracht dit huis voor mijn naam heeft gebouwd, zich verheugen.

Want zie, Ik heb dit huis aanvaard en hier zal mijn naam zijn; en in dit huis zal Ik Mij in genade aan mijn volk bekendmaken.'[3]

Bij die heilige gelegenheid verschenen er profeten van weleer, onder wie Elia, die de priesterschapssleutels

verleende die essentieel zijn voor de tempelverordeningen.

Wij krijgen een idee van de vreugde van de leden en de zendelingen in Quito (Ecuador); Harare (Zimbabwe); Belém (Brazilië); en Lima (Peru), als we kijken naar wat er een jaar geleden in Bangkok (Thailand) gebeurde toen daar de Bangkoktempel werd aangekondigd. Zuster Shelly Senior, vrouw van David Senior, de toenmalige zendingspresident in Thailand, stuurde een e-mail naar familieleden en vrienden waarin stond dat na de aankondiging van die tempel door president Monson er 'twaalf slapeloze uren en vele tranen van geluk' waren geweest. Zij hadden hun zendingsassistenten om half twaalf 's nachts opgebeld om ze te informeren. De assistenten belden alle zendelingen. Zij kregen later te horen dat het 'hele zendingsgebied midden in de nacht wakker was en alle zendelingen op hun bed stonden te springen'. Zuster Senior spoorde familie en vrienden met een kwinkslag aan: 'Vertel dit alsjeblieft niet aan de afdeling zendingswerk!'[4]

Ook de geestelijke reactie van de leden in Thailand was even sterk. Ik ben ervan overtuigd dat er zowel individueel als in de gezinnen veel spirituele voorbereiding geweest is en dat er zich op de plaatsen waar de aangekondigde tempels gaan komen, hemelse manifestaties hebben voorgedaan die de heiligen hebben voorbereid.

Zuster Senior liet in Thailand enkele handspiegels maken voor haar onderricht aan de zusters. Er was een afbeelding van de tempel in de spiegel geslepen met als bijschrift: 'Zie jezelf in de tempel.' Als mensen in de spiegel keken, zagen ze zichzelf in de tempel. Broeder en zuster Senior vroegen de onderzoekers en leden zichzelf in de tempel voor te stellen en hun levenswijze en spirituele voorbereiding zodanig aan te passen dat ze dit doel konden bereiken.

Mijn uitnodiging vandaag aan ons allen is om, ongeacht waar wij wonen, onszelf in de tempel te zien. President Monson heeft gezegd: 'Als u niet naar het huis van de Heer bent gegaan om alle zegeningen te ontvangen die u daar wachten, hebt u niet alles gekregen wat de kerk te bieden heeft. De zegeningen die we in de tempels van God ontvangen, zijn de allerbelangrijkste, de kroon op alle zegeningen.'[5]

Ondanks het gebrek aan rechtschapenheid in de hedendaagse wereld, leven wij in een gewijde, heilige tijd. Profeten hebben, met een liefdevol en verlangend hart, onze tijd eeuwenlang beschreven.[6]

De profeet Joseph Smith haalde zowel Obadja[7] in het Oude Testament als 1 Petrus[8] in het Nieuwe Testament aan, en hij erkende de grote doeleinden van God door ons te voorzien van de doop voor de doden en ons verlossers op de berg Zion te laten zijn.[9]

De Heer heeft ons volk voorspoedig gemaakt en ons de middelen en profetische leiding gegeven zodat wij onze tempeltaken voor zowel de levenden als de doden kloekmoedig kunnen opnemen.

Door het herstelde evangelie van Jezus Christus begrijpen we de zin van het leven, het heilsplan van onze Vader voor zijn kinderen, het verlossende offer van de Heiland en de belangrijke rol van het gezin in de organisatie in de hemel.[10]

Met speciaal vervaardigde spiegels konden leden in Thailand zichzelf in de tempel zien.

De combinatie van het stijgende aantal tempels en de geavanceerde technologie die ons in staat stelt onze heilige familiehistorische verantwoordelijkheid tegenover onze voorouders te vervullen, maakt onze tijd tot de meest gezegende tijd in de geschiedenis. Ik verheug mij in de buitengewone getrouwheid van onze jongeren die indexeren, de namen van hun voorouders opzoeken en dan de doop en de bevestiging in de tempel voor hen verrichten. Jullie behoren letterlijk tot de geprofeteerde verlossers op de berg Zion.

Hoe bereiden we ons voor op de tempel?

We weten dat rechtschapenheid en heiliging essentieel zijn bij die voorbereiding op de tempel.

In afdeling 97 van de Leer en Verbonden staat: 'En voor zoverre mijn volk een huis voor Mij bouwt in de naam des Heren, en niet duldt dat er iets onreins binnengaat, zodat het niet verontreinigd wordt, zal mijn heerlijkheid erop rusten.'[11]

Tot 1891 tekende de president van de kerk elke tempelaanbeveling om de heiligheid van de tempel te beschermen. Daarna werden bisschoppen en ringpresidenten gemachtigd voor die taak.

Wij zien bijzonder graag dat de leden van de kerk een tempelaanbeveling waardig zijn. Zie de tempel niet als een ver of zelfs onbereikbaar doel. Door met hun bisschop samen te werken kunnen de meeste leden in betrekkelijk korte tijd aan alle vereisten van rechtschapenheid voldoen, zolang zij maar vastbesloten zijn om ervoor in aanmerking te komen en zich volledig van hun overtredingen te bekeren. Dat

betekent ook onszelf willen vergeven en niet door onze onvolmaaktheden of zonden gaan denken dat wij nooit in aanmerking zullen komen om een heilige tempel te betreden.

De verzoening van de Heiland geldt voor al Gods kinderen. Zijn verlossende offer bevredigt de eisen van de gerechtigheid ten behoeve van allen die zich bekeren. De Schriften beschrijven dit op prachtige wijze:

'Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw.'[12]

'Ik zal […] aan [uw] zonde niet meer denken.'[13]

Wij verzekeren u dat rechtschapen beginselen naleven u en uw gezin vreugde, vervulling en gemoedsrust geven.[14] Leden, oud en jong[15], bevestigen zelf hun getrouwheid tijdens het tempelaanbevelingsgesprek. De belangrijkste vereisten zijn ons getuigenis van God de Vader, van zijn Zoon, Jezus Christus, en van de herstelling van zijn evangelie vergroten, en de werking van de Heilige Geest ondervinden.

De zegeningen van de tempel zijn talloos

De voornaamste zegeningen van de tempel zijn de verordeningen van de verhoging. Het evangelieplan heeft alles te maken met de verhoging en met het sluiten en nakomen van heilige verbonden met God. Behalve de doop en de bevestiging, worden deze verordeningen en verbonden voor de levenden in de tempel verricht en ontvangen. Voor de doden worden al deze heilsverordeningen en -verbonden in de tempel ontvangen.

Brigham Young heeft gezegd: 'De Heer heeft niets nagelaten dat Hij voor de verlossing van de mens kon doen, […] alles wat zonder hen voor hun verlossing kan worden gedaan, is in en door de Heiland gedaan.'[16]

Kerkleiders stichten in onze kerken en andere gebouwen ringen, wijken, quorums, hulporganisaties, zendingsgebieden enzovoort. Maar het is uitsluitend in de tempel dat de Heer eeuwige gezinnen vormt.

Het is duidelijk dat wie een gebroken hart en een verslagen geest heeft en zich oprecht van zijn zonden heeft bekeerd, volledig aanvaardbaar is voor de Heer en zijn heilig huis.[17] Wij weten dat 'God niet iemand om de persoon aanneemt'.[18] Een van de waardevolle zaken in de tempel waar ik van houd, is dat er geen enkel onderscheid gemaakt wordt op basis van rijkdom, rang of status. We zijn allemaal gelijkwaardig voor God. Iedereen is in het wit gekleed om te tonen dat wij een rein en rechtschapen volk zijn.[19] Iedereen zit naast elkaar met een verlangen in het hart om een waardige zoon en dochter van een liefhebbende hemelse Vader te zijn.

Denk u eens in dat overal ter wereld vrouwen en mannen door 'heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, […] in de tegenwoordigheid van God [kunnen] terugke[ren] en […] eeuwig verenigd word[en]'.[20] Zij doen dit in een mooie, heilige verzegelkamer die voor alle tempelwaardige leden beschikbaar is. Nadat zij deze verbonden gesloten hebben, kunnen zij zichzelf in de tempelspiegels zien die tegenover elkaar hangen. 'Samen reflecteren de spiegels van de tempel de spiegelbeelden ogenschijnlijk oneindig heen en weer.'[21] Deze gereflecteerde spiegelbeelden laten ons onze ouders, grootouders en alle vorige generaties voor de geest halen. Het verwijst naar de heilige verbonden die ons allemaal met de volgende generaties verbinden. Dit is enorm belangrijk en het begint als u uzelf in de tempel ziet.

President Howard W. Hunter heeft ons aangeraden dat 'we de heerlijke leerstellingen in ogenschouw nemen die in het indrukwekkende inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel voorkomen, een gebed waarvan Joseph Smith zegt dat hij het door openbaring ontvangen heeft. Het is een gebed dat ons individueel, als gezin en als volk tot zegen blijft, vanwege de priesterschapsmacht die de Heer heeft gegeven om in zijn heilige tempels te gebruiken.'[22] Het is goed om afdeling 109 van de Leer en Verbonden te bestuderen en President Hunters aanmoediging om 'de tempel van de Heer tot het grote symbool van [ons] lidmaatschap te verheffen'[23], op te volgen.

De tempel is ook een oord voor toevlucht, dankzegging, onderricht en begrip, 'opdat [wij] zullen worden vervolmaakt […] in alle dingen die betrekking hebben op het koninkrijk van God op aarde'.[24] Heel mijn leven is de tempel een oord van rust en vrede geweest in een wereld die letterlijk in beroering is.[25] Het is prachtig om

de zorgen van het leven achter ons te laten in die heilige omgeving.

In de tempel en als we aan familiehistorisch onderzoek doen, voelen we vaak indrukken en ingevingen van de Heilige Geest.[26] Soms wordt in de tempel de sluier tussen ons en de andere zijde erg dun. Wij worden geholpen om verlossers op de berg Zion te zijn.

Enkele jaren geleden assisteerde de echtgenote van een inmiddels emeritus algemeen autoriteit in een tempel in Midden-Amerika een vader, moeder en hun kinderen om de eeuwige verbonden te ontvangen in de verzegelkamer waar de tempelspiegels hangen. Toen ze na afloop in de spiegels keken, zag zij in de spiegel het gezicht van iemand die niet in de kamer aanwezig was. Toen ze dit aan de moeder vertelde, kreeg ze te horen dat er een dochter gestorven was die dus ook niet lichamelijk aanwezig was. De overledenen dochter werd toen dankzij een plaatsvervangster voor de doden in de heilige verordening betrokken.[27] Onderschat nooit de hulp vanuit de andere kant van de sluier die in tempels wordt gegeven.

Wees u er alstublieft van bewust hoe vurig wij verlangen dat iedereen de nodige veranderingen aanbrengt om tempelwaardig te zijn. Evalueer met een gebed in uw hart waar u staat in uw leven, vraag om de leiding van de Geest en bespreek met uw bisschop hoe u zich op de tempel kunt voorbereiden. President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Er [is] geen belangrijker doel dan ervoor te zorgen dat u in aanmerking komt om naar de tempel te gaan.'[28]

De Heiland 'is de belangrijkste, onverplaatsbare hoeksteen van ons geloof en zijn kerk'

Twee maanden geleden had ik het voorrecht om samen met president Henry B. Eyring aan de herinwijding van de Suvatempel (Fiji) deel te nemen. Dat was een bijzondere, heilige gebeurtenis. De moed en sterke geestelijke indrukken van President Eyring zorgden ervoor dat de herinwijding plaatsvond, ondanks de ergste wervelstorm die ooit op het zuidelijk halfrond is waargenomen. Lichamelijke en geestelijke bescherming viel de jongeren, zendelingen en leden ten deel.[29] De hand van de Heer was duidelijk aanwezig. De herinwijding van de Suvatempel (Fiji) was een toevlucht voor de storm. Tijdens de stormen van het leven ervaren wij vaak eeuwige bescherming door de hand van de Heer.

Ook de oorspronkelijke inwijding van de Suvatempel (Fiji) op 18 juni 2000 was een opmerkelijke gebeurtenis. Toen de tempel bijna voltooid was, werden leden van het parlement door een groep rebellen gegijzeld. Het centrum van Suva werd geplunderd en in brand gestoken. De militairen kondigden de staat van beleg af.

Als gebiedspresident regelde ik een ontmoeting met de militaire leiders in de Koningin Elizabeth-barakken, samen met de vier ringpresidenten van Fiji. Nadat wij de voorgestelde inwijding hadden besproken, wilde men ons wel helpen, maar was men bezorgd over de veiligheid van president Gordon B. Hinckley. Zij stelden een kleine inwijding voor zonder de hoeksteenceremonie of andere plechtigheden buiten de tempel. Zij benadrukten dat iedereen buiten de tempel het gevaar liep het doelwit van geweld te worden.

President Hinckley keurde een kleine inwijdingsdienst met alleen het nieuwe tempelpresidium en enkele plaatselijke leiders goed. Vanwege het gevaar werd er verder niemand uitgenodigd. Maar hij beklemtoonde: 'Als wij de tempel inwijden, zullen wij ook de hoeksteenceremonie houden, want Jezus Christus is de voornaamste hoeksteen en het is zijn kerk.'

Op het moment dat wij de tempel verlieten voor de hoeksteenceremonie, waren er geen niet-leden, kinderen, media of anderen aanwezig. Maar een getrouwe profeet toonde zijn moedige en onwankelbare toewijding aan de Heiland.

Later zou President Hinckley, sprekend over de Heiland, verklaren: 'Niemand is gelijk aan Hem. Niemand is dat ooit geweest. En niemand zal dat ooit zijn. God zij dank voor de gave van zijn geliefde Zoon, die zijn leven voor ons heeft gegeven en die de belangrijkste, onverplaatsbare hoeksteen van ons geloof en zijn kerk is.'[30]

Broeders en zusters, ik bid dat ieder van ons de Heiland zal eren en de nodige veranderingen zal aanbrengen om ons in zijn heilige tempels te zien. Door dit te doen, vervullen wij zijn heilige doeleinden en bereiden we ons en ons gezin voor op alle zegeningen die de Heer en zijn kerk ons kunnen geven in dit leven en in de eeuwigheid. Ik getuig met zekerheid dat de Heiland leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 112:30–32.
2. De twaalfde tempel, de Londentempel

(Engeland), werd ingewijd op 7 september 1958.
3. Leer en Verbonden 110:6–7.
4. Shelly Senior, e-mail, 6 april 2015.
5. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, 93.
6. Zie Jesaja 2:2.
7. Zie Obadja 1:21.
8. Zie 1 Petrus 4:6.
9. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 441–442.
10. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), 183, 199–201.
11. Leer en Verbonden 97:15, zie ook vers 17.
12. Jesaja 1:18.
13. Jeremia 31:34.
14. Zie Leer en Verbonden 59:23.
15. Naast de tempelaanbeveling voor volwassenen, kunnen jongeren en niet-begiftigde volwassenen een aanbeveling voor beperkte toegang ontvangen voor de doop voor de doden. Beide aanbevelingen moeten door de drager ondertekend worden om zijn of haar tempelwaardigheid te bevestigen. De aanbeveling voor beperkte toegang is een jaar geldig en geeft de bisschap de gelegenheid ieder jaar de tempelwaardigheid met de betrokkene te bespreken.
16. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young (1997)*, 32.
17. Zie Leer en Verbonden 58:42.
18. Handelingen 10:34; zie ook Moroni 8:12; LV 1:35; 38:16.
19. Zie Leer en Verbonden 100:16.
20. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
21. Gerrit W. Gong, 'De eeuwige spiegels van de tempel: een getuigenis over families', *Liahona*, november 2010, 37.
22. *Leringen van kerkpresidenten: Howard W. Hunter* (2015), 186–187.
23. *Leringen: Howard W. Hunter*, 181–182.
24. Zie Leer en Verbonden 97:13–14.
25. Zie Leer en Verbonden 45:26–27.
26. Wij noemen dit vaak de geest van Elia. President Russell M. Nelson heeft gezegd dat de geest van Elia 'een manifestatie van de Heilige Geest [is] die getuigt van de goddelijke aard van de familie'. (Zie 'A New Harvest Time', *Ensign*, mei 1998, 34.)
27. Gebruikt met toestemming.
28. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', 93.
29. Zendelingen en jongeren die van de afgelegen eilanden kwamen, werden in kerkscholen en kerkgebouwen gehuisvest en waren daar veilig op het hoogtepunt van de cycloon Winston.
30. Gordon B. Hinckley, 'De vier hoekstenen van geloof', *Liahona*, februari 2004, 4.

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Hij zal u op zijn schouders leggen en u naar huis dragen

De goede Herder vindt zijn verloren schapen. Hij zal ook u vinden, u hoeft alleen maar uw hart op te heffen naar de Heiland van de wereld.

Een benauwende jeugdherinnering van mij is dat ik wakker word door het luchtalarm dat in de verte loeit. Al gauw zwelt een ander geluid aan, het ronken van propellers, tot zelfs de lucht lijkt te beven. Onze moeder had haar kinderen goed getraind; we grepen onze tas en renden de heuvel op naar een schuilkelder. Hollend in het pikkedonker vallen er groene en witte lichtbakens uit de lucht, zodat de bommenwerpers hun doelwit kunnen zien. Raar genoeg worden die lichtbakens kerstbomen genoemd.

Als vierjarig kind ben ik getuige van een wereld in oorlog.

Dresden

Ons gezin woonde niet ver van de stad Dresden. Zij die daar toen woonden hebben mijn ervaring misschien wel duizend keer meegemaakt. Gigantische vuurstormen, aangestoken door duizenden tonnen explosieven, raasden door Dresden, waardoor meer dan 90 procent van de stad werd vernietigd en er weinig meer dan puin en as overbleef.

Al heel snel was er van de stad die ooit de 'juwelendoos' werd genoemd niets meer over. Erich Kästner, een Duits schrijver, zegt over die verwoesting: 'Haar schoonheid, in duizend jaar opgebouwd, was in één nacht volledig weggevaagd.'[1] Als kind kon ik me niet voorstellen hoe we de verwoesting van een oorlog die ons eigen volk was begonnen ooit te boven konden komen. De wereld om ons heen leek volkomen hopeloos en zonder enige toekomst.

Enkele jaren geleden was ik in de gelegenheid om naar Dresden terug te gaan. 70 jaar na de oorlog is het weer een 'juwelendoos' van een stad. De ruïnes zijn opgeruimd, de stad is hersteld en zelfs verbeterd.

Tijdens mijn bezoek zag ik de prachtige lutherse kerk, de Frauenkirche, de Onze-Lieve-Vrouwekerk. De kerk, oorspronkelijk in de jaren 1700 gebouwd en ooit een van de sieraden van Dresden, was destijds volkomen in de as gelegd. Dat bleef zo vele jaren tot uiteindelijk besloten werd dat de

UNIVERSALIMAGESGROUP/UNIVERSAL IMAGES GROUP/GETTY IMAGES

Als de mens de Duitse stad Dresden kan herbouwen, hoeveel te meer is onze almachtige Vader dan in staat om zijn kinderen te herstellen die zijn gevallen, afgedwaald of in de problemen geraakt?

Frauenkirche herbouwd zou worden.

Stenen van de verwoeste kerk die waren opgeslagen en gerangschikt, werden waar mogelijk bij de herbouw gebruikt. Je ziet nog steeds de zwartgeblakerde stenen aan de buitenmuren. Deze 'littekens' herinneren ons niet alleen aan de oorlogsgeschiedenis van dit gebouw, maar zijn ook een monument van hoop — een magnifiek symbool van het vermogen van de mens om uit as nieuw leven te scheppen.

Toen ik de geschiedenis van Dresden zo overdacht, met bewondering voor de vindingrijkheid en vastbeslotenheid van hen die herbouwd hadden wat zo totaal verwoest was geweest, voelde ik de zoete invloed van de Heilige Geest. Ik dacht: als de mens uit de ruïnes, het puin en de resten van een verwoeste stad een inspirerend gebouw kan laten verrijzen dat naar de hemel reikt, hoeveel te meer is onze almachtige Vader dan in staat om zijn kinderen te herstellen die zijn gevallen, afgedwaald of in de problemen zijn geraakt?

Het maakt niet uit hoe compleet ons leven in puin lijkt te liggen. Het maakt niet uit hoe scharlakenrood onze zonden zijn, hoe diep onze verbittering is, hoe eenzaam, verlaten of gebroken ons hart is. Zelfs zij die geen hoop hebben, die in wanhoop leven, die vertrouwen beschaamd hebben, hun integriteit hebben verkwanseld, of zich van God hebben afgekeerd, kunnen herbouwd worden. Met uitzondering van die zeldzame zonen des verderfs is er geen leven zó verwoest dat het niet hersteld kan worden.

De blijde boodschap van het evangelie is dit: dankzij het eeuwige plan van geluk van onze liefdevolle hemelse Vader en door het oneindige offer van Jezus de Christus, worden wij niet alleen verlost van onze gevallen staat en weer zuiver gemaakt; maar we kunnen ook boven het aardse voorstellingsvermogen uitstijgen, het eeuwige leven beërven en deel hebben aan Gods onbeschrijfelijke heerlijkheid.

De gelijkenis van het verloren schaap

De religieuze leiders in Jezus' tijd ergerden zich eraan dat Hij tijd doorbracht met mensen die zij als 'zondaars' beschouwden.

Misschien wekte dat volgens hen de indruk dat Hij zondig gedrag tolereerde of zelfs goedkeurde. Misschien dachten ze dat de beste manier om zondaars te helpen zich te bekeren was hen te veroordelen, bespotten en beschamen.

Toen de Heiland begreep wat de farizeeën en schriftgeleerden dachten, vertelde Hij een verhaal:

'Welk mens onder u die honderd schapen heeft en er één van verliest, verlaat niet de negenennegentig in de woestijn en gaat achter het verlorene aan, totdat hij het vindt?

'En als hij het gevonden heeft, legt hij het vol blijdschap op zijn schouders.'[2]

Door de eeuwen heen is deze gelijkenis vaak opgevat als een oproep aan ons om de verloren schapen terug te brengen en de hand te reiken aan hen die afgedwaald zijn. Hoewel dat zeker gepast en goed is, vraag ik me af of er niet meer achter zit.

Kan het zijn dat Jezus ons vooral iets wilde leren over het werk van de goede Herder?

Kan het zijn dat Hij getuigde van Gods liefde voor zijn eigenzinnige kinderen?

Kan het zijn dat de boodschap van de Heiland was dat God zich volledig bewust is van hen die afgedwaald zijn — en dat Hij hen zal vinden, dat Hij hen de helpende hand zal reiken, en dat Hij hen zal redden?

Als dat zo is, wat moeten de schapen dan doen om zijn goddelijke hulp te ontvangen?

Moet het schaap een ingewikkelde sextant kunnen gebruiken om zijn coördinaten te berekenen? Moet het een gps kunnen gebruiken om zijn positie te bepalen? Moet het in staat zijn om een app te maken die om hulp roept? Heeft het schaap steunbetuigingen van een sponsor nodig, voordat de goede Herder het komt redden?

Nee. Zeker niet! Het schaap is die goddelijke redding waard, gewoon omdat de goede Herder het liefheeft.

Voor mij is de gelijkenis van het verloren schaap een van de meest hoopvolle passages in de hele Schriftuur.

Onze Heiland, de goede Herder, kent ons en houdt van ons. Hij kent u en houdt van u.

Hij weet wanneer u de weg kwijt bent, Hij weet waar u bent. Hij kent uw verdriet. Uw stille smekingen. Uw angst. Uw tranen.

BETTMANN/BETTMANN/GETTY IMAGES

ISTOCK.COM/JOHANNES86

Zwartgeblakerde stenen die bij de restauratie van de lutherse Frauenkirche zijn gebruikt, zijn een magnifiek symbool van het vermogen van de mens om uit as nieuw leven te scheppen.

Het maakt niet uit hoe u bent afgedwaald — door uw eigen foute keuzes of door omstandigheden waar u geen invloed op had.

Wat telt is dat u zijn kind bent. En Hij houdt van u. Hij heeft zijn kinderen lief.

Omdat Hij van u houdt, zal Hij u vinden. Hij zal u op zijn schouders leggen en Zich verheugen. En als Hij u thuisbrengt, zal Hij tegen iedereen zeggen: 'Wees blij met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.'[3]

Wat moeten we doen?

Maar, denkt u misschien, wat is het addertje onder het gras? Ik moet toch zeker meer doen dan alleen maar wachten op redding.

Hoewel onze liefdevolle Vader graag wil dat al zijn kinderen bij Hem terugkeren, zal Hij niemand naar de hemel dwingen.[4] God zal ons niet tegen onze wil redden.

Dus wat moeten we dan doen?

Zijn uitnodiging is simpel:

'Bekeer u tot Mij.'[5]

'Kom naar Mij toe.'[6]

'Nadert tot Mij en Ik zal tot u naderen.'[7]

Zo laten we Hem zien dat we gered willen worden.

Dat vereist wat geloof. Maar wanhoop niet. Als geloof op dit moment een brug te ver is, begin dan met hoop.

Als u niet kunt zeggen dat u weet dat God er is, kunt u hopen dat Hij er is. U kunt verlangen om te geloven.[8] Dat is genoeg om te beginnen.

Dan, terwijl u vasthoudt aan die hoop, strekt u zich uit naar uw hemelse Vader. God zal zijn liefde naar u uitstrekken, waarna zijn werk van redding en transformatie zal beginnen.

Met de tijd zult u zijn hand in uw leven gaan herkennen. U zult zijn liefde voelen. En het verlangen om in zijn licht te lopen en zijn weg te volgen zal met elke geloofsstap die u zet toenemen.

We noemen die geloofsstappen 'gehoorzaamheid'.

Dat is vandaag de dag geen populair woord. Maar gehoorzaamheid is een dierbaar begrip in het evangelie van Jezus Christus, want we weten dat 'door de verzoening van Christus de gehele mensheid kan worden gered door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.'[9]

Naarmate we in geloof toenemen, moeten we ook in getrouwheid toenemen. Ik heb zojuist een Duits schrijver aangehaald die rouwde om de verwoesting van Dresden. Hij schreef ook de zin: 'Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.' Voor diegenen die de celestiale taal niet spreken, betekent dit: 'Er is niets goed, tenzij je het doet.'[10]

U en ik kunnen in fraaie woorden over geestelijke dingen spreken. We kunnen indruk op mensen maken met onze scherpe intellectuele interpretatie van religieuze zaken. We kunnen enthousiast zijn over godsdienst en 'dromen van d'hemelse woon.'[11] Maar als ons geloof onze leefwijze niet verandert — als onze overtuiging onze dagelijkse keuzes niet beïnvloedt — is onze godsdienst zinloos, en is ons geloof dan misschien niet dood, maar zeker niet gezond, met het gevaar dat uiteindelijk de dood intreedt.[12]

Gehoorzaamheid is het levensbloed van geloof. Het is door gehoorzaamheid dat we licht in onze ziel krijgen.

Maar soms denk ik dat we een verkeerd beeld van gehoorzaamheid hebben. We kunnen gehoorzaamheid zien als doel op zich, in plaats van middel om een doel te bereiken. Of we slaan, figuurlijk gesproken, met de hamer van gehoorzaamheid op het ijzeren aambeeld van de geboden om zo, door constant verhitten en beuken, onze dierbaren tot heiligere, hemelse materie om te vormen.

Ongetwijfeld zijn er momenten dat een strenge oproep tot bekering op z'n plaats is. Sommigen kunnen inderdaad alleen op die manier bereikt worden.

Maar misschien kan onze gehoorzaamheid aan Gods geboden ook met een andere vergelijking uitgelegd worden. Misschien is gehoorzaamheid niet zozeer het proces van onze zielen buigen, draaien en hameren tot iets wat we niet zijn. Misschien is het juist het proces waardoor we ontdekken wie en wat we zijn.

Wij zijn geschapen door de almachtige God. Hij is onze hemelse Vader. Wij zijn letterlijk zijn geestkinderen. Wij bestaan uit bovenaardse materie, allerkostbaarst en zeer verfijnd, en daarmee dragen we de essentie van de goddelijkheid in ons.

Maar hier op aarde raken onze gedachten en daden overladen met dat wat verdorven, onheilig en onrein is. Het aardse vuil bevlekt onze ziel, waardoor we ons geboorterecht en doel makkelijker uit het oog verliezen en vergeten.

Maar dat alles verandert niet wie we echt zijn. Onze natuur blijft fundamenteel goddelijk. Op het moment dat we ervoor kiezen ons hart op onze geliefde Heiland te richten en het pad van discipelschap te betreden, gebeurt er iets wonderbaarlijks. De liefde van God vult ons hart, het licht van waarheid vult onze geest, we verlangen niet meer naar zonde, en we willen niet meer in de duisternis wandelen.[13]

We gaan gehoorzaamheid niet meer zien als een straf, maar als een bevrijdend pad naar onze goddelijke bestemming. En stukje bij beetje vallen het verderf, het vuil en de beperkingen van deze aarde weg. Uiteindelijk openbaart zich die onschatbare, eeuwige geest van het hemelse wezen in ons, en raken we omgeven door een uitstraling van goedheid.

U bent het redden waard

Geliefde broeders en zusters, geliefde vrienden, ik getuig dat God ons ziet zoals we werkelijk zijn — en Hij vindt ons het redden waard.

U denkt misschien dat uw leven in puin ligt. Misschien heeft u gezondigd. Misschien bent u bang, boos, verdrietig, of gekweld door twijfel. Maar de goede Herder vindt zijn verloren schapen. U hoeft alleen maar uw hart op te heffen naar de Heiland van de wereld, en Hij zal u vinden.

Hij zal u redden.

Hij zal u optillen en u op zijn schouders leggen.

Hij zal u naar huis dragen.

Als aardse handen puin en ruïnes kunnen omvormen tot een prachtig gebedshuis, dan mogen we erop vertrouwen dat onze liefdevolle hemelse Vader óns kan en zal herbouwen. Het is zijn voornemen om van ons iets te maken dat veel meer is dan wat we waren — veel groter dan we ons ooit kunnen voorstellen. Met elke geloofsstap op het pad van discipelschap groeien we toe naar de eeuwige heerlijkheid en oneindige vreugde die voor ons bestemd zijn.

Dat is mijn getuigenis, mijn zegen, en mijn nederig gebed in de heilige naam van onze Meester. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), 51–52.
2. Lukas 15:4–5.
3. Lukas 15:6.
4. Zie 'O weet, dat elke ziel is vrij', *Heilige lofzangen*, nr. 189.
5. Joël 2:12.
6. Mattheüs 11:28.
7. Leer en Verbonden 88:63.
8. Zie Alma 32:27.
9. Geloofsartikelen 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, nr. 193.
12. Zie Jakobus 2:26.
13. Zie Johannes 8:12.

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heilige Geest

Ik spreek mijn liefde en dankbaarheid jegens onze hemelse Vader uit voor de gave van de Heilige Geest, waardoor hij zijn wil openbaart en ons sterkt.

Geliefde broeders en zusters, ik spreek vandaag als dienstknecht van de Heer en ook als overgrootvader. Tot u en tot mijn geliefde nakomelingen spreek en getuig ik van de bijzondere gave van de Heilige Geest.

Ik sta eerst stil bij het licht van Christus, dat 'ieder mens [ontvangt] die in de wereld komt'.[1] Ieder van ons heeft baat bij dit heilige licht. Het is 'in alle en door alle dingen'[2] en het stelt ons in staat om goed van kwaad te onderscheiden.[3]

Maar de Heilige Geest verschilt van het licht van Christus. Hij is het derde lid van de Godheid, een afzonderlijke persoon van geest met heilige taken, en één in doel met de Vader en de Zoon.[4]

Als lid van de kerk kunnen we het gezelschap van de Heilige Geest voortdurend ervaren. Met het gezag van het herstelde priesterschap van God worden we gedoopt door onderdompeling tot vergeving van onze zonden en daarna als lid van De Kerk Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevestigd. In die verordening wordt ons de gave van de Heilige Geest verleend door dragers van het priesterschap die ons de handen opleggen.[5] Daarna kunnen we het gezelschap van de Heilige Geest ontvangen en behouden door de Heiland altijd indachtig te zijn, zijn geboden te onderhouden, ons van onze zonden te bekeren en op de sabbat waardig aan het avondmaal deel te nemen.

De Heilige Geest zorgt voor persoonlijke openbaring inzake belangrijke beslissingen over bijvoorbeeld een opleiding, zending, carrière, huwelijk, kinderen, waar we met ons gezin gaan wonen enzovoort. Bij deze kwesties verwacht onze hemelse Vader dat wij onze keuzevrijheid gebruiken, de situatie in onze gedachten op basis van evangeliebeginselen uitvorsen en een besluit in gebed aan Hem voorleggen.

Persoonlijke openbaring is essentieel, maar omvat slechts een deel van het werk van de Heilige Geest. De Schriften geven aan dat de Heilige Geest ook van de Heiland en God de Vader getuigt.[6] Hij leert ons 'de vredige dingen van het koninkrijk'[7] en laat ons 'overvloedig [zijn] in de hoop'.[8] Hij 'beweegt [ons ertoe] goed te doen [en] rechtvaardig te oordelen'.[9] Hij schenkt 'ieder mens […] een [geestelijke] gave […], opdat allen erdoor gebaat zullen worden'.[10] Hij is het die ons 'kennis geeft'[11] en ons alles 'in herinnering breng[t]'.[12] Dankzij de Heilige Geest kunnen wij 'worden geheiligd'[13] en 'vergeving van [onze] zonden'[14] ontvangen. Hij is de 'Trooster', degene die aan de 'discipelen [van de Heiland] beloofd' was.[15]

Ik wijs ieder van ons erop dat de Heilige Geest ons niet in alles stuurt. Sommigen van ons zoeken de leiding van de Heilige Geest bij iedere kleine beslissing. Dat is niet raadzaam. Dat bagatelliseert zijn heilige rol. De Heilige Geest houdt het beginsel van keuzevrijheid hoog. Hij spreekt op milde wijze tot ons verstand en ons hart over zaken die van belang zijn.[16]

Ieder van ons kan de invloed van de Heilige Geest anders voelen. Zijn ingevingen worden in verschillende mate op basis van onze eigen persoonlijke behoeften en omstandigheden gevoeld.

In deze laatste dagen verklaren wij dat alleen de profeet door de Heilige Geest openbaring voor de hele kerk kan ontvangen. Sommigen vergeten dat, zoals toen Aäron en Mirjam hun gelijk bij Mozes wilden halen. Maar de Heer gaf hun en ons iets te kennen. Hij zei:

'Als iemand onder u een profeet is, maak Ik, de Heere Mij […] aan hem bekend. […]

'Met hem spreek Ik van mond tot mond.'[17]

De tegenstander verleidt ons soms met verkeerde denkbeelden die we met de Heilige Geest kunnen verwarren. Ik getuig dat getrouwheid in het gehoorzamen van de geboden en het nakomen van onze verbonden ons voor misleiding zullen behoeden. Door de Heilige Geest zijn wij in staat die valse profeten te onderscheiden die de geboden van mensen als leer verkondigen.[18]

Als we voor onszelf de inspiratie van de Heilige Geest ontvangen, is het verstandig om te bedenken dat we geen openbaring voor anderen kunnen ontvangen. Ik heb eens van een jonge man gehoord die tegen een jonge vrouw zei: 'Ik heb een droom gehad dat jij mijn vrouw moet worden.' De jonge vrouw dacht over die woorden na en antwoordde toen: 'Als ik dezelfde droom krijg, kom ik wel met je praten.'

Ieder van ons kan worden verleid om onze eigen verlangens de leiding van de Heilige Geest te laten overvleugelen. De profeet Joseph Smith smeekte onze hemelse Vader om toestemming om de eerste 116 pagina's van het Boek van Mormon aan Martin Harris uit te lenen. Joseph vond dat een goed idee. Aanvankelijk gaf de Heilige Geest hem geen bevestigende gevoelens. Uiteindelijk stond de Heer Joseph toe de pagina's uit te lenen. Martin Harris raakte ze kwijt. De Heer nam de gave van vertalen enige tijd van de profeet weg. Joseph leerde een pijnlijke maar waardevolle les die voor de rest van zijn bediening bepalend was.

De herstelling had zonder de Heilige Geest niet kunnen plaatsvinden. Toen Joseph Smith als jongen Jakobus 1:5 las, vertelde hij daar later over: 'Nooit heeft enige passage uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen dan deze op dat moment het mijne.'[19] De kracht die Joseph Smith beschrijft, was de invloed van de Heilige Geest. Als gevolg daarvan ging Joseph naar een bos bij zijn huis en knielde hij neer om navraag bij God te doen. Het eerste visioen dat daarop volgde, was werkelijk heerlijk en groots. Maar het pad naar dat persoonlijke bezoek van de Vader en de Zoon begon met een ingeving van de Heilige Geest om te bidden.

De geopenbaarde waarheden van het herstelde evangelie kwamen door het patroon van zoeken in gebed en daarna ontvangen en gehoor geven aan de ingevingen van de Heilige Geest. Denk maar eens aan deze voorbeelden: de vertaling van het Boek van Mormon; de herstelling van het priesterschap en de verordeningen, eerst de doop; en de oprichting van de kerk, om er een paar te noemen. Ik getuig dat openbaring van de Heer aan het Eerste Presidium en de Twaalf in deze tijd volgens hetzelfde patroon gebeurt. Dit is hetzelfde heilige patroon dat tot persoonlijke openbaring leidt.

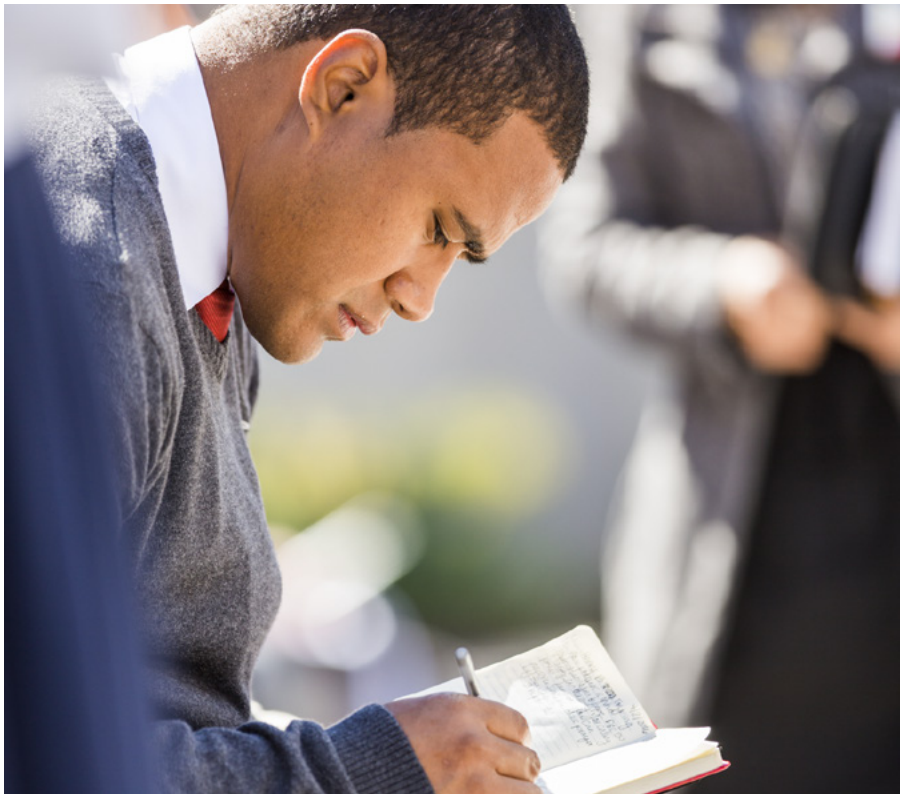

Wij bewijzen eer aan allen die de Heilige Geest hebben gevolgd om het herstelde evangelie te ontvangen, om te beginnen de familieleden van Joseph Smith zelf. Toen de jonge Joseph zijn vader over het bezoek van Moroni vertelde, kreeg zijn vader zelf een bevestigend getuigenis. Joseph werd onmiddellijk van zijn werk op het land vrijgesteld en aangemoedigd om de aanwijzingen van de engel op te volgen.

Laten wij dat als ouders en leidinggevenden ook doen. Laten wij onze kinderen en anderen aanmoedigen om de aanwijzingen van de Heilige Geest op te volgen. Laten wij daarbij zelf het voorbeeld van de Heilige Geest volgen, door met mildheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, vriendelijkheid en ongeveinsde liefde te leiden.[20]

De Heilige Geest is een medium voor Gods werk, in het gezin en de rest van de kerk. In dat licht wil ik graag een paar voorbeelden van de Heilige Geest in mijn eigen leven en mijn werk in de kerk noemen. Ik haal ze aan als een persoonlijk getuigenis dat de Heilige Geest ons allen zegent.

Vele jaren geleden hadden mijn vrouw en ik enkele collega's uitgenodigd voor een speciaal etentje bij ons thuis. Onderweg van kantoor naar huis kreeg ik de ingeving om te stoppen bij het huis van een weduwe van wie ik de huisonderwijzer was. Toen ik op de deur van die zuster klopte, zei ze: 'Ik heb gebeden dat je zou komen.' Waar kwam die ingeving vandaan? De Heilige Geest.

Ik presideerde eens een ringconferentie nadat ik ernstig ziek geweest was. Om mijn energie te sparen, wilde ik de kapel onmiddellijk na de priesterschapsleidersbijeenkomst verlaten. Na het slotgebed zei de Heilige Geest echter tegen mij: 'Waar ga jij naartoe?' Ik werd geïnspireerd om iedereen die de zaal uitging de hand te schudden. Toen een jonge ouderling naar voren stapte, kreeg ik de ingeving om hem een boodschap mee te geven. Hij liet zijn hoofd hangen. Ik wachtte tot hij mij aankeek en zei toen tegen hem: 'Bid tot je hemelse Vader, luister naar de Heilige Geest en geef gehoor aan de ingevingen die je krijgt, dan komt alles goed met je.' Later vertelde de ringpresident me dat de jonge man pas vervroegd van zijn zending teruggekeerd was. De ringpresident had de vader van de jonge man, na een duidelijke ingeving, beloofd dat als hij zijn zoon naar de priesterschapsbijeenkomst meenam, ouderling Hales met hem zou spreken. Waarom besloot ik iedereen de hand te schudden? Waarom nam ik de tijd om met deze jonge man te praten? Wat was de bron van mijn raad? Het is eenvoudig: de Heilige Geest.

Begin 2005 werd ik ertoe geleid om een conferentieboodschap over oudere zendingsechtparen voor te bereiden. Na de conferentie vertelde een broeder het volgende: 'Terwijl we naar de conferentie luisterden, […] werd ik door de Geest van de Heer diep in mijn ziel geraakt. […] De boodschap was onmiskenbaar voor mij en mijn vrouw bestemd. We moesten op zending gaan, en de tijd was nu. Toen ik […] mijn vrouw aankeek, besefte ik dat ze diezelfde indrukken van de Geest ontvangen had.'[21] Wat had voor die sterke gelijktijdige reactie gezorgd? De Heilige Geest.

Tot mijn eigen nakomelingen en allen binnen het bereik van mijn stem getuig ik van de persoonlijke openbaring en voortdurende stroom aan dagelijkse leiding, waarschuwingen, aanmoediging, kracht, geestelijke reiniging, troost en gemoedsrust die onze familie door de Heilige Geest

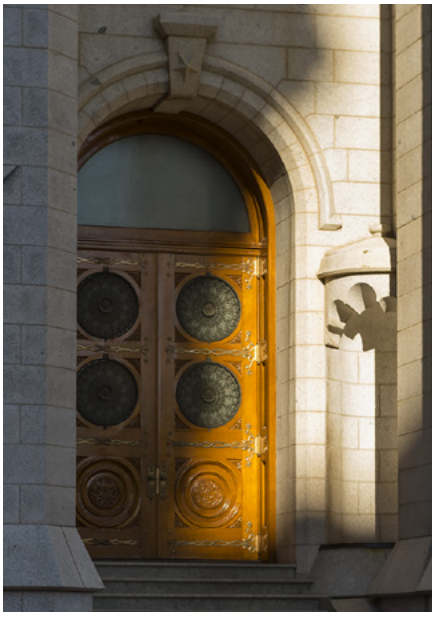

ontvangen heeft. Dankzij de Heilige Geest ervaren we 'de grootheid van [Christus'] tedere barmhartigheden'[22] en wonderen die niet ophouden.[23]

Ik geef u mijn bijzondere getuigenis dat de Heiland leeft. Ik spreek mijn liefde en dankbaarheid jegens onze hemelse Vader uit voor de gave van de Heilige Geest, waardoor hij zijn wil openbaart en ons sterkt. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 93:2; zie ook Johannes 1:9.
2. Leer en Verbonden 88:6.
3. Zie Gids bij de Schriften, 'Licht, licht van Christus'; zie ook Moroni 7:12–19.
4. Zie Johannes 17.
5. Zie les 5, 'Priesterschapsverordeningen verrichten' in *Priesterschapsplichten en zegeningen: basislessen voor priesterschapsdragers, deel B* (2000), 41–48.
6. Zie Johannes 15:26; Romeinen 8:16.
7. Leer en Verbonden 39:6.
8. Romeinen 15:13.
9. Leer en Verbonden 11:12.
10. Leer en Verbonden 46:11–12; zie ook Moroni 10:8–17; Leer en Verbonden 13–16.
11. Alma 18:35.
12. Johannes 14:26.
13. 3 Nephi 27:20.
14. 2 Nephi 31:17.
15. Leer en Verbonden 88:3.
16. Zie Leer en Verbonden 8:2–3.
17. Numeri 12:6, 8.
18. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:19.
19. Geschiedenis van Joseph Smith 1:12.
20. Zie Leer en Verbonden 121:41–42.
21. Brief van Frederick E. Hibben.
22. 1 Nephi 8:8.
23. Zie Moroni 7:29.

Ouderling Gerrit W. Gong
van het Presidium der Zeventig

Hem altijd indachtig zijn

Ik getuig nederig en bid dat wij Hem altijd indachtig zullen zijn – altijd, in alles, en waar we ook mogen zijn.

Geliefde broeders en zusters, toen ik in Azië werkzaam was, vroegen mensen me soms: 'Ouderling Gong, hoeveel mensen wonen er in het gebied Azië van de kerk?'

Dan zei ik: 'De helft van de wereldbevolking — 3,6 miljard mensen.'

Iemand vroeg eens: 'Is het moeilijk om al hun namen te onthouden?'

Onthouden — en vergeten — horen bij het leven. Zo had mijn vrouw eens overal naar haar mobiele telefoon gezocht, waarna ze besloot er met een andere telefoon naar te bellen. Toen ze haar telefoon hoorde overgaan, dacht ze: wie kan mij nou bellen? Ik heb dat nummer nog aan niemand gegeven!

Onthouden — en vergeten — horen ook bij onze eeuwige reis. Tijd, keuzevrijheid en herinnering helpen ons om te leren, vooruitgang te maken en in geloof toe te nemen.

Met de woorden van een bekende Engelse lofzang:

Wij zingen Jezus' naam lof toe,
Eren en prijzen Hem. […]
Heiligen, neem ervan en betuig
Dat u Hem indachtig bent.[1]

Elke week als we deelnemen aan het avondmaal, beloven we Hem altijd indachtig te zijn. Er gaan meer dan 400 Schriftteksten over *indachtig* zijn. Hier zijn zes manieren waarop we Hem altijd indachtig kunnen zijn.

Ten eerste kunnen we Hem altijd indachtig zijn door te vertrouwen op zijn verbonden, beloften en zekerheden.

De Heer is zijn eeuwigdurende verbonden indachtig — vanaf de dagen van Adam tot de tijd dat Adams nageslacht 'de waarheid omhelst en omhoogblikt, [en] Zion dan omlaag zal blikken en alle hemelen van blijdschap zullen beven en de aarde van vreugde zal trillen.'[2]

De Heer is zijn beloften indachtig, ook de beloften om het verstrooide Israël te vergaderen door middel van het Boek van Mormon: eveneens een getuige van Jezus Christus, en ook de beloften die aan alle leden en zendelingen worden gedaan die de waarde van een ziel indachtig zijn.[3]

De Heer is Zich landen en volken indachtig en geeft hen zekerheden. In deze tijd dat alles in beroering en verwarring is,[4] 'vertrouwen [dezen] op strijdwagens en die op paarden, maar wíj zullen de naam van de Heere, onze God in herinnering roepen,'[5] Hij die 'ons lot in 't heden, net als in 't verleên' stuurt.[6] In 'zware tijden'[7] bedenken we 'dat het niet het werk van God is dat wordt verijdeld, maar het werk van mensen.'[8]

Ten tweede kunnen we Hem altijd indachtig zijn door dankbaar zijn hand in ons hele leven te erkennen.

De hand van de Heer in ons leven is vaak achteraf het duidelijkst. Zoals de christelijke filosoof Søren Kierkegaard het zegt: 'Het leven moet achteruit begrepen worden. Maar […] het moet *vóóruit geleefd* worden.'[9]

Mijn lieve moeder heeft onlangs haar negentigste verjaardag gevierd. Ze getuigde dankbaar van Gods zegen op elk belangrijk kruispunt in haar leven. Familiegeschiedenissen, familietradities en familiebanden helpen ons het dierbare uit het verleden indachtig te zijn en reiken een patroon van hoop aan voor de toekomst. Een priesterschapslijn en patriarchale zegen getuigen van Gods hand door generaties heen.

Heeft u zichzelf ooit gezien als uw eigen levende gedenkboek — dat laat zien wat en hoe u indachtig bent?

Bijvoorbeeld, toen ik jonger was wilde ik graag in het basketbalteam van mijn school komen. Ik trainde en trainde. Op een dag wees de trainer

naar onze spelverdeler van 1 meter 93 en een aanvaller van 1 meter 88 en zei tegen me: 'Ik kan je wel in het team zetten, maar de kans dat je ooit speelt is erg klein.' Ik weet nog hoe vriendelijk hij me toen aanmoedigde: 'Is voetbal niks voor jou? Volgens mij zou je er goed in zijn.' Mijn familie juichte toen ik mijn eerste doelpunt maakte.

We kunnen diegenen indachtig zijn die ons een kans geven, en een tweede kans, met eerlijkheid, vriendelijkheid, geduld en aanmoediging. En soms zijn wij het die anderen indachtig zijn, toen ze onze hulp het hardste nodig hadden. Dankbaar de hulp van anderen en de leiding van de Geest indachtig zijn, is een manier waarop we Hem indachtig zijn. Het is een manier waarop we onze zegeningen tellen en Gods liefde dan door alles heen zien.[10]

Ten derde kunnen we Hem altijd indachtig zijn door de Heer te vertrouwen als Hij ons verzekert: 'Wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.'[11]

Als we ons volledig bekeren, onder meer door onze zonden te belijden en na te laten, vragen we net als Enos: 'Heer, hoe is het geschied?' en horen we het antwoord: 'Door uw geloof in Christus'[12] en zijn uitnodiging om 'Mij indachtig te zijn.'[13]

Als we ons bekeerd hebben en priesterschapsleiders dat bevestigen, hoeven we deze zonden uit het verleden niet te blijven belijden. Volgens het evangelie leven betekent niet dat je volmaakt bent. Zijn plan van geluk nodigt ons uit om op onze levensreis er nederig vrede mee te hebben dat we ooit vervolmaakt worden in Christus,[14] en niet constant bezorgd, gefrustreerd of ongelukkig te zijn met onze onvolmaaktheden van nu. Bedenk dat Hij alles weet wat we niet aan anderen

willen laten weten — en toch van ons houdt.

Soms beproeft het leven ons vertrouwen in Christus' genade, rechtvaardigheid en oordeel; en in zijn bevrijdende uitnodiging om ons door zijn verzoening te laten genezen door anderen en onszelf te vergeven.

Een jonge vrouw in een ander land wilde als journaliste aan het werk, maar de ambtenaar die banen toewees was genadeloos. Hij zei tegen haar: 'Mijn handtekening zorgt ervoor dat je nooit journaliste wordt, maar rioolputten zult graven.' Ze was de enige vrouw in een groep mannen die rioolputten groeven.

Jaren later werd deze vrouw zelf ambtenaar. Op een dag kwam er een man bij haar die een handtekening voor een baan nodig had.

Ze vroeg: 'Kent u mij nog?' Hij zei nee.

Ze zei: 'U kent mij niet meer, maar ik ken u nog wel. U zei dat uw handtekening ervoor zou zorgen dat ik nooit journaliste zou worden. Uw handtekening stuurde mij naar de rioolputten, als enige vrouw in een groep mannen.'

Ze zei me: 'Ik had het gevoel dat ik die man beter moest behandelen dan hij mij had behandeld — maar zo sterk ben ik niet.' Soms hebben we die kracht niet in ons, maar zij kan gevonden worden door de verzoening van onze Heiland Jezus Christus indachtig te zijn.

Als vertrouwen beschaamd wordt, dromen uiteenspatten, harten keer op keer gebroken worden, als we gerechtigheid willen en genade nodig hebben, als onze vuisten gebald zijn en onze tranen stromen, als we willen weten waar we ons aan kunnen vasthouden en wat we moeten loslaten, kunnen we Hem altijd indachtig zijn. Het leven is niet zo wreed als het soms lijkt. Zijn oneindig mededogen kan ons helpen onze weg, waarheid en leven te vinden.[15]

Als we zijn woorden en voorbeeld indachtig zijn, nemen of geven we geen aanstoot.

De vader van een vriend van mij was automonteur. Zijn eerlijke arbeid was zelfs aan zijn zorgvuldig geschrobde handen te zien. Op een dag zei iemand in de tempel tegen de vader van die vriend dat hij zijn handen moest schoonmaken voor hij daar kon werken. In plaats van aanstoot te nemen,

deed deze goede man thuis met de hand de afwas met extra afwasmiddel voordat hij naar de tempel ging. Hij is het toonbeeld van hen die 'de berg van de Heere beklimmen' en 'staan in zijn heilige plaats' met de schoonste handen en het zuiverste hart.[16]

Als we onvriendelijke gevoelens, wrok of rancune koesteren, of reden hebben anderen om vergeving te vragen, is het nu de tijd om die stap te zetten.

Ten vierde: Hij nodigt ons uit indachtig te zijn dat Hij ons altijd thuis verwelkomt.

We leren door te vragen en zoeken. Maar houd niet op met verkennen tot u aankomt — in de woorden van T. S. Eliot — 'op de plaats waar u bent begonnen en het is alsof u er voor het eerst bent.'[17] Als u er klaar voor bent, open dan nogmaals uw hart voor het Boek van Mormon, als was het de eerste keer. Bid met een eerlijke bedoeling, nogmaals, als was het de eerste keer.

Vertrouw op die vroege of vage herinnering. Laat deze uw geloof vergroten. Bij God is er altijd een weg terug.

Profeten van vroeger en nu smeken ons om niet door menselijke tekortkomingen, fouten of zwakten — van anderen of onszelf — voorbij te gaan aan de waarheden, verbonden en verlossende macht van zijn herstelde evangelie.[18] Dat is vooral belangrijk in een kerk waarin we groeien door er onvolmaakt in te arbeiden. De profeet Joseph heeft gezegd: 'Ik heb u nooit gezegd dat ik volmaakt was; maar er zijn geen fouten in de openbaringen die ik heb onderricht.'[19]

Ten vijfde: we kunnen Hem op de sabbat altijd indachtig zijn tijdens het avondmaal. Aan het einde van zijn sterfelijke bediening en het begin van zijn nasterfelijke bediening nam onze Heiland beide keren brood en wijn en

vroeg ons zijn lichaam en bloed indachtig te zijn,[20] 'want zo dikwijls als gij dit doet, zult gij dit uur dat Ik bij u was gedenken.'[21]

In de verordening van het avondmaal betuigen wij dat wij gewillig zijn de naam van zijn Zoon op ons te nemen en Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden die Hij ons heeft gegeven, opdat wij zijn Geest altijd bij ons mogen hebben.[22]

Zoals Amulek ons leert: wij zijn Hem indachtig als we Hem aanroepen voor onze velden, onze kudden en ons huisgezin, en als we oog hebben voor de behoeftigen, de naakten, de zieken en bezochten.[23]

Tot slot, ten zesde: onze Heiland nodigt ons uit Hem altijd indachtig te zijn zoals Hij ons ook altijd indachtig is.

In Amerika nodigde de herrezen Heiland de mensen uit om één voor één naar Hem toe te komen, hun handen in zijn zijde te steken en de tekens van de nagels in zijn handen en voeten te voelen.[24]

Volgens de Schriften zal bij de opstanding 'ieder lid en gewricht […] tot zijn lichaam worden hersteld' en 'zelfs geen haar van het hoofd verloren gaan.'[25] Als dat zo is, sta er dan even bij stil dat er in het volmaakte, herrezen lichaam van de Heiland nog steeds de wonden in zijn zijde en de tekens van de nagels in zijn handen en voeten zijn.[26]

In de wereldgeschiedenis zijn veel sterfelijke mensen door kruisiging geëxecuteerd. Maar alleen onze Heiland, Jezus Christus, omarmt ons met de tekens van zijn zuivere liefde nog in zijn lichaam. Alleen Hij vervult de profetie van verhoogd worden aan het kruis opdat Hij ieder van ons, met naam en toenaam, tot Hem kan trekken.[27]

Onze Heiland verklaart:

'Zelfs al zouden die het vergeten, Ík zal u niet vergeten.

'Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegrift.'[28]

Hij getuigt: 'Ik ben het die verhoogd is. Ik ben Jezus die gekruisigd is. Ik ben de Zoon van God.'[29]

Ik getuig nederig en bid dat wij Hem altijd indachtig zullen zijn — altijd, in alles, en waar we ook mogen zijn.[30] In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 'We'll Sing All Hail to Jesus' Name', *Hymns*, nr. 182.
2. Bijbelvertaling van Joseph Smith, Genesis 9:22 (in Gids bij de Schriften).
3. Zie Leer en Verbonden 18:10–16.
4. Zie Leer en Verbonden 45:26; 88:91.
5. Psalmen 20:8.
6. 'Kalm nu, mijn ziel', *Lofzangen*, nr. 86.
7. 2 Timotheüs 3:1; zie ook verzen 2–7.
8. Leer en Verbonden 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK,* Bruce H. Kirmmse en anderen, red. (2008), 2:179; cursivering in origineel.
10. Zie 'Tel uw zegeningen', *Lofzangen*, nr. 163.
11. Leer en Verbonden 58:42; zie ook Jesaja 43:25.
12. Enos 1:7, 8.
13. Jesaja 43:26.
14. Zie Moroni 10:32.
15. Zie Johannes 14:6.
16. Psalmen 24:3; zie ook vers 4; ervaring met toestemming gebruikt.
17. T. S. Eliot, "Little Gidding," in *Four Quartets* (1943), deel 5, regels 241–242.
18. Zie bijvoorbeeld Ether 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf, 'Kom, voeg u bij ons', *Liahona*, november 2013, 21–24.
19. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 558. Hij gaat hier verder: 'Moet ik dan als een nutteloos vod worden weggeworpen?'
20. Zie Leer en Verbonden 27:2–4; hedendaagse openbaring over gebruik van water in plaats van wijn.
21. Bijbelvertaling van Joseph Smith, Marcus 14:21 (in Gids bij de Schriften).
22. Zie Moroni 4:3; 5:2; Leer en Verbonden 20:77, 79.
23. Zie Alma 34:20–21, 28–29. In hedendaagse openbaring spoort de Heer ons ook aan: 'En denkt in alles aan de armen en de behoeftigen, de zieken en de bezochten' (Leer en Verbonden 52:40).
24. Zie 3 Nephi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Zie Leer en Verbonden 6:37.
27. Zie 3 Nephi 27:14; zie ook bijvoorbeeld Johannes 12:32–33; 1 Nephi 11:33; Mosiah 23:22; Alma 13:29; 33:19; Helaman 8:14–15.
28. Jesaja 49:15–16; zie ook 1 Nephi 21:15–16.
29. Leer en Verbonden 45:52.
30. Zie Mosiah 18:9.

Ouderling Patrick Kearon
van de Zeventig

Toevlucht voor de storm

Deze situatie is niet bepalend voor de vluchtelingen, maar onze reactie karakteriseert wel wie wij worden.

'Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald.

Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; […]

Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.'[1]

Naar schatting zijn er momenteel wereldwijd zestig miljoen vluchtelingen, dit wil zeggen dat 'een op de 122 personen … is gedwongen zijn huis te ontvluchten,'[2] en de helft van de vluchtelingen zijn kinderen.[3] Het is schokkend om te bedenken wat deze getallen betekenen en wat dit betekent in elk individueel leven. Ik ben momenteel in Europa werkzaam, waar in het afgelopen jaar 1,25 miljoen vluchtelingen uit door oorlog verscheurde delen van het Midden-Oosten en Afrika zijn aangekomen.[4] Velen hebben alleen de kleding die ze aanhebben en wat ze in een kleine tas kunnen meedragen. Een groot deel van hen is goed opgeleid. Allemaal hebben zij hun woning, opleiding en baan moeten opgeven.

Onder leiding van het Eerste Presidium werkt de kerk met 75 organisaties in zeventien Europese landen samen. Deze organisaties variëren van grote, internationale instellingen tot kleine gemeenschapsacties, en van overheidsinstanties tot liefdadigheidsinstellingen op religieuze of wereldse grondslag. Gelukkig werken wij samen en leren wij van anderen die al jarenlang over de hele wereld vluchtelingen bijstaan.

Als lid van de kerk, als volk, hoeven we niet eens zover in ons verleden terug te gaan naar de tijd waarin wij vluchtelingen waren, telkens weer met geweld verdreven van ons huis en onze boerderij. Afgelopen weekend sprak zuster Linda Burton over vluchtelingen en vroeg zij de vrouwen van de kerk na te denken over deze vraag: 'Als *hun* verhaal nou eens *mijn* verhaal was?'[5] Hun verhaal *was* ons verhaal, nog niet zo lang geleden.

Er zijn emotioneel beladen standpunten in de regeringen en in de samenleving verkondigd over wat de definitie van een vluchteling is en hoe we die kunnen helpen. Het is niet de bedoeling dat mijn toespraak op wat voor manier ook deel van deze verhitte discussie gaat uitmaken of dat ik commentaar op het immigratiebeleid ga leveren. Ik zie liever dat we ons concentreren op de *mensen* die uit hun woning en land zijn

verdreven door oorlogen die zij niet zijn begonnen.

De Heiland weet hoe het voelt om vluchteling te zijn — Hij was er één. Als jong kind vluchtten Jezus en zijn ouders naar Egypte om aan de wrede zwaarden van Herodes te ontkomen. En op verschillende momenten in zijn bediening werd Hij bedreigd en was zijn leven in gevaar. Uiteindelijk gaf Hij toe aan de snode plannen van slechte mensen die zijn dood wilden. Misschien is het juist daarom opvallend dat Hij ons herhaaldelijk over naastenliefde onderrichtte, om lief te hebben zoals Hij liefheeft, om onze naaste lief te hebben als onszelf. Waarlijk, 'de zuivere en onbevlekte godsdienst voor God en de Vader is dit: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking'[6] en 'zich om de armen en behoeftigen bekommeren en in hun behoeften voorzien, opdat zij niet zullen lijden.'[7]

Het sterkte mij dat kerkleden over de hele wereld zo vrijgevig doneerden om deze personen en gezinnen die zoveel hebben opgegeven te helpen. Vooral in Europa heb ik bij veel leden van de kerk gezien dat hun ziel vreugdevol ontwaakte en verrijkt werd toen zij toegaven aan dat diepgeworteld verlangen om de mensen in hun omgeving met zulke nijpende behoeften de helpende hand te reiken en hen te dienen. De kerk heeft in opvang en medische hulp voorzien. Ringen en zendingsgebieden hebben duizenden hygiënepakketten samengesteld. Andere ringen hebben in voedsel en water, kleding, waterdichte jassen, fietsen, boeken, rugzakken, leesbrillen en meer voorzien.

Mensen van Schotland tot Sicilië hebben elke denkbare functie vervuld. Artsen en verpleegkundigen hebben hun diensten aangeboden waar de vluchtelingen doorweekt, verkleumd en vaak getraumatiseerd door hun overtocht aankwamen. Nu de vluchtelingen hun leven opnieuw op beginnen te bouwen, leren plaatselijke leden hun de taal van hun gastland, en anderen verlichten het gemoed van zowel de kinderen als de ouders door in speelgoed, tekengerei, muziek en spelletjes te voorzien. Sommigen gebruiken gedoneerde wol, breinaalden en haakpennen en leren deze vaardigheden aan de vluchtelingen, jong en oud.

De doorgewinterde leden van de kerk die jaren gediend en geleid hebben, getuigen dat het dienen van deze mensen met zoveel noden de rijkste en voldoeninggevendste ervaring van hun bediening tot nu toe was.

Men moet deze schrijnende situaties met eigen ogen zien om ze te geloven. Ik heb deze winter onder anderen een zwangere vrouw uit Syrië ontmoet in een doorgangskamp, die wanhopig de geruststelling probeerde te krijgen dat de bevalling niet plaats hoefde te vinden op de koude vloer van de immense fabriekshal waarin zij was gehuisvest. In Syrië was zij hoogleraar aan de universiteit. En in Griekenland heb ik met een gezin gesproken dat nog nat, bibberend en bang was van hun overtocht uit Turkije in een rubberbootje. Nu ik hen in de ogen heb gekeken en naar hun verslag heb geluisterd, zowel over de terreur die zij waren ontvlucht als hun gevaarlijke reis naar de veiligheid, zal ik nooit meer dezelfde zijn.

Een groot leger toegewijde hulpverleners, onder wie vele vrijwilligers, verstrekken hulp en verzorging. Ik zag een kerklid in actie dat maanden achter elkaar 's nachts doorwerkte om in de dringendste behoeften te voorzien van de vluchtelingen die vanuit Turkije Griekenland binnenkwamen. Zij gaf onder andere eerste hulp aan mensen in medisch kritieke toestand; zij zorgde ervoor dat de vrouwen en kinderen die alleen reisden de nodige hulp kregen; zij troostte wie onderweg een dierbare verloren had en zij deed haar best om begrensde middelen voor onbegrensde behoeften te gebruiken. Zij was, en velen met haar, letterlijk een dienende

engel van wie de daden nooit zullen worden vergeten door de mensen die zij verzorgde, noch door de Heer in wiens dienst zij was.

Allen die van zichzelf geven om lijden te verlichten zijn zoals het volk van Alma: 'En aldus zonden zij in hun voorspoedige omstandigheden niemand weg die naakt was of die honger had, of die dorst had, of die ziek was, of die niet was verzorgd; [zij] waren vrijgevig jegens allen, zowel jong als oud, zowel geknechten als vrijen, zowel man als vrouw, zij het buiten of binnen de kerk, zonder enig aanzien des persoons jegens hen die hulpbehoevend waren.'[8]

Wij moeten oppassen dat wij niet aan het nieuws van de benarde toestand van de vluchtelingen wennen als de eerste schok wegebt, want de oorlog woedt voort en de gezinnen blijven komen. Miljoenen vluchtelingen over de hele wereld, wier benarde toestand het journaal niet meer haalt, hebben nog steeds dringend behoefte aan hulp.

Als u zich afvraagt: 'Wat kan ik doen?', bedenk dan allereerst dat wij niet ten koste van ons gezin of andere taken behoren te dienen.[9] Noch moeten wij verwachten dat onze leiders projecten voor ons gaan organiseren. Maar als jongeren, mannen, vrouwen en gezinnen kunnen wij bijdragen aan deze grote humanitaire inspanning.

Als antwoord op de uitnodiging van het Eerste Presidium om wereldwijd aan christelijk dienstbetoon aan de vluchtelingen deel te nemen,[10] hebben de algemene presidiums van de zustershulpvereniging, jongevrouwen en het jeugdwerk een hulpactie opgezet met de naam 'Ik was een vreemdeling.' Zuster Burton heeft dit vorige week in de algemene vrouwenbijeenkomst geïntroduceerd. Er zijn vele nuttige ideeën, bronnen en suggesties voor dienstbetoon op IWasAStranger.lds.org.

Kniel om te beginnen in gebed. Bedenk daarna wat u het beste dicht bij huis kunt doen, in uw eigen gemeenschap, waar mensen zijn die hulp kunnen gebruiken om zich aan hun nieuwe omstandigheden aan te passen. Het uiteindelijke doel is hun rehabilitatie tot een ijverig en zelfredzaam leven.

De mogelijkheden om hun de hand te reiken en hun vriend te zijn, zijn eindeloos. U kunt hervestigde vluchtelingen de plaatselijke taal leren, hun arbeidsvaardigheden aanscherpen of een sollicitatiegesprek met ze oefenen. U kunt een gezin of een alleenstaande moeder die de overgang naar een onbekende cultuur maken met raad bijstaan. Zelfs met iets eenvoudigs als hen naar de winkel of naar school vergezellen. Sommige wijken en ringen hebben al vertrouwde organisaties waarmee zij samenwerken. En al naargelang uw omstandigheden kunt u aan de humanitaire hulp van de kerk bijdragen.

Bovendien kan ieder van ons zich op de hoogte stellen van wat er in de wereld speelt dat deze gezinnen uit hun woning verjaagt. Wij moeten ons verzetten tegen onverdraagzaamheid, en pleiten voor respect en begrip tussen verschillende culturen en tradities. Vluchtelingengezinnen ontmoeten en hun verhaal uit hun eigen mond horen, niet van een scherm of uit een krant, zal een verandering in u teweegbrengen. Er zullen echte vriendschappen ontstaan die zullen bijdragen aan naastenliefde en succesvolle integratie.

De Heer heeft gezegd dat de ringen van Zion een 'bescherming' en 'een toevlucht voor de storm' dienen te zijn.[11] Wij hebben een toevlucht gevonden. Laat ons uit onze veilige plaatsen komen en van onze overvloed geven aan hen: *hoop* op een betere toekomst; *geloof* in God en onze medemens en *liefde* die voorbijgaat aan culturele en ideologische verschillen naar de heerlijke waarheid dat wij allen kinderen van onze hemelse Vader zijn.

‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtigheid, maar van kracht, van liefde.’[12]

Het feit dat ze vluchteling zijn mag dan wel op dit moment hun leven bepalen, maar het zegt niets over wie zij *werkelijk* zijn. Zoals bij talloze duizenden vóór hen, is dit een periode — wij hopen een korte periode — in hun leven. Sommigen van hen zullen Nobelprijswinnaars, staatslieden, dokters, wetenschappers, musici, artiesten of geestelijk leiders worden, of uitmunten op andere gebieden. Velen van hen *zijn* dit al geweest voor zij alles verloren. Deze situatie is niet bepalend voor hen, maar onze reactie karakteriseert wel wie wij worden.

‘Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.’[13] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Voor meer verwijzingen, zie IWasAStranger.lds.org en mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

NOTEN

1. Mattheüs 25:35–36, 40.
2. Zie Stephanie Nebehay, “World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million”, 18 december 2015, reuters.com.
3. Zie ‘Facts and Figures about Refugees,’ unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Zie “A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year”, 4 maart 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burton, ‘Ik was een vreemdeling’, *Liahona*, mei 2016, 13.
6. Jakobus 1:27.
7. Leer en Verbonden 38:35; zie ook Leer en Verbonden 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Zie brief van het Eerste Presidium, 26 maart 2016; zie ook Mosiah 4:27.
10. Zie brief van het Eerste Presidium, 27 oktober 2015.
11. Leer en Verbonden 115:6, zie ook Jesaja 4:5–6.
12. 2 Timotheüs 1:7.
13. Mattheüs 25:40.

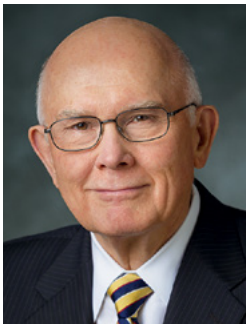

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Tegenstelling in alle dingen

Tegenstellingen bieden ons de mogelijkheid om uit te groeien tot wie onze hemelse Vader voor ogen heeft.

Het heilsplan van de Vader voor de eeuwige vooruitgang van zijn kinderen staat in het evangelie van Jezus Christus centraal. Dat plan, in hedendaagse openbaring uiteengezet, werpt meer licht op vele dingen die we op aarde meemaken. Mijn boodschap gaat over de essentiële rol van tegenstellingen in dat plan.

I.

Het doel van het sterfelijk leven is de kinderen van God de nodige ervaring op te laten doen ‘teneinde vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenamen van het eeuwige leven te verwezenlijken’.[1] Zo heeft president Thomas S. Monson ons vanochtend duidelijk geleerd, dat we vooruitgang maken door keuzes, waarbij duidelijk wordt of we bereid zijn Gods geboden te onderhouden (zie Abraham 3:25). Om zo beproefd te worden, moeten we de keuzevrijheid hebben om tussen alternatieven te kiezen. Er moeten tegenstellingen zijn om ons alternatieven te bieden, zodat we onze keuzevrijheid zullen aanwenden.

De rest van het plan is eveneens essentieel. Als we verkeerde keuzes maken — en die zijn onvermijdelijk — zijn we met zonde besmeurd en moeten we gezuiverd worden om de weg naar onze eeuwige bestemming te vervolgen. Het plan van de Vader voorziet daarin. Er is een manier om de eeuwige eisen van de gerechtigheid te bevredigen: een Heiland betaalt de losprijs om ons van onze zonden te verlossen. Die Heiland is de Heer Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God, de eeuwige Vader, wiens zoenoffer — wiens lijden — de losprijs voor onze zonden betaalt als wij ons van die zonden bekeren.

De geplande rol van tegenstellingen wordt in het Boek van Mormon zeer duidelijk uiteengezet. Lehi leert zijn zoon Jakob:

‘Er [moet] wel een tegenstelling in alle dingen zijn. Indien die er niet was, […] dan kon er geen rechtvaardigheid worden teweeggebracht, noch goddeloosheid, heiligheid noch ellende, goed noch kwaad’ (2 Nephi 2:11; zie ook vers 15).

Lehi vervolgde: ‘Daarom stond de Here God de mens toe zelfstandig te

handelen. Welnu, de mens kon niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of het ander werd verlokt' (vers 16). Ook in een hedendaagse openbaring heeft de Heer verklaard: 'Het moet zo zijn dat de duivel de mensenkinderen verzoekt, anders zouden zij niet naar eigen believen kunnen handelen' (LV 29:39).

Er was in de hof van Eden een tegenstelling nodig. Als Adam en Eva niet de keuze hadden gemaakt die de sterfelijkheid inluidde, zouden zij volgens Lehi 'in een staat van onschuld zijn gebleven, zonder […] goed te doen, want zij kenden geen zonde' (2 Nephi 2:23).

Vanaf het begin stonden keuzevrijheid en tegenstellingen centraal in het plan van de Vader en in Satans opstand tegen dat plan. Zo openbaarde de Heer aan Mozes dat Satan in de hemelse raadsvergadering 'trachtte de keuzevrijheid van de mens te vernietigen' (Mozes 4:3). Die vernietiging was inherent aan de voorwaarden van Satans voorstel. Hij verscheen voor de Vader en zei: 'Zie, hier ben ik, zend mij, ik zal uw zoon zijn en ik zal het gehele mensdom verlossen, zodat niet één ziel verloren zal gaan, en voorzeker zal ik het doen; daarom, geef mij uw eer' (Mozes 4:1).

Satan stelde dus voor om het plan van de Vader zó uit te voeren dat het doel van de Vader verijdeld zou worden en Satan zijn eer kreeg.

Satans voorstel zou voor volmaakte gelijkheid hebben gezorgd: het zou 'het gehele mensdom verlossen', zodat niet één ziel verloren zou gaan. Er zouden voor niemand keuzevrijheid en keuzes zijn, en dus ook geen behoefte aan tegenstellingen. Er zouden geen beproeving, geen mislukking en geen succes zijn. Er zou geen vooruitgang zijn om het gewenste doel van de Vader voor zijn kinderen te verwezenlijken. In de Schriften staat dat er door Satans opstand 'oorlog uit[brak] in de hemel' (Openbaring 12:7). Alle kinderen van God, op één derde na, verdienden daarbij door hun keuze voor het plan van de Vader en tegen Satans opstand het recht om het sterfelijk leven te ondervinden.

Satan was erop uit om zich de eer en macht van de Vader aan te matigen (zie Jesaja 14:12–15; Mozes 4:1, 3). 'Welnu,' zei de Vader, 'omdat Satan tegen Mij opstond, […] liet ik hem […] neerwerpen' (Mozes 4:3) met alle geesten die hun keuzevrijheid hadden aangewend om hem te volgen (zie Judas 1:6; Openbaring 12:8–9; LV 29:36–37). Satan en zijn volgelingen zijn dus als geesten zonder lichaam op aarde neergeworpen om de kinderen van God te verleiden en, zo mogelijk, te misleiden en in gevangenschap weg te voeren (zie Mozes 4:4). Zo is het dat de duivel, die tegen het plan van de Vader opstond en het trachtte te *vernietigen*, het plan juist *bevorderd* heeft, omdat tegenstellingen keuzes mogelijk maken en goede keuzes tot de vooruitgang leiden die het plan van de Vader beoogt.

II.

De verleiding tot zonde is, veelzeggend genoeg, niet de enige vorm van tegenstelling op aarde. Vader Lehi heeft gezegd dat Adam en Eva zonder de val 'in een staat van onschuld [zouden] zijn gebleven, zonder vreugde, want zij kenden geen ellende' (2 Nephi 2:23). Zonder de ervaring van tegenstellingen in het sterfelijk leven 'moesten alle dingen wel een samengesteld geheel zijn', waarin er geen geluk of ellende bestond (vers 11). Daarom, vervolgde vader Lehi, nadat God alle dingen geschapen had 'om zijn eeuwige doeleinden ten behoeve van de mens te bereiken, moest er wel […] een tegenstelling zijn, namelijk de verboden vrucht in tegenstelling tot de boom des levens, de een zoet en de ander bitter' (vers 15).[2] Zijn onderricht over dit onderdeel van het heilsplan eindigt met deze woorden:

‘Zie, alle dingen zijn gedaan in de wijsheid van Hem die alle dingen weet.

‘Adam viel, opdat de mensen zouden zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde zullen hebben’ (de verzen 24–25).

Tegenstellingen in de vorm van moeilijke aardse omstandigheden maken eveneens deel uit van het plan dat onze vooruitgang in de sterfelijkheid bevordert.

III.

Ieder van ons krijgt met verschillende soorten tegenstellingen en tegenslagen te maken die ons beproeven. Sommige beproevingen bestaan uit verleidingen om te zondigen. Sommige zijn aardse moeilijkheden los van enige zonde. Sommige zijn groot. Sommige zijn klein. Sommige zijn blijvend en sommige zijn periodiek. Niemand van ons ontkomt eraan. Tegenstellingen bieden ons de mogelijkheid om uit te groeien tot wie onze hemelse Vader voor ogen heeft.

Nadat Joseph Smith de vertaling van het Boek van Mormon afgerond had, moest hij nog een uitgever zien te vinden. Dat was niet eenvoudig. De complexiteit van dit uitgebreide manuscript en de kosten voor het drukken en binden van duizenden exemplaren waren niet mis. Joseph benaderde eerst E. B. Grandin, een drukker in Palmyra, die weigerde. Daarna zocht hij een andere drukker in Palmyra op, die hem ook afwees. Hij reisde naar Rochester, veertig kilometer verderop, en benaderde de prominentste uitgever in het westen van New York, die hem eveneens afwees. Een andere uitgever in Rochester was wel bereid, maar de omstandigheden maakten dit alternatief onaanvaardbaar.

Er gingen weken voorbij en voor Joseph moet de tegenslag bij het volbrengen van zijn goddelijke opdracht verbijsterend geweest zijn. De Heer maakte het niet makkelijk, maar Hij maakte het wel mogelijk. Josephs vijfde poging, een tweede bezoek aan uitgever Grandin in Palmyra, was succesvol.[3]

Jaren later bracht Joseph pijnlijke maanden in de gevangenis te Liberty door. Toen hij om uitkomst bad, liet de Heer hem weten ‘dat al deze dingen u ondervinding zullen geven en voor uw bestwil zullen zijn’ (LV 122:7).

We zijn allemaal vertrouwd met andere soorten aardse tegenspoed die niet door onze eigen zonden veroorzaakt worden, zoals ziekte, beperkingen en de dood. President Thomas S. Monson heeft gezegd:

‘Sommigen van u hebben in uw lijden wel eens de vraag uitgeroepen waarom onze hemelse Vader u bepaalde beproevingen laat ondergaan. […]

‘Ons aardse leven was echter nooit bedoeld om gemakkelijk of altijd maar aangenaam te zijn. Onze hemelse Vader […] weet dat we door zware moeilijkheden, hartverscheurend verdriet en moeilijke keuzes leren en groeien en gelouterd worden. Ieder van ons beleeft donkere dagen als dierbaren overlijden, pijnlijke momenten als onze gezondheid het af laat weten, gevoelens van verlatenheid als mensen om wie we geven ons kennelijk in de steek gelaten hebben. Deze en andere beproevingen stellen ons vermogen om te volharden pas echt op de proef.’[4]

Ons streven om de sabbat beter te heiligen vormt een minder zwaar voorbeeld van tegenstellingen. De Heer gebiedt ons de sabbat te heiligen. Door sommige keuzes overtreden we dat gebod. Maar andere keuzes in hoe we de sabbat doorbrengen, gaan over gewoonweg doen wat goed is of doen wat beter of het beste is.[5]

Ter illustratie van de tegenstand en tegenstellingen door verleidingen beschrijft het Boek van Mormon drie methoden die de duivel in de laatste dagen zal gebruiken. Ten eerste zal hij ‘in het hart der mensenkinderen woeden en hen ophitsen tot toorn tegen hetgeen goed is’ (2 Nephi 28:20). Ten tweede zal hij leden ‘sussen en paaien tot vleselijke gerustheid’, zeggende: ‘Zion is voorspoedig, alles is wel’ (vers 21). Ten derde zal hij ons vertellen ‘dat de hel niet bestaat; en […] ik ben geen duivel, want die bestaat niet’ (vers 22), daarom is er geen goed en kwaad. Vanwege die tegenstand en tegenstellingen

geldt een waarschuwing voor wie 'zich gerust voelt in Zion!' (Vers 24.)

Het lijkt erop dat de kerk in haar door God opgedragen zending en wij zelf tegenwoordig met steeds meer tegenstand te maken krijgen. Wellicht is het zo dat naarmate de kerk in kracht toeneemt en wij, leden, in geloof en gehoorzaamheid toenemen, Satan de kracht van zijn tegenstand opschroeft, zodat wij een 'tegenstelling in alle dingen' blijven ondervinden.

Die tegenstand of tegenstelling komt soms zelfs uit leden van de kerk voort. Sommigen weerstaan profetische leiding met eigen redeneringen of wijsheid en plakken zichzelf daarbij een aan de politiek ontleend etiket op, namelijk 'de loyale oppositie'. Hoe gepast dat ook is voor een democratie, dat denkbeeld heeft geen plaats in het bestuur van Gods koninkrijk, waar alle ruimte voor vragen is, maar niet voor oppositie (zie Mattheüs 26:24).

Een ander voorbeeld: er zijn veel dingen in de vroege kerkgeschiedenis, zoals wat Joseph Smith in elke situatie wel of niet gedaan heeft, waarop sommigen hun tegenstand baseren. Ik zeg tot allen: oefen geloof en stel vertrouwen in de lering van de Heiland dat wij hen 'aan hun vruchten [zullen] herkennen' (Mattheüs 7:16). De kerk streeft naar openheid in de verslagen die we hebben, maar na alles wat we kunnen publiceren, blijven onze leden soms met wezenlijke vragen zitten die door studie niet zijn op te lossen. Dat is de kerkgeschiedenisversie van een 'tegenstelling in alle dingen'. Sommige zaken komen we alleen door geloof te weten (zie LV 88:118). Ons ultieme vertrouwen moet gebaseerd zijn op geloof in het getuigenis dat we van de Heilige Geest ontvangen hebben.

God grijpt zelden in de keuzevrijheid van een van zijn kinderen in om anderen verlichting te bieden. Maar hij verlicht wel de last van onze ellende en sterkt ons om die te dragen, zoals Hij dat voor het volk van Alma in het land Helam deed (zie Mosiah 24:13–15). Hij voorkomt niet alle rampen, maar Hij verhoort wel onze gebeden om ze af te wenden, zoals Hij met de ongewoon krachtige cycloon deed die de inwijding van de tempel in Fiji dreigde te verhinderen.[6] Of Hij zwakt de kracht ervan af, zoals Hij bij de terroristische bomaanslag in de luchthaven van Brussel deed, waarbij velen om het leven kwamen, maar onze vier zendelingen alleen gewond raakten.

Door alle aardse tegenspoed heen hebben we Gods verzekering: 'Hij zal [onze] ellende voor [ons] welzijn heiligen' (2 Nephi 2:2). We hebben ook geleerd om onze aardse ervaringen en zijn geboden in de context van zijn grote heilsplan te plaatsen. Dat plan verschaft ons het doel van het leven en de zekerheid van een Heiland, in wiens naam ik van de waarheid van deze dingen getuig. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
2. Door hedendaagse openbaring weten we ook dat we het zoete zonder het bittere nooit zouden kennen (zie Leer en Verbonden 29:39).
3. Zie Michael Hubbard MacKay en Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), 163–179.
4. Thomas S. Monson, 'Joy in the Journey' (toespraak in de vrouwenconferentie aan de BYU, 2 mei 2008), womensconference.ce.buy.edu. Een korte verhandeling over sportiviteit en democratie door John S. Tanner, tegenwoordig president van BYU–Hawaii, biedt het volgende inzicht in iets waar we allemaal bekend mee zijn: 'Op gracieuze wijze leren verliezen is niet alleen een burgerlijke plicht; het is een religieuze plicht. God heeft het aardse leven met een "tegenstelling in alle dingen" (2 Nephi 2:11) zo bedoeld. Tegenslagen en nederlagen maken deel van zijn plan voor onze volmaking uit. […] Nederlagen spelen in ons "streven naar volmaaktheid" een onmisbare rol.' (*Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy* [2011], 57.)
5. Zie Dallin H. Oaks, 'Goed, beter, best', *Liahona*, november 2007, 104–108.
6. Zie Sarah Jane Weaver, 'Rededication Goes Forward', *Church News*, 28 februari 2016, 3–4.

Ouderling Kent F. Richards
van de Zeventig

De macht der goddelijkheid

Elke tempel is het heilige, gewijde huis van God en daarbinnen kunnen wij de macht der goddelijkheid ervaren en leren kennen.

Enkele maanden voor de dood van de profeet Joseph Smith vergaderde hij met de Twaalf om de belangrijkste noden van de kerk in die erg moeilijke tijd te bespreken. Hij zei hen: *'Wij hebben de tempel harder nodig dan wat dan ook.'*[1] Zonder twijfel hebben wij en ons gezin in deze moeilijke tijden de tempel meer dan ooit nodig.

Onlangs woonde ik een tempelinwijding bij en ik was erg opgetogen over de hele ervaring. De open dag was leuk. Ik begroette veel bezoekers die de tempel kwamen bezichtigen. Er was de culturele avond met de jongeren vol levendigheid en enthousiasme. Daarna volgden er geweldige inwijdingsdiensten. De Geest was lieflijk. Velen werden gezegend. En de volgende ochtend betraden mijn vrouw en ik de doopvont en lieten ons dopen voor enkele voorouders. Toen ik mijn arm ophief om aan de verordening te beginnen, werd ik bijna overmand door de kracht van de Geest. Ik realiseerde mij nogmaals dat de echte kracht van de tempel in de verordeningen schuilt.

De Heer heeft geopenbaard dat de volheid van het Melchizedeks priesterschap in de tempel en de tempelverordeningen schuilt, 'want daarin zijn de sleutels van het heilig priesterschap verordonneerd, opdat u eer en heerlijkheid zult ontvangen.'[2] 'Daarom, in de verordeningen daarvan is de macht der goddelijkheid kenbaar.'[3] Deze belofte is voor u en uw gezin.

Onze plicht is om 'aan te nemen' wat onze Vader ons aanbiedt.[4] 'Want aan hem die het aanvaardt, zal overvloediger worden gegeven, ja, macht,'[5] macht om *alles* wat Hij ons kan en zal geven aan te nemen — nu en in alle eeuwigheid;[6] macht om zonen en dochters van God te worden,[7] 'de machten des hemels' te kennen[8]; om te spreken in zijn naam[9] en 'de macht van [zijn] Geest' te ontvangen.'[10] Deze machten zijn voor ieder van ons beschikbaar door de verordeningen en verbonden van de tempel.

Nephi zag onze tijd in zijn grote visioen: 'Ik, Nephi, [die] de *macht* van het Lam Gods zag, dat die neerdaalde op de heiligen van de kerk van het Lam en op het *verbondsvolk* des Heren, dat op het gehele oppervlak der aarde was verspreid; en zij waren *gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid*.'[11]

Onlangs was ik samen met president Russell M. Nelson en zijn familie aanwezig op een open dag in de tempel. Hij verzamelde hen rond het verzegelingsaltaar en legde hun uit dat alles wat wij in de kerk doen — elke vergadering, activiteit, les en dienstbetoon — dient als voorbereiding om naar de tempel te gaan en aan het altaar te knielen teneinde daar alle beloofde zegeningen van onze Vader voor de eeuwigheid te ontvangen.[12]

Wanneer wij zelf de zegeningen van de tempel ervaren, wendt ons hart zich naar onze familie, zowel de levenden als de doden.

Onlangs was ik er getuige van dat een driegeneratiegezin meedeed aan doop voor de doden. Zelfs de grootmoeder deed mee — hoewel zij wel wat schroom had om zelf ondergedompeld te worden. Toen zij uit het water opkwam en haar echtgenoot omhelsde, had zij tranen van vreugde in haar ogen. De grootvader en vader doopten daarna elkaar en velen van de kleinkinderen. Kan een gezin samen een

grotere vreugde beleven? Elke tempel geeft voorrang aan gezinnen, zodat die het gebruik van de doopvont kunnen reserveren.

Kort voor zijn overlijden ontving Joseph F. Smith een visioen over de verlossing van de doden. Hij onderwees dat wie zich in de geestenwereld bevinden, volledig afhankelijk zijn van de verordeningen die wij namens hen ontvangen. In de Schriften staat: 'De doden die zich bekeren, zullen worden verlost door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis van God.'[13] Wij ontvangen de verordeningen in hun plaats, maar zij sluiten het verbond en leggen verantwoording af voor elk verbond dat bij een bepaalde verordening hoort. In de tempel is de sluier dun voor ons, maar voor hen gaat hij daar waarschijnlijk helemaal open.

Wat is onze persoonlijke verantwoordelijkheid dan in dit werk, als bezoeker en als tempelwerker? De profeet Joseph Smith heeft in 1840 tegen de heiligen gezegd dat '[de bouw van de tempel] aanzienlijke inzet en middelen zal vereisen. En daar het werk in gerechtigheid snel voortgestuwd moet worden, betaamt het de heiligen om deze dingen te overwegen en alle aspecten in ogenschouw en in gedachten te nemen en dan alle benodigde stappen te nemen om de taak uit te voeren; en zich te wapenen met moed, een vast voornemen om te doen wat zij kunnen, en het gevoel dat zij erbij betrokken moeten zijn alsof het hele werk van hen alleen afhankelijk was.'[14]

In het boek Openbaring lezen we:

'Dezen, die bekleed zijn met witte gewaden, wie zijn zij en waar zijn zij vandaan gekomen?

[…] Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed van het Lam.

Daarom zijn zij vóór de troon van God, en zij dienen Hem dag en nacht in zijn tempel. En Hij die op de troon zit, zal zijn tent over hen uitspreiden.'[15]

Kunt u het u zo voor de geest halen; zij die nu in de tempels dienen?

Er zijn meer dan 120 duizend verordeningswerkers in de honderdvijftig tempels die over de hele wereld in gebruik zijn. Maar nog meer mensen kunnen deze aangename ervaring meemaken. Toen president Gordon B. Hinckley het concept van veel kleine tempels over de hele wereld aankondigde, verklaarde hij: 'Alle tempelwerkers zullen plaatselijke leden zijn, die ook in andere hoedanigheden in hun wijk of ring werkzaam zijn.'[16] Gewoonlijk worden tempelwerkers voor een periode van twee of drie jaar geroepen, met de mogelijkheid die te verlengen. Het is niet de bedoeling dat u na uw roeping uw hele leven tempelwerker blijft. Veel tempelwerkers die al lange tijd dienen, nemen hun liefde voor de tempel na hun ontheffing mee. Hierdoor kunnen er andere, nieuwe tempelwerkers dienen.

Bijna honderd jaar geleden verklaarde de apostel John A. Widtsoe: 'Wij hebben meer medewerkers nodig om [dit] prachtige werk te volbrengen. […] Meer leden dienen zich toe te leggen op het tempelwerk, ongeacht hun leeftijd. […] De tijd is gekomen om mensen van alle leeftijden te motiveren tot actief dienstbetoon in de tempel. […] Tempelwerk is […] de jongeren en de actieven net zoveel tot zegen als de ouderen die reeds vele lasten van het leven achter zich hebben gelaten. De jongeman heeft de tempel nog meer nodig dan zijn vader en zijn grootvader, die door hun levenservaring al een zekere mate van stabiliteit hebben verkregen. De jongevrouw die net komt kijken, heeft de geest, invloed en leiding nodig die deelname aan de tempelverordeningen te bieden heeft.'[17]

In veel tempels verwelkomt de tempelpresident maar wat graag onlangs geroepen en begiftigde zendelingen, jonge mannen en vrouwen, om een korte periode als tempelwerker te dienen alvorens naar het opleidingscentrum voor zendelingen te gaan. Deze jongelui zijn niet alleen gezegend omdat zij kunnen dienen, maar 'zij vergroten de pracht en de aanwezigheid van de Geest voor iedereen die in de tempel dient.'[18]

Ik vroeg een aantal jonge mannen en vrouwen die zowel voor als na hun zending in de tempel gediend hebben als tempelwerkers om over hun gevoelens te vertellen. Zij gebruikten onder ander de volgende zinsneden om zich over hun ervaring in de tempel te uiten:

Als ik in de tempel dien, […]

- voel ik mij 'dichter verbonden met mijn Vader en de Heiland';
- voel ik 'volledige vrede en geluk';
- krijg ik het gevoel 'thuis te zijn';
- ontvang ik 'heiligheid, macht en kracht';
- ben ik mij bewust van 'het belang van mijn heilige verbonden';
- 'is de tempel een deel van mij geworden';
- 'zijn wie wij dienen dicht bij ons tijdens de verordeningen';
- 'geeft het mij de kracht verleidingen te weerstaan'; en
- 'door de tempel is mijn leven voorgoed veranderd.'[19]

In de tempel dienen, is een rijke en geweldige ervaring voor mensen van alle leeftijden. Er zijn zelfs pasgetrouwde stellen die samen dienen. President Nelson heeft gezegd: 'In de tempel dienen […] is een sublieme gezinsactiviteit.'[20] Als verordeningswerker kunt u zowel verordeningen voor uw voorouders ontvangen als *verrichten*.

Zoals president Wilford Woodruff heeft gezegd:

'Welke grotere roeping kan een man of [een vrouw] op de aarde hebben dan om in zijn [of haar] eigen handen de macht en het gezag te dragen om uit te gaan en de verlossende verordeningen uit te voeren? […]

U wordt een werktuig in de handen van God voor de redding van die ziel. De mensenkinderen is niets gegeven dat daarmee te vergelijken is.'[21]

Hij heeft ook gezegd:

'[U zult] de zoete influisteringen van de Heilige Geest ontvangen. En af en toe zullen de schatten uit de hemel en de bediening van engelen daaraan worden toegevoegd.'[22]

'Dat is alle offers waard die u en ik kunnen brengen in de luttele jaren die we hier in het vlees doorbrengen.'[23]

President Thomas S. Monson herinnerde ons onlangs eraan dat 'de zegeningen van de tempel van onschatbare waarde zijn.'[24] 'Geen offer is te groot.'[25]

Ga naar de tempel. Ga vaak. Ga met uw gezin en voor uw familie. Ga, en help anderen om te gaan.

'Dezen, die bekleed zijn met witte gewaden, wie zijn zij?' Mijn broeders en zusters, dat bent *u* — u die de verordeningen van de tempel hebt ontvangen, die uw verbonden bent nagekomen ondanks opofferingen; u die uw gezin helpt om de zegeningen van dienstbaarheid in de tempel te ontvangen en die onderweg ook anderen hebt geholpen. Wij danken u voor uw inzet. Ik getuig dat elke tempel Gods heilige, gewijde huis is en dat wij daarbinnen de macht der goddelijkheid kunnen ervaren en leren kennen, in de naam van Jezus Christus, amen. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 448, cursivering toegevoegd.
2. Leer en Verbonden 124:34.
3. Leer en Verbonden 84:20.
4. Zie Markus 4:20, 24–25.
5. Leer en Verbonden 71:6.
6. Zie Leer en Verbonden 84:38: 'En wie mijn Vader ontvangt, ontvangt mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles wat mijn Vader heeft, hem gegeven worden.' Dit zijn de beloften die samenhangen met de verbonden in de tempelverordeningen; zie ook Leer en Verbonden 132:20–24.
7. Zie Leer en Verbonden 39:4; zie ook Leer en Verbonden 45:8; Mozes 6:65–68.
8. Leer en Verbonden 121:36.
9. Zie Leer en Verbonden 1:20: 'Maar opdat ieder mens zou kunnen spreken in de naam van God, de Heer, ja, de Heiland der wereld.'
10. Leer en Verbonden 29:30.
11. 1 Nephi 14:14; cursivering toegevoegd.
12. Zie Russell M. Nelson, 'Uw voorbereiding op de tempelzegens', *Liahona*, juli 2001, 37.
13. Leer en Verbonden 138:58; zie ook de verzen 53–54.
14. *Leringen: Joseph Smith*, 447.
15. Openbaring 7:13–15.
16. Gordon B. Hinckley, 'Een paar gedachten over de tempels, bekeerlingen en zendingswerk', *De Ster*, januari 1998, 55.
17. John A. Widtsoe, 'Temple Worship', *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1921, 51–52.
18. Privécorrespondentie van president Brent Belliston, Boisetempel (Idaho, VS).
19. Privécorrespondentie.
20. Zie Russell M. Nelson, 'De geest van Elia', *De Ster*, jan 1995, 77.
21. 'Discourse by President Wilford Woodruff', *Millennial Star*, 6 juni 1895, 307.
22. *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), XXXII.
23. *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), 185.
24. Thomas S. Monson, 'De zegeningen van de tempel', *Liahona*, mei 2015, 93.
25. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, 92.

Ouderling Paul V. Johnson
van de Zeventig

En de dood zal niet meer zijn

De opstanding is een bron van veel hoop voor iedereen die heeft gerouwd bij de dood van een dierbare.

Een week geleden was het Pasen en onze gedachten gingen weer uit naar het zoenoffer en de opstanding van onze Heer Jezus Christus. Het voorbije jaar heb ik meer dan anders nagedacht over en stilgestaan bij de opstanding.

Bijna een jaar geleden overleed onze dochter Alisa. Ze had bijna acht jaar gevochten tegen kanker, met verscheidene operaties, talrijke verschillende behandelingen, spannende wonderen en diepe teleurstellingen. We zagen haar lichamelijke gesteldheid achteruitgaan naarmate ze het einde van haar sterfelijke leven naderde. Het was afschuwelijk om dat te zien gebeuren met onze dierbare dochter, de stralende baby die was uitgegroeid tot een getalenteerde, prachtige vrouw, echtgenote en moeder. Ik dacht dat mijn hart zou breken.

Vorig jaar rond Pasen, iets meer dan een maand voor haar overlijden, schreef Alisa: 'Pasen herinnert mij aan alles wat ik mezelf toewens. Dat ik ooit genezen en gezond zal zijn. Ooit zal ik geen metaal of plastic meer in mijn lichaam hebben. Ooit zal mijn hart vrij zijn van angst en mijn verstand vrij van zorgen. Ik bid niet dat dit gauw zal gebeuren, maar ik ben zo blij dat ik oprecht geloof in een mooi hiernamaals.'[1]

De opstanding van Jezus Christus garandeert alles waarop Alisa hoopte en prent ieder van ons 'een reden [voor] de hoop, die in [u] is'[2] in. President Gordon B. Hinckley noemde de opstanding 'de grootste van alle gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis'.[3]

De opstanding is tot stand gekomen dankzij de verzoening van Jezus Christus en is cruciaal voor het grote heilsplan.[4] Wij zijn geestkinderen van hemelse Ouders.[5] Wanneer we naar dit aardse leven komen, wordt onze geest verenigd met ons lichaam. We ervaren alle vreugden en moeilijkheden die bij het sterfelijke leven horen. Wanneer iemand sterft, wordt zijn geest van zijn lichaam gescheiden. De opstanding maakt het mogelijk dat iemands geest en lichaam worden herenigd, maar dan is dat lichaam wel onsterfelijk en volmaakt, niet onderhevig aan pijn, ziekte of andere problemen.[6]

Na deze opstanding zal de geest nooit meer van het lichaam gescheiden worden aangezien de opstanding van de Heiland de volledige overwinning op de dood heeft behaald. Om onze eeuwige bestemming te bereiken, moet deze onsterfelijke ziel — lichaam en geest — voorgoed verenigd worden. Met onze geest en ons onsterfelijk lichaam onafscheidelijk met elkaar verbonden, kunnen we een 'volheid van vreugde' ontvangen.[7] Zonder de

opstanding zouden we zelfs nooit een volheid van vreugde kunnen ontvangen, maar zouden we voor eeuwig ellendig zijn.[8] Zelfs getrouwe, rechtschapen mensen beschouwen de scheiding van lichaam en geest als gevangenschap. Door de opstanding worden we van deze gevangenschap bevrijd, hetgeen verlossing betekent van de banden of ketenen des doods.[9] Er is geen heil zonder onze geest of ons lichaam.

Iedereen heeft lichamelijke, mentale en emotionele beperkingen en zwakheden. Deze moeilijkheden, die nu zo hardnekkig lijken, zullen uiteindelijk verdwijnen. Geen van deze problemen zal ons na onze opstanding nog kwellen. Alisa onderzocht de overlevingskansen van mensen met haar type kanker, en de statistieken waren niet rooskleurig. Ze schreef: "Er is echter een remedie, dus ben ik niet bang. Jezus heeft mijn kanker al genezen, en die van jou. […] Ik *zal* beter worden. Ik ben blij dat ik dat weet.'[10]

We kunnen het woord *kanker* vervangen door elke lichamelijke, mentale of emotionele aandoening die we kunnen tegenkomen. Dankzij de opstanding zijn zij ook reeds genezen. Het wonder van de opstanding, de ultieme remedie, overstijgt de macht van de moderne geneeskunde. Maar het overstijgt de macht van God niet. We weten dat het mogelijk is, omdat de Heiland opgestaan is en voor ieder van ons eveneens een opstanding tot stand zal brengen.[11]

De opstanding van de Heiland bewijst dat Hij de Zoon van God is en dat wat hij onderwees, waar is. 'Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft.'[12] Er bestaat geen krachtiger bewijs van zijn goddelijke aard dan zijn opstanding uit het graf met een onsterfelijk lichaam.

Wij kennen getuigen van de opstanding uit het Nieuwe Testament. Naast de vrouwen en mannen over wie we lezen in de evangeliën, verklaart het Nieuwe Testament dat honderden mensen werkelijk de herrezen Heer aanschouwden.[13] En het Boek van Mormon spreekt van nog eens honderden: 'En het geschiedde dat de menigte toetrad en de handen in zijn zijde stak […] en [zij] met hun ogen hadden gezien en met hun handen hadden gevoeld, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was van wie de profeten hadden geschreven dat Hij zou komen.'[14]

En naast deze getuigen van weleer zijn er nog getuigen in de laatste dagen. Aan het begin van deze bedeling zag Joseph Smith immers

de verrezen Heiland en de Vader.[15] Levende profeten en de apostelen hebben getuigd van de herrezen, levende Christus.[16] We mogen dus zeggen: 'Wij hebben zulk een grote wolk van getuigen rondom ons.'[17] En ieder van ons die door de macht van de Heilige Geest weet dat wat wij vieren met Pasen echt gebeurd is, dat de opstanding werkelijk heeft plaatsgevonden, kan deel uitmaken van een wolk van getuigen.

De werkelijkheid van de opstanding van de Heiland overstelpt ons verdriet met hoop, omdat het de verzekering in zich draagt dat alle andere beloften van het evangelie even reëel zijn; beloften die even wonderlijk zijn als de opstanding. We weten dat Hij de macht heeft om ons te genezen van al onze zonden. We weten dat Hij al onze zwakheden, onze pijnen, en de ongerechtigheden die we hebben doorstaan, op zich heeft genomen.[18] We weten dat Hij 'uit de dood herrezen is, met genezing onder zijn vleugels'.[19] We weten dat Hij ons kan genezen, wat er ook in ons gebroken is. We weten dat Hij 'alle tranen van [onze] ogen zal afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn.'[20] We weten dat we 'tot volmaking [kunnen] komen door Jezus, […] die deze verzoening tot stand heeft gebracht'[21] als we maar geloof hebben en Hem volgen.

Aan het einde van het inspirerende oratorium *Messiah* componeerde Händel prachtige muziek bij de woorden van de apostel Paulus die zich verheugen over de opstanding.

'Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden,

'in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, […] de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.

'Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

'[…] Dan zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning.

'Dood, waar is uw prikkel? 'Dood, waar is uw overwinning? […]

'Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.'[22]

Ik ben dankbaar voor de zegeningen die ons ten deel vallen dankzij de verzoening en de opstanding van de Heer Jezus Christus. De opstanding is een bron van veel hoop voor iedereen die een kind ten grave heeft gedragen of die heeft gehuild bij de kist van een echtgenoot of die heeft gerouwd bij de dood van een ouder of een dierbare. Wat een krachtige ervaring zal het zijn om hen terug te zien, niet alleen als geest, maar met een herrezen lichaam.

Ik verlang ernaar om mijn moeder terug te zien, haar zachte aanraking te voelen en in haar liefdevolle ogen te kijken. Ik wil mijn vaders glimlach zien, zijn lach horen en hem zien als een herrezen, volmaakt wezen. Met een gelovig oog stel ik mij Alisa voor, volkomen bevrijd van aardse beslommeringen of doodsprikkels: een herrezen, volmaakte Alisa, triomfantelijk en vol vreugde.

Enkele jaren geleden schreef ze met Pasen: 'Leven door zijn naam. Zoveel hoop. Altijd. Door alles heen. Ik vind het heerlijk dat Pasen me daaraan herinnert.'[23]

Ik getuig van de werkelijkheid van de opstanding. Jezus Christus leeft en dankzij Hem zullen wij allemaal weer leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Alisa Linton, 'Easter', 14 april 2015.
2. 1 Petrus 3:15; zie ook 1 Petrus 1:3.
3. Gordon B. Hinckley, 'The Empty Tomb Bore Testimony', *Ensign*, mei 1988, 65.
4. Zie Alma 42:23.
5. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
6. Zie Alma 11:43.
7. Zie Leer en Verbonden 93:33; 138:17.
8. Zie 2 Nephi 9:8–9; Leer en Verbonden 93:34.
9. Zie Leer en Verbonden 138:14–19.
10. Alisa Linton, 'I Draw the Line at the Easter Bunny', 25 maart 2008.
11. Zie 1 Korinthe 15:20–22; 2 Nephi 2:8; Helaman 14:17; Mormon 9:13.
12. Mattheüs 28:6.
13. Zie 1 Korinthe 15:6, 8.
14. 3 Nephi 11:15.
15. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.
16. Zie 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', *Liahona*, april 2000, 2; 'Special Witnesses of Christ,' lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies.
17. Hebreeën 12:1.
18. Zie Alma 7:11–12.
19. 2 Nephi 25:13.
20. Openbaring 21:4.
21. Leer en Verbonden 76:69.
22. 1 Korinthe 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, 'Life through His Name', 8 april 2012.

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Morgen zal de Heere wonderen doen in uw midden’

Blijf liefhebben. Blijf het proberen. Blijf vertrouwen. Blijf geloven. Blijf groeien. De hemel moedigt u vandaag, morgen en eeuwig aan.

Broeders en zusters, hebt u enig idee — hebt u enige notie of enig besef — hoeveel wij van u houden? Tien uur lang kijkt u, uw blik gericht op telkens weer een ander gezicht op dit spreekgestoelte, maar in diezelfde tien uur kijken wij die achter het spreekgestoelte zitten naar u. U weet ons tot in het diepst van onze ziel te raken, of het nu gaat om de 21 duizend hier in het Conferentiecentrum, of de menigten in de kerkgebouwen, of de miljoenen thuis, waar ook op aarde, die wellicht achter een computerscherm bij elkaar zijn gekropen. Hier bent u, daar bent u, uur na uur, in uw beste zondagse kleding, op uw best. U zingt en u bidt. U luistert en u gelooft. U bent het wonder van deze kerk. En we houden van u.

Wat hebben we weer een geweldige algemene conferentie gehad. We zijn in het bijzonder gezegend met de aanwezigheid van president Thomas S. Monson en zijn profetische boodschappen. President, wij hebben u lief, wij bidden voor u, wij danken u, en bovenal, wij steunen u. Wij zijn dankbaar dat we door u en uw geweldige raadgevers en zovelen van onze andere geweldige leiders en leidsters onderricht zijn. We hebben prachtige muziek gehoord. Er is intens voor ons gebeden en er is tot ons gepleit. De Geest van de Heer is hier waarlijk in rijke mate bij ons geweest. Wat is het in elk opzicht een inspirerend weekend geweest.

Ik zie echter wel een paar problemen. Een daarvan is het feit dat ik de enige ben die nog tussen u en het ijsje in staat waar u altijd aan het eind van de algemene conferentie naar uitkijkt. Het andere potentiële probleem valt op te maken uit deze foto die ik onlangs op internet zag.

Mijn excuses aan alle kinderen die nu onder hun stoel of achter de bank kruipen, maar het komt erop neer dat niemand van ons de fijne gevoelens die we dit weekend gehad hebben, morgen, of de dag daarna, uiteen wil zien spatten. We willen de geestelijke ingevingen die we gehad hebben en de geïnspireerde leringen die we gehoord hebben, vasthouden. Maar het is onvermijdelijk dat we na hemelse momenten in ons leven noodzakelijkerwijs, zogezegd, op aarde terugkeren, waar soms minder dan ideale omstandigheden ons weer wachten.

De auteur van Hebreeën waarschuwde ons daarvoor toen hij schreef: ‘Herinner u de dagen van weleer, waarin u, nadat u verlicht was, veel strijd in het lijden hebt verdragen.’[1] Dit lijden na verlichting kan zich op vele manieren, en bij ons allemaal, aandienen. Iedere zendeling die ooit gediend heeft, kwam er vast al snel achter dat het echte zendingsleven heel wat anders dan de unieke sfeer van het opleidingscentrum voor zendelingen was. Dat geldt ook voor ons allemaal na een fijne dienst in de tempel of na afloop van een bijzonder geestelijke avondmaalsdienst.

Bedenk dat Mozes na zijn buitengewone ervaring op de berg Sinaï merkte dat het volk ‘verderfelijk gehandeld’ had en ‘al snel [was] afgeweken van de weg’.[2] Daar bevonden ze zich aan de voet van de berg, druk bezig met het maken van een gouden kalf om te aanbidden, op hetzelfde moment waarop Jehova Mozes, op de top van de berg, verteld had: ‘U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben’ en ‘U zult voor uzelf geen beeld maken.’[3] Mozes was die dag *niet* blij met zijn kudde dwalende Israëlieten!

Tijdens zijn aardse bediening nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes

mee naar de berg van verheerlijking, waar volgens de Schriften 'Zijn gezicht straalde als de zon en Zijn kleren werden wit als het licht'.[4] De hemelen gingen open, profeten van weleer kwamen en God de Vader sprak.

Wat trof Jezus na deze celestiale ervaring op de berg eenmaal weer beneden aan? Nou, ten eerste trof hij onenigheid aan tussen zijn discipelen en hun tegenstrevers over een mislukte zegen tot genezing van een jongen. Daarna probeerde Hij de Twaalf ervan te overtuigen — zonder succes naar later bleek — dat Hij weldra aan plaatselijke leiders overgeleverd zou worden die hem zouden doden. Vervolgens meldde iemand dat er belasting betaald moest worden, die onverwijld werd voldaan. Daarna moest hij enkele leiders berispen, omdat zij ruzieden over wie de belangrijkste in zijn Koninkrijk zou worden. Dit alles bracht Hem er op een gegeven moment toe om te zeggen: 'O ongelovig geslacht, hoelang zal Ik […] u nog verdragen?'[5] Daar had Hij tijdens zijn bediening meer dan eens aanleiding toe. Geen wonder dat hij naar de bergtoppen verlangde waar Hij alleen in stilte kon bidden!

In het besef dat we na onze hoogtepunten *allemaal* weer in de normale perikelen van het leven belanden, wil ik u aan het einde van deze algemene conferentie de volgende bemoediging meegeven.

Ten eerste: als u in de komende dagen niet alleen beperkingen in de mensen om u heen waarneemt, maar ook aspecten bij uzelf opmerkt die nog niet helemaal met de boodschappen van dit weekend stroken, raak dan niet moedeloos en geef het niet op. Het evangelie, de kerk en deze geweldige halfjaarlijkse bijeenkomsten zijn bedoeld om u hoop en inspiratie te bieden. Ze zijn niet bedoeld om u te ontmoedigen. Alleen de tegenstander, de vijand van ons allen, wil ons ervan overtuigen dat de geschetste idealen op de algemene conferentie deprimerend en onrealistisch zijn, dat mensen niet echt beter worden, dat niemand echt vooruitgang maakt. En waarom geeft Lucifer die boodschap af? Omdat hij weet dat *hij* niet beter kan worden, dat *hij* geen vooruitgang kan maken, dat *hij* in werelden zonder einde nooit een stralende toekomst zal hebben. Hij is een ellendige man die aan eeuwige beperkingen gebonden is, en hij wil dat ook u ellendig bent. Maar trap daar niet in. Met de gave van de verzoening van Jezus Christus en de kracht van de hemel om ons te helpen, kunnen we *wel* beter worden. En het mooie van het evangelie is dat het *proberen* beloond wordt, ook al slagen we niet altijd.

Toen er in de begintijd van de kerk een geschilpunt ontstond over wie wel en niet op de zegeningen van de hemel aanspraak maakten, verklaarde de Heer aan de profeet Joseph Smith: 'Voorwaar, Ik zeg u: [de gaven van God] worden gegeven ten bate van hen

die Mij liefhebben en […] mijn geboden onderhouden, en van he[n] die ernaar *stre[ven]* dat te doen.'[6] Tjonge, zijn we niet *allemaal* dankbaar voor die toevoeging 'en […] die ernaar stre[ven] dat te doen'? Dat is een troostrijke gedachte, want soms is dat alles wat we te bieden hebben! We kunnen enige troost putten uit het feit dat als God alleen zou belonen wie volkomen getrouw is, er voor Hem weinig uit te delen viel.

Denk er dus morgen, en alle dagen daarna, aan dat de Heer zegent wie zich *willen* verbeteren, die de behoefte aan geboden inzien en *proberen* ernaar te leven, die christelijke deugden koesteren en er zo goed als ze kunnen naar *streven* om ze aan te kweken. Als u bij dat streven struikelt, wat iedereen overkomt, dan helpt de Heiland u voort. Als u valt, doe dan een beroep op zijn kracht. Roep zoals Alma eens deed: 'O Jezus, […] wees barmhartig jegens mij.'[7] Hij zal u helpen om weer overeind te komen. Hij zal u hulp bieden om u te bekeren, te herstellen, recht te zetten wat u ook recht moet zetten, en verder te gaan. Spoedig genoeg lukt het u waar u naar streeft.

'Gelijk u het van Mij verlangt, zo zal het u geschieden', heeft de Heer verklaard.

'[…] Stel uw vertrouwen in die Geest die ertoe beweegt goed te doen — ja, recht te doen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen. […]

'[Dan] *zult u alle dingen […] die u maar van Mij verlangt [in] gerechtigheid, […] ontvangen*.'[8]

Wat een geweldige leer! Ook daar staat dat we gezegend worden voor ons *verlangen* om goed te doen, terwijl we er daadwerkelijk naar streven het te zijn. We worden er ook aan herinnerd dat we anderen die zegeningen niet mogen ontzeggen als we er zelf voor in aanmerking willen komen: we moeten recht en eerlijk handelen, nooit onredelijk, nooit oneerlijk; we moeten ootmoedig wandelen, nooit verwaand, nooit hoogmoedig; we moeten rechtvaardig oordelen, nooit zelfingenomen, nooit onrechtvaardig.

Broeders en zusters, het eerste grote *gebod* van alle eeuwigheid is God met geheel *ons* hart, macht, verstand en sterkte liefhebben — dat is het eerste grote gebod. Maar de eerste grote *waarheid* van alle eeuwigheid is dat

God *ons* met geheel *zijn* hart, macht, verstand en sterkte liefheeft. Die liefde is de funderingssteen van de eeuwigheid en dient de funderingssteen van ons dagelijks leven te zijn. Het is inderdaad alleen met die brandende verzekering in onze ziel dat we het vertrouwen kunnen hebben om te blijven proberen beter te worden, naar vergeving van onze zonden te blijven streven, en onze medemensen die genade te blijven aanreiken.

President George Q. Cannon heeft eens gezegd: 'Hoe zwaar de beproeving, hoe diep de smart, hoe groot de ellende ook is, [God] zal ons nooit in de steek laten. Dat heeft Hij nooit gedaan en Hij zal het ook nooit doen. Dat kan Hij niet. Dat staat zijn wezen niet toe. […] Hij zal ons [altijd] bijstaan. We kunnen in een brandende oven terechtkomen, we kunnen door diepe wateren gaan, maar we zullen niet verteren noch verdrinken. We zullen uit al die beproevingen en moeilijkheden alleen maar beter en zuiverder tevoorschijn komen.'[9]

Met die magistrale toewijding die uit de hemel doordringt als grote constante in ons leven, die het zuiverst en volmaaktst in het leven, de dood en de verzoening van de Heer Jezus Christus tot uiting komt, kunnen wij ontkomen aan de gevolgen van zonden en stommiteiten — die van onszelf of van anderen— in welke vorm ze zich ook in ons dagelijks leven voordoen. Als we ons hart aan God geven, als we de Heer Jezus Christus liefhebben, als we het evangelie zo goed mogelijk naleven, dan zal het morgen, en elke daaropvolgende dag, uiteindelijk een glansrijke dag worden, ook al herkennen we dat niet altijd als zodanig. Waarom? Omdat onze hemelse Vader dat zo wil! Hij wil ons zegenen. Een lonend, overvloedig en eeuwig leven is het ware doel van zijn barmhartige plan voor zijn kinderen! Het is een plan dat gegrond is op de waarheid 'dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede'.[10] Blijf dus liefhebben. Blijf het proberen. Blijf vertrouwen. Blijf geloven. Blijf groeien. De hemel moedigt u vandaag, morgen en eeuwig aan.

'Weet u het niet? Hebt u het niet gehoord?' riep Jesaja uit.

'[God] geeft de vermoeide kracht en Hij vermeerdert de sterkte van wie geen krachten heeft. […]

'[…] Wie [Hem] verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden. […]

'Want […] de Here […] God [is het] Die [hun] rechterhand vastgrijpt en tegen [hen] zegt: Wees niet bevreesd, Ik help u.'[11]

Broeders en zusters, moge een liefdevolle Vader in de hemel ons morgen zegenen met de herinnering aan hoe we ons vandaag voelden. Moge Hij ons zegenen om met geduld en volharding te streven naar de idealen die we dit conferentieweekend gehoord hebben, in het besef dat zijn goddelijke liefde en onfeilbare hulp ons nabij zullen zijn, zelfs als we het moeilijk hebben — nee, *vooral* als we het moeilijk hebben.

Als de evangelienormen hoog lijken en de nodige verbeteringen in de dagen die voor ons liggen buiten bereik lijken, denk dan aan Jozua's bemoedigende woorden tot zijn volk toen een afschrikwekkende toekomst voor hen lag. 'Heilig u,' zei hij, 'want morgen zal de Heere wonderen doen in uw midden.'[12] Ik verkondig deze zelfde belofte. Zij is de belofte van deze conferentie. Zij is de belofte van deze kerk. Zij is de belofte van Hem die deze wonderen verricht, die zelf 'Wonderbaar, Raadsman, Sterke God [en] Vredevorst' is.[13] Van Hem getuig ik. Van Hem ben ik een getuige. En voor Hem is deze conferentie als een testament van zijn voortschrijdende werk in deze belangrijke laatste dagen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Hebreeën 10:32.
2. Exodus 32:7, 8.
3. Exodus 20:3–4.
4. Mattheüs 17:2.
5. Markus 9:19.
6. Leer en Verbonden 46:9; cursivering toegevoegd.
7. Alma 36:18.
8. Leer en Verbonden 11:8, 12, 14; cursivering toegevoegd.
9. George Q. Cannon, 'Remarks', *Deseret Evening News*, 7 maart 1891, 4.
10. Romeinen 8:28.
11. Jesaja 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Jozua 3:5.
13. Jesaja 9:6.

De conferentie deel van ons leven maken

Kies de activiteiten en vragen die u wilt gebruiken om thuis een discussie op gang te brengen of zelf te overdenken.

Voor kinderen

- Pagina 86: president Thomas S. Monson haalde een tafereel uit *De avonturen van Alice in Wonderland* aan om te laten zien dat beslissingen nemen belangrijk is. Hij moedigde ons aan om het goede te kiezen, zelfs als dat de moeilijker weg is. Praat thuis samen over moeilijke beslissingen. Wat kun jij doen waardoor de anderen het goede kunnen kiezen? Teken als activiteit een KGW-schild op een poster en schrijf je ideeën erop. Hang de poster dan ergens waar de hele familie het vaak ziet.
- Pagina 101: president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, beschreef een stad in Duitsland die in de oorlog was verwoest, maar later weer is opgebouwd en mooi gemaakt. President Uchtdorf zegt dat als we ons afgebroken voelen, de Heiland en onze hemelse Vader ons weer kunnen opbouwen. Welke voorbeelden heeft je familie gezien van

iets dat kapot was en weer mooi en sterk werd? U kunt uw kinderen uw getuigenis van de verzoening van Jezus Christus geven.

- Pagina 53: Ouderling Mervyn B. Arnold van de Zeventig heeft ons aangemoedigd om 'te hulp' te schieten door onze vrienden die minder actief zijn of geen lid van de kerk zijn de reddende hand te bieden. Bedenk met de familie hoe u hen de reddende hand kunt bieden die al een tijdje niet naar de kerk gaan, of die geen lid zijn. Wat kunt u doen om anderen over het evangelie te vertellen? Bedenk een leuke manier om voor de familie een zendingsplan met eenvoudige, realistische doelen op te stellen.
- Pagina 13: zuster Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente, heeft ons aangemoedigd om onder gebed te bedenken hoe we vluchtelingen in onze omgeving kunnen helpen. Ga samen naar IWasAStranger.lds.org en bekijk de video 'I Was a Stranger: Love One Another'. Wat kan uw familie doen om mensen in nood te helpen?

Voor jongeren

- Pagina 86: President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Een schrijver heeft gezegd dat de deur van de geschiedenis op kleine scharnieren draait, en dat geldt ook voor het leven van de mens.' Hij heeft ook gezegd: 'De beslissingen die we in dit leven nemen, bepalen wat onze bestemming in het leven hierna wordt.' Denk eens aan de grote keuzes die je zult moeten maken. Bedenk waar die keuzes toe kunnen leiden en maak een lijst van de ideeën en ingevingen die je krijgt.
- Page 46: Ouderling Ronald A. Rasband van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'De herstelling van het evangelie begon met de vraag van een jongere, Joseph Smith.' Volgens ouderling Rasband geeft het stellen van vragen aan dat je wilt leren, dat je waarheid aan je getuigenis toe wilt voegen, en dat je 'standvastig in Christus voorwaarts [wilt] streven' (2 Nephi 31:20). Leg je vragen in gebed aan God voor, doorzoek de Schriften en de conferentietoespraken, en let dan goed op antwoorden.
- Pagina 10: Heb je je wel eens eenzaam gevoeld? Zuster Neil F. Marriott, tweede raadgeefster in het

algemeen jongevrouwenpresidium, heeft verteld wat er vlak voor haar huwelijk gebeurde. Ze was ver van huis en zou logeren bij een familielid van haar toekomstige echtgenoot dat ze nooit had ontmoet. Zuster Marriott vertelde wat er gebeurde toen ze bij het huis van het familielid aankwam: 'De deur [ging] plots open […] en tante Carol [omhelsde] me zonder iets te zeggen.' Toen was ze niet bang meer. 'Liefde betekent plaatsmaken voor iemand anders', zei ze. Is er iemand voor wie je plaats kunt maken?

- Pagina 70: Broeder Stephen Young, algemeen jongemannenpresident, leerde ons dat we allemaal zowel leider als volgeling zijn. Hij vertelde dat hij een groep jongemannen ontmoette die elkaar in hun quorums ondersteunden en aanmoedigden. Hij zei: 'Leiden is een uiting van je discipelschap — het betekent gewoon anderen om helpen tot Christus te komen.' Kies iemand uit die je deze week tot Christus kunt helpen komen.

Voor jongvolwassenen

- Pagina 101: Wil je voorkomen dat je geloof doodgaat? President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zei dat gehoorzaamheid het antwoord is! 'Gehoorzaamheid is het levensbloed van geloof', zei hij. 'Het is door gehoorzaamheid dat we licht in onze ziel krijgen.' Denk aan een keer dat je het woord van de Heer gehoorzaamde ook al was het moeilijk. Hoe heeft je gehoorzaamheid je geloof versterkt en je geholpen om te ontdekken hoe sterk je karakter is?
- Pagina 23, 59 en 105: Zuster Mary R. Durham, de onlangs ontheven tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium, noemde de Heilige Geest een 'goddelijke bron van kracht'. Lees haar toespraak en de toespraken van de ouderlingen David A. Bednar en Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen. Let op de vele rollen die de Heilige Geest speelt en de manieren waarop Hij je kan zegenen. Stel je ten doel om iets in je leven te veranderen, zodat je zijn invloed waardiger kunt zijn.
- Pagina 26 en 124: Stel jezelf de vragen die ouderling Donald L. Hallstrom van het Presidium der Zeventig stelde: 'Als er iets moeilijks in ons leven gebeurt, wat is dan onze onmiddellijke reactie? Verwarring, twijfel of geestelijke vervreemding? Krijgt ons geloof een zware slag te verduren? Geven we God of anderen de schuld van onze omstandigheden? Of erkennen we wie we werkelijk zijn — kinderen van een liefdevolle God?' Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'De eerste grote *waarheid* van alle eeuwigheid is dat God *ons* met geheel *zijn* hart, macht, verstand en sterkte liefheeft.' Hoe kun je moeilijke tijden beter doorstaan door je getuigenis van Gods liefde voor jou te vergroten?

Voor volwassenen

- Pagina 86: President Thomas S. Monson heeft gezegd dat als we bij het afwegen van onze dagelijkse beslissingen 'voor Christus kiezen, [we] de juiste keuze [maken].' Welke dagelijkse godsdienstige gebruiken kunt u of uw gezin ontwikkelen of verbeteren, zodat Christus het middelpunt van uw beslissingen blijft?
- Pagina 81 en 83: President Henry B. Eyring, eerste raagever in het Eerste Presidium, en ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen moedigden vaders aan om de veranderingen aan te brengen die nodig zijn om hun gezin naar het celestiale koninkrijk te leiden. Wat kunt u als vader doen om, met de woorden van ouderling Christofferson, beter aan te 'tonen hoe getrouwheid aan God er in het dagelijks leven uitziet'?
- Pagina 77: Zelfs gezinnen die voor grote problemen staan, kunnen slagen als ze naastenliefde beoefenen, zei president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium. 'Welke problemen je ook hebt in je gezin, wat je ook moet doen om ze op te lossen, die oplossing begint en eindigt bij naastenliefde, de reine liefde van Christus', voegde hij daar aan toe. Overweeg om in uw gezin deze Schriftuurlijke raad op te volgen: 'Bidt tot de Vader […] dat gij met die liefde […] vervuld zult zijn' (Moroni 7:48).

- Pagina 63: Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen zei dat geregeld gezinsraad houden 'de invloed van moderne technologie tegen[gaat] die ons vaak afleidt van gezamenlijke activiteiten en die vaak ook het kwaad ons huis binnenbrengt.' Overweeg in uw familie de vier soorten gezinsraden te gebruiken waarvan ouderling Ballard suggereert 'dat we thuis een goede, gelukkige verstandhouding ontwikkelen'. ■

De volgende lijst met verhalen die in de algemene conferentie zijn verteld, kunnen van pas komen bij uw evangeliestudie, de gezinsavond en ander onderwijs. De nummers verwijzen naar de pagina waarop de toespraak begint.

Spreker	Verhaal
Neil L. Andersen	(49) Volwassenen zijn kinderen en jongeren tot zegen als zij ze liefdevol behandelen, ze het evangelie leren en ze welkom heten in de kerk.
Mervyn B. Arnold	(53) De moeder van Mervyn B. Arnold redt de verloren en gewonde schapen van onze hemelse Vader. De broer van ouderling Alejandro Patania, een visser, komt wachtend op redding op zee om. Een vriend van Mervyn B. Arnold wordt lid van de kerk na 25 jaar lang begeleid te zijn. Een bisschop levert een bijdrage aan de redding van 21 jongemannen.
Linda K. Burton	(21) In 1856 ondernemen zusters actie om heiligen te helpen die op de vlakten gestrand zijn. Een zorgzaam echtpaar helpt een vluchtelingengezin. Een voormalig ZHV-presidente wordt bij haar begrafenis herdacht om haar dienstbetoon en liefde.
D. Todd Christofferson	(93) De jonge D. Todd Christofferson wil in het voetspoor van zijn eerlijke vader treden. Een vader houdt zo van zijn zoon dat hij elke ochtend voor hem bidt.
Quentin L. Cook	(97) Leden in het zendingsgebied Bangkok (Thailand) verheugen zich als ze vernemen dat er in Thailand een tempel zal worden gebouwd. Na haar verschijning in de tempel aan de echtgenote van een algemeen autoriteit wordt een overleden dochter aan haar familie verzegeld. Ondanks politieke onrust staat president Gordon B. Hinckley erop om bij de inwijding van de Suvatempel (Fiji) een hoeksteenceremonie te houden.
Kevin R. Duncan	(33) Kevin R. Duncan raakt een splinter uit zijn vinger kwijt door geregeld zalf en verband aan te brengen.
Mary R. Durham	(23) Een vader die met zijn dochter op zijn rug een meer over zwemt, voorkomt dat hij onder water wordt getrokken door zijn schoenen uit te trekken.
Cheryl A. Esplin	(6) Tijdens een haardvuuravond onderwijst een spreker dat het belangrijk is om ons te richten op anderen en hun te dienen. Een jeugdwerkkind leert dat Jezus van haar houdt.
Henry B. Eyring	(19) Twee kerkleden vrezen dat hun geloof door hun beproevingen tenietgedaan zal worden, tenzij ze hun liefde voor de Heiland en zijn kerk nieuw leven in kunnen blazen. (81) Henry B. Eyring heeft verdriet om een gezin dat niet in de tempel verzegeld is. Een weduwe die tot de kerk toetreedt, ziet uit naar het eeuwig leven met haar familie.
Gerrit W. Gong	(108) Een basketbalcoach moedigt de jonge Gerrit W. Gong aan om voetbal te proberen. Een monteur maakt voordat hij naar de tempel gaat zijn handen schoon door de afwas te doen.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales krijgt van de Heilige Geest ingevingen voor zowel zijn kerkroeping als zijn privéleven.
Donald L. Hallstrom	(26) De jonge dochter van Donald L. Hallstrom schrijft in een opstel op school dat ze na haar dood bij haar hemelse Vader zal zijn. Kerkleden in Liberia zeggen Schriftteksten op en zingen met buitengewoon grote overtuiging 'Zo vast als een rotssteen'.
Paul V. Johnson	(121) De volwassen dochter van Paul V. Johnson overlijdt met hoop op het hiernamaals en de opstanding.
Patrick Kearon	(111) Patrick Kearon is niet meer dezelfde nadat hij verhalen van vluchtelingen aanhoort en er getuige van is dat toegewijde hulpverleners voor hen zorgen.
Neill F. Marriott	(10) Neill F. Marriott wordt verzorgd door de stiefgrootmoeder van haar verloofde. Neill F. Marriott verdedigt het moederschap tegenover een anonieme beller.
Jairo Mazzagardi	(56) Als recente bekeerling tot de kerk zoekt en vindt Jairo Mazzagardi naar antwoorden op zijn vragen over de herstelling.
Thomas S. Monson	(85) Een waardig priesterschapsdrager draagt een reddingsschip op om zijn bemanning en hem uit hun reddingsvlotten te redden.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson verzegelt in de tempel een gezin nadat de twee overleden dochters hem van achter de sluier hierom gesmeekt hebben en hun vader en broer tempelwaardig zijn geworden.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith ondervindt tegenstand bij het zoeken naar een uitgever voor het Boek van Mormon.
Bonnie L. Oscarson	(87) De Heilige Geest bevestigt een moeder met een ernstig zieke zoon dat het evangelie waar is.
Stephen W. Owen	(70) Stephen W. Owen bestijgt te paard een berg en weet dat hij veilig blijft als hij zijn vader volgt. Stephen W. Owen is blij dat hij het avondmaal mag ronddienen. Een jonge man in Nieuw-Zeeland geeft zijn moeder een zalving.
Ronald A. Rasband	(46) Ronald A. Rasbands bezoek aan Pakistan is een 'gouden dag' voor hem zelf en voor de heiligen daar. Ronald A. Rasband neemt deel aan een Face to Face-uitzending.
Dale G. Renlund	(39) Een zuster uit Zuid-Afrika beseft hoe persoonlijk het offer van de Heiland was.
Kent F. Richards	(118) Na een tempelinwijding laten Kent F. Richards en zijn vrouw zich voor hun voorouders dopen. Kent F. Richards is er getuige van dat leden van drie generaties van een familie zich laten dopen voor de doden.
Steven E. Snow	(36) De gebeden van Steven E. Snow en zijn gezin worden ootmoediger, doorvoelder en oprechter tijdens de periode dat zijn zoon van een ernstige hoofdwond herstelt.
Gary E. Stevenson	(29) Gary E. Stevenson raakt zijn autosleutels kwijt en trekt een vergelijking met de sleutels die nodig zijn om een auto te starten en de priesterschapssleutels die nodig zijn om de kerk te leiden. Een moeder wier kinderen voor de voorouders van andere tempelbezoekers worden gedoopt, beseft dat ze tevens háár voorouders zijn.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf voelt de invloed van de Heilige Geest als hij nadenkt over de wederopbouw van de Duitse stad Dresden na de Tweede Wereldoorlog.
W. Christopher Waddell	(90) Een jongetje in het jeugdwerk vindt het moeilijk om aan Jezus te denken. Een vader en moeder krijgen gemoedsrust als ze vernemen dat ze aan hun zoontje, dat als baby overleden was, zijn verzegeld.

Ouderling W. Mark Bassett

Algemene zeventiger

Als kleine jongen reisde W. Mark Bassett elke zomer met zijn familie van Sacramento (Californië, VS) naar zijn grootmoeder aan moeders zijde in Alabama (VS). Tijdens de heenreis bezocht het gezin vaak historische kerklocaties.

Ze bezochten onder meer Nauvoo (Illinois, VS) en wandelden door het heilige bos in Palmyra (New York, VS). Ouderling Bassett herinnert zich de sterke gevoelens die hij — zelfs als kleine jongen — kreeg wanneer ze die heilige plaatsen bezochten.

'We voelden er iets', zegt hij. 'Ik ontwikkelde mijn getuigenis door zulke kleine ervaringen.'

Dat getuigenis dat ouderling Bassett als jonge man ontwikkelde, is zijn hele leven een bron van kracht geweest.

Ouderling Bassett is op 14 augustus 1966 in Carmichael (Californië) in het gezin van Edwina Acker en William Lynn Bassett als tweede van vijf kinderen geboren. Dienen in de kerk en het evangelie naleven waren in het gezin prioriteiten.

Na zijn zending van 1985–19 87 in het zendingsgebied Guatemala-Stad (Guatemala) verhuisde ouderling Bassett naar Provo (Utah, VS) om aan de Brigham Young University te studeren. Hij trouwde op 20 december 1989 met Angela Brasher in de Salt Laketempel. Ze hebben vijf kinderen en twee kleinkinderen.

In 1991 behaalde ouderling Bassett een diploma boekhouding aan de BYU. Later keerde hij met zijn gezin terug naar Sacramento om er in de autoveilingsindustrie te werken. Hij werkte als controleur voor Brasher's Sacramento Auto Auction en als financieel directeur en mede-eigenaar van West Coast Auto Auctions, Inc. Hij organiseerde autoveilingen in het westen van de Verenigde Staten.

Ouderling Bassett heeft talijke roepingen in de kerk vervuld, waaronder jongemannenpresident van de wijk, bisschop, hogeraadslid, ringpresident, president van het zendingsgebied Mesa (Arizona, VS, 2007–2010) en gebiedszeventiger. ■

Ouderling Mark A. Bragg

Algemene zeventiger

Op veertienjarige leeftijd kwamen Mark Bragg en zijn familie door zijn vrienden in het honkbalteam in contact met de kerk. Mark liet zich dopen en zijn moeder werd weer actief.

'Het veranderde ons leven', zegt ouderling Bragg.

Mark Allyn Bragg is op 16 april 1962 in Santa Monica (Californië, VS) in het gezin van Donald E. en Diane Bragg geboren.

Toen hij aan de University of Utah studeerde, kreeg ouderling Bragg zijn zendingsoproep naar het zendingsgebied Monterrey (Mexico). Hij diende er onder president Roy H. King en zijn vrouw, Darlene O. King.

Na zijn zending begon ouderling Bragg met Yvonne, de jongste dochter van zijn zendingspresident, uit te gaan. Ze trouwden op 17 maart 1984 in de Los Angelestempel (Californië).

Na de vroegtijdige dood van ouderling Braggs vader keerde het echtpaar terug naar Californië om er zijn loopbaan in het bankwezen te beginnen en dichter bij zijn moeder te zijn. Ouderling Bragg zou het uiteindelijk tot senior vicepresident van Bank of America schoppen.

De Braggs kregen pas zeven jaar later kinderen. 'Soms voelden we ons zelfs in onze familie niet thuis', zegt ouderling Bragg.

Toen — 'op de beste dag ooit' — beviel zuster Bragg van hun eerste van vier kinderen. 'Ik weet nog […] dat ik toen dacht dat niemand gelukkiger kon zijn dan ik', aldus ouderling Bragg.

Maar het leven is niet altijd makkelijk voor hen geweest. De dag nadat ouderling Bragg als bisschop van de wijk waarin hij opgroeide, gesteund was, overleed zijn moeder tijdens een carjacking. Haar uitvaartdienst was de eerste die hij als bisschop presideerde. 'De zustershulpvereniging stond elke dag voor ons klaar', zei hij.

Die lessen van liefde, dienstbetoon en medeleven vormden ouderling Bragg in zijn werkzaamheden in de kerk als ringpresident, gebiedszeventiger en tempelwerker. ■

Ouderling Weatherford T. Clayton

Algemene zeventiger

Ouderling Weatherford T. Clayton is enorm dankbaar voor de kans om te dienen. Het werk van de Heer is voor hem een prioriteit. Hij houdt van mensen en heeft hechte familiebanden.

'Dankzij het evangelie van Jezus Christus, kunnen we allemaal naar huis terugkeren', zegt ouderling Clayton. 'Mijn familie heeft de invloed van onze voorouders gevoeld. Ze zijn even echt als de mensen om ons heen.'

Ouderling Clayton is op 1 maart 1952 in het gezin van Whitney Clayton jr. en Elizabeth Touchstone Clayton geboren. In zijn jeugd ontwikkelde hij een sterk getuigenis van huisonderwijs. Door de inzet van een huisonderwijzer sloten hij en zijn familieleden toen hij twaalf was heilige verbonden en werden ze in 1964 in de Salt Laketempel aan elkaar verzegeld door ouderling Harold B. Lee van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Ouderling Clayton zegt dat de Heer hem op zijn werk voorbereid heeft door het voorbeeld van anderen: 'Ik zag dat mijn familieleden en vrienden hun leven aan de Heer toewijdden en vreugde vonden omdat ze God dienden.'

Toen hij van zijn Franstalige zending in Canada terugkwam, ging hij aan de University of Utah studeren waar hij Lisa Thomas leerde kennen. Ze trouwden op 16 maart 1976 in de Salt Laketempel. Ze hebben vijf kinderen.

Ouderling Clayton behaalde een diploma psychologie en voltooide zijn medische studie aan de University of Utah. Hij werkte van 1985 tot 2013 in een privépraktijk als verloskundige-gynaecoloog toen hij als president van het zendingsgebied Toronto (Canada) geroepen werd.

Hij is als wijkzendingsleider, leerkracht evangelieleer, jongemannenpresident, consulent familiegeschiedenis, zondagsschoolleerkracht voor jongeren, bisschop, hogeraadslid, raadgever in een ringpresidium en ringpresident werkzaam geweest. ■

Ouderling Valeri V. Cordón

Algemene zeventiger

Ouderling Valeri Vladimir Cordón Orellana kreeg van zijn moeder, die op 16-jarige leeftijd lid van de kerk was geworden, een evangeliefundament dat van pas kwam toen hij 150 kilometer van zijn thuis in Zacapa (Guatemala) in Guatemala-Stad aan de middelbare school informatica studeerde.

'Het belangrijkste dat mijn moeder me bijbracht was eerbied voor de heilige zaken van de kerk', zegt ouderling Cordón, zoon van Ovidio en Ema Orellana Cordón.

Ouderling Cordón is op 19 februari 1969 in Guatemala-Stad geboren en groeide op in Zacapa. Zijn vader ging in Chicago (Illinois, VS) werken. Daar kwam hij in contact met leden van de kerk en volgde hij de zendelingenlessen. Het gezin werd in 1972 in de Mesatempel (Arizona, VS) verzegeld. Valeri was toen drie jaar.

Ouderling Cordón zegt dat hij van het evangelie ging houden, doordat zijn moeder lofzangen en liedjes zoals 'Ik ben een kind van God' en 'Een zending hoop ik te volbrengen' zong. Ouderling Cordón was van 1987 tot 1989 op zending in het zendingsgebied El Salvador.

Hij trouwde op 25 maart 1995 met Glenda Zelmira Zea Diaz in de Guatemala-Stadtempel. Zuster Cordón wilde eerst zelf op zending gaan, maar haar plannen wijzigden toen ze Valeri leerde kennen. Later besefte ze dat hij de jonge man was wiens foto ze jaren eerder in een kerktijdschrift gezien had. Ze hebben drie dochters.

Ouderling Cordón behaalde zijn bachelorsdiploma in 2010 aan de Mariano Galvez University in Guatemala en zijn MBA in 2012 aan het Massachusetts Institute of Technology. Hij is als IT-bestuurder van een farmaceutisch bedrijf werkzaam geweest en sinds 2012 werkte hij voor Pepsico Foods Mexico, Central America and Caribbean.

Toen hij geroepen werd, was ouderling Cordón lid van het Vierde Quorum der Zeventig in het gebied Midden-Amerika. Van 1998 tot 2000 maakte hij deel uit van het presidium van het zendingsgebied San José-Oost (Costa Rica). ■

Ouderling Joaquin E. Costa

Algemene zeventiger

Een vriend die Joaquin Esteban Costa en zijn vrouw koppelde, zette hem op weg naar zijn bekering tot het evangelie van Jezus Christus, een tempelhuwelijk en leiderschap in de kerk.

Joaquin Costa is op 8 maart 1965 in het gezin van Eduardo J. Costa en Graciela M. Fassi geboren. Toen hij in Buenos Aires (Argentinië) studeerde, stelde een vriend, Alin Spannaus, nu gebiedszeventiger, hem aan Renee Varela voor. Renee was een tweedegeneratiekerklid en aarzelde even voor ze met het 21-jarige niet-lid uitging. Na drie dates besloot ze dat ze 'hem te leuk vond' en dat het beter was om niet meer met hem uit te gaan. Aan het eind van het schooljaar keerde hij naar zijn geboorteplaats, Entre Rios (Argentinië), terug.

Renee werd naar het zendingsgebied Osorno (Chili) geroepen. Toen ze weer thuis was, zorgde broeder Spannaus ervoor dat Joaquin en zij naar hetzelfde feestje gingen, waar Joaquin haar uitvroeg. 'Ik bad en besloot hem een kans te geven', zegt zuster Costa.

Joaquin begon de kerk al snel te onderzoeken. Hij studeerde met de zendelingen en Renee vroeg hem om te bidden en het Boek van Mormon te lezen.

'Hij ontving een sterk getuigenis vóór hij het boek uit had', zegt zuster Costa. 'Hij liet zich niet voor mij dopen. We hadden nog een jaar verkering en trouwden in 1989 in de Buenos Airestempel.'

Ouderling Costa behaalde in 1987 een bachelor in economie aan de universiteit van Buenos Aires. Als jong echtpaar verhuisden ze naar Provo (Utah, VS) waar hij in 1994 zijn MBA aan de Brigham Young University behaalde. Ze woonden met hun gezin van vier kinderen in Chicago (Illinois, VS), waar hij voor een multinationale onderneming in de financiële sector werkte. Door zijn loopbaan in het bankwezen woonde het gezin enkele jaren in respectievelijk Argentinië, Tsjechië en Oman. De afgelopen twee jaar woonden ze in Lima (Peru) waar hij voor een Deens investeringsbedrijf werkte dat in microfinanciëring gespecialiseerd is. ■

Ouderling Massimo De Feo

Algemene zeventiger

Kort voor hij op zending ging, leerde ouderling Massimo De Feo belangrijke lessen over opoffering en liefde van zijn vader, Vittorio De Feo.

De familie De Feo was arm en noch Vittorio noch zijn vrouw, Velia, was lid van de kerk. Maar vader De Feo respecteerde het verlangen van zijn zoon om het evangelie te verkondigen.

'Mijn vader vroeg me: "Wil je dit echt doen?"', zegt ouderling De Feo. 'Ik zei: "Ja, ik wil de Heer met heel mijn hart dienen."'

Vittorio beloofde dat hij zijn uiterste best zou doen om de tweejarige zending van zijn zoon in het zendingsgebied Rome te helpen bekostigen.

'Dat geld was heilig voor me — het was het resultaat van een groot offer van een man die niet in de kerk geloofde', zegt ouderling De Feo. 'En dus diende ik met heel mijn hart, macht, verstand en sterkte, omdat ik de Heer en mijn vader liefhad.'

Evangeliebeginselen zoals opoffering, hard werken, het gezin en dienstbetoon hebben ouderling De Feo gevormd.

Massimo De Feo is op 14 december 1960 in Tarante (Italië) geboren. Hij kwam op negenjarige leeftijd in contact met de kerk toen twee zendelingen bij hem aanklopten. Al snel lieten Massimo en zijn oudere broer, Alberto, zich dopen.

De jongens genoten de liefde en steun van toegewijde leidinggevenden in de gemeente terwijl ze naar het jeugdwerk en de jongerenactiviteiten gingen. Massimo sloot ook levenslange vriendschappen met andere jongeren in de gemeente, onder wie Loredana Galeandro, tevens bekeerlinge, met wie hij later zou trouwen. Ze werden op 14 augustus 1984 in de Berntempel (Zwitserland) aan elkaar verzegeld. Ze hebben drie kinderen.

Vóór zijn roeping als algemene zeventiger, woonde ouderling De Feo in Rome en was hij ruim dertig jaar voor het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse zaken werkzaam. Hij is gemeentepresident, districtspresident, ringpresident en gebiedszeventiger geweest. ■

Ouderling Peter F. Meurs

Algemene zeventiger

Toen Peter Meurs jong was, woonde zijn ouderlijk gezin naast een man die een reparatiewerkplaats voor landbouwwerktuigen uitbaatte. Peter en zijn beste vriend brachten veel tijd in de werkplaats door met het sleutelen aan landbouwwerktuigen en het bouwen van minimotorfietsen en gocarts. Peter zou later werktuigbouwkunde studeren aan de Monash University in Melbourne (Australië).

Toen hij op achttienjarige leeftijd een universitaire studie volgde, lichtte hij de universiteit in dat hij zijn studie twee jaar wilde onderbreken om een zending voor de kerk te vervullen. Hij kreeg te horen dat hij zijn studie slechts één jaar mocht onderbreken; als hij zijn studie langer onderbrak, zou hij die later niet kunnen vervolgen. Hij besloot om niet op zending te gaan.

Maar kort daarop hoorde hij president Spencer W. Kimball (1895–1985) in de algemene conferentie zeggen dat iedere jongeman die zich aan de kerkelijke normen houdt op zending dient te gaan. (Zie 'Planning for a Full and Abundant Life', *Ensign*, mei 1974, 87.)

'Het was alsof hij tegen mij sprak. Het drong tot diep in mijn hart door', zegt ouderling Meurs. Hij besloot toch op zending te gaan. Een week vóór hij vertrok, ontving hij een brief van de universiteit. Hij kreeg toestemming om zijn studie twee jaar te onderbreken.

Peter ging na zijn zending terug naar de universiteit, maar hij zegt dat zijn zending de beste opleiding ooit was. Het evangelie leerde hem dat 'mensen helpen om succesrijk te zijn het belangrijkste beginsel van leiderschap is'.

Nadat hij zijn diploma in werktuigbouwkunde behaald had, werkte ouderling Meurs als projectingenieur voor Esso Australië en was hij mede-oprichter van WorleyParsons Limited. Hij was onlangs werkzaam als directeur ontwikkeling van Fortescue Metals Group.

Na zijn zending trouwde hij op 2 januari 1979 met Maxine Evelyn Thatcher in de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland). Zij is zijn beste vriend. Ze hebben vier kinderen en negen kleinkinderen.

Ouderling Meurs is op 21 december 1956 in Warrnambool (Victoria, Australië) in het gezin van Frederik en Lois Jones Meurs geboren. Hij is werkzaam geweest als quorumpresident ouderlingen, wijkorganist, jongemannenpresident van de ring en de wijk, public-affairsbestuurder, gemeente- en districtspresident, bisschop, ringpresident en gebiedszeventiger. ■

Ouderling K. Brett Nattress

Algemene zeventiger

Ouderling K. Brett Nattress en zijn vrouw, Shauna Lee Adamson Nattress, beschrijven zichzelf als 'onvolmaakte mensen die volmaakte momenten willen ervaren'.

Ze hebben in hun leven al vaak zulke momenten gehad, en die hebben volgens ouderling Nattress allemaal met de Heiland en zijn verzoening te maken.

Ouderling Nattress zegt dat hij uit goede ouders, David en Judy Sorensen Nattress, geboren is. Hij weet nog dat zijn moeder dagelijks uit het Boek van Mormon voorlas.

Toen hij een universitaire opleiding volgde, ging hij tijdens de vakantie naar huis. Hij was op de aanstaande examens geconcentreerd en voelde zich niet lekker, hoewel hij niet ziek was.

'Als je gezond bent en je toch niet lekker voelt, moet je iemand dienen', zei zijn moeder.

Brett gooide een sneeuwschop in de laadbak van de auto en ging de oprit van de weduwen in de wijk vrijmaken. Hij voelde zich veel beter.

'Ik was alleen maar met mezelf en de examens bezig. Ik was vergeten dat we anderen moeten dienen', zegt hij.

Ouderling Nattress is op 4 maart 1965 in Pocatello (Idaho, VS) geboren. Zijn ouderlijk gezin verhuisde naar Lehi (Utah, VS) waar hij en zijn vijf broers en zussen het leven op de boerderij ervoeren.

Hij ontmoette zijn toekomstige vrouw toen ze beiden laatstejaars in nabijgelegen middelbare scholen waren. Toen hij na zijn zending van 1984 tot 1986 in het zendingsgebied Sacramento (Californië, VS) thuiskwam, trouwden ze op 24 april 1987 in de Salt Laketempel. Ze hebben zeven kinderen.

Hij studeerde aan de Brigham Young University (Utah) en behaalde in 1990 een diploma fysiotherapie aan de University of Utah. Samen met zijn broer David richtte hij in 2000 Advanced Health Care Corp. op.

Ouderling Nattress heeft talrijke roepingen in de kerk vervuld, onder meer jongemannenpresident van de wijk, bisschop, jongemannenpresident van de ring, ringpresident en gebiedszeventiger. Ten tijde van zijn roeping was hij president van het nieuwe zendingsgebied Gilbert (Arizona, VS). ■

Ouderling S. Mark Palmer

Algemene zeventiger

In 1992 was tijd een kostbaar en schaars goed voor ouderling S. Mark Palmer en zijn vrouw, Jacqueline.

Ouderling Palmer was toen lid van de hoge raad. Hij besteedde ook veel tijd aan zijn werk. Zuster Palmer had evenmin tijd. De Palmers brachten hun zes kinderen — onder wie een jongetje van zes maanden — in Austin (Texas, VS) groot.

Toen hun ringpresident hen als tempelwerkers in de Dallastempel (Texas) riep, wisten ze niet hoe ze dat er nog konden bijnemen. Maar ze aanvaardden de roeping en vroegen de Heer in gebed om hulp.

De maandelijkse busrit naar de tempel om er heel de dag te dienen, vergde offers en goede planning. 'Maar we hebben er enorme zegeningen voor teruggekregen', zegt ouderling Palmer.

Hij voegt eraan toe dat zijn werkzaamheden in de tempel hem geestelijk op toekomstige priesterschapsroepingen voorbereid hebben. Hij werd er ook een betere echtgenoot en vader door, en hij vond evenwicht in zijn drukke leven.

'Door naar de tempel te gaan, krijgen we vaak een beter zicht op onze prioriteiten en worden we aan onze verbonden herinnerd', zegt hij.

Stanley Mark Palmer is op 11 februari 1956 in Te Puke (Nieuw-Zeeland) in het gezin van Kenneth en Jill Palmer geboren. Ze werden lid van de kerk toen hij nog jong was. Hij vervulde een voltijdzending in het zendingsgebied Wellington (Nieuw-Zeeland).

Nadat hij aan de University of Auckland een diploma behaald had, schreef hij zich in voor het MBA-programma van de Brigham Young University. In Provo (Utah) leerde hij op een blind date Jacqueline Wood, een teruggekeerde zendelinge, kennen. Ze trouwden op 18 december 1981 in de Salt Laketempel. Ze hebben zes kinderen en negen kleinkinderen.

Ouderling Palmer is de oprichter en directeur van SMP Ventures, een projectontwikkelingsbedrijf. Hij is bisschop, ringpresident, president van het zendingsgebied Spokane (Washington, VS, 2009–2012), tijdelijk president van het zendingsgebied Sydney-Zuid (Australië, 2014) en gebiedszeventiger geweest. ■

Ouderling Gary B. Sabin

Algemene zeventiger

Er staan drie kerstbomen in het geheugen van ouderling Gary B. Sabin gegrift.

De eerste was een mooie kerstboom in zijn jeugd. Toen Gary de boom inklom om een zuurstok te pakken, viel de hele boom tegen de grond.

De tweede was een dennentak die hij vond toen hij van 1973-1975 in België en Nederland op zending was. Ouderling Sabin en zijn collega namen de tak mee naar hun flat en zetten hem neer bij de kerstkaartjes die ze van thuis gekregen hadden.

De derde was een boom die gevormd werd door de kerstlichtjes om de standaard van het infuus naast het ziekenhuisbed van zijn dochter. Zijn dochter had net als twee van zijn andere kinderen taaislijmziekte en had één jaar na de dood van haar broer aan dezelfde ziekte een dubbele longtransplantatie ondergaan.

'We hebben veel meer van onze kinderen geleerd dan zij van ons', aldus ouderling Sabin.

Als algemeen autoriteit zal hij de kerstbomen en de lessen die hij van hen geleerd heeft in gedachten houden. Elke boom illustreert een deel van zijn levensreis: van de jongen die een zuurstok wilde tot de zendeling die in het heilsplan onderwees tot de vader die op het plan en op de liefde van de Heiland vertrouwde om zijn gezin in zware beproevingen te steunen.

Gary Byron Sabin is op 7 april 1954 in Provo (Utah) in het gezin van Marvin E. en Sylvia W. Sabin geboren. Hij trouwde in augustus 1976 met Valerie Purdy. Ze hebben vijf kinderen; een zesde kind werd doodgeboren.

Ouderling Sabin behaalde zijn diploma aan de Brigham Young University (Provo) en vervolgens zijn mastersdiploma bedrijfskunde aan de Stanford University.

Ouderling Sabin heeft tal van kerkroepingen gehad, waaronder bisschop, ringpresident en gebiedszeventiger. Hij is oprichter, voorzitter en CEO van verschillende bedrijven geweest, waaronder Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings en Excel Trust.

In 1993 stichtten ouderling en zuster Sabin de Sabin Children's Foundation, een organisatie die voorziet in de medische behoeften van kinderen. ■

Ouderling Evan A. Schmutz

Algemene zeventiger

Zuster Joy D. Jones

Algemeen jeugdwerkpresidente

Ouderling Evan Antone Schmutz is dankbaar voor de openbaringen die de Heer hem gegeven heeft. Zijn bekering tot het evangelie is door regelmatige Schriftstudie, het dienen in het koninkrijk en nakomen van zijn verbonden met God gesterkt.

Ouderling Schmutz is op 6 juni 1954 in St. George (Utah, VS) in het gezin van Richard en Miriam Schmutz geboren. Hij kwam er al op jonge leeftijd achter dat er kracht schuilt in bidden. Als welp bij de scouts zamelde hij 17 dollar in door de verkoop van tickets voor een jamboree. Maar toen hij het geld moest indienen, kon hij het nergens vinden. Zijn moeder moedigde hem aan om te bidden en de Heer vertelde hem precies waar het geld was. Het was een krachtige bevestiging dat God hem liefhad en kende.

Toen ouderling Schmutz achttien jaar was, stierf zijn oudere zus in een auto-ongeval. Dat had een enorme uitwerking op hem en bracht grote geestelijke ervaringen met zich mee.

Kort daarop kreeg hij zijn zendingsoproep, waarna hij zich in het opleidingscentrum aanmeldde. Hij bad om een persoonlijk getuigenis van het evangelie. Toen hij enkele leerkrachten in het eerste visioen zag lesgeven 'ontving ik een getuigenis dat zo krachtig was dat ik de kamer wilde uitlopen', aldus ouderling Schmutz.

Na zijn zending in het zendingsgebied Greensboro (North Carolina, VS) zorgde ouderling Schmutz ervoor dat hij de Schriften dagelijks bleef bestuderen. 'Ik heb grote vreugde, persoonlijke kennis en begrip uit mijn jarenlange ochtendstudie geput.'

Ouderling Schmutz trouwde op 3 februari 1978 met Cindy Lee Sims in de Provotempel (Utah). Ouderling Schmutz behaalde een diploma Engels en een doctoraat in de rechtswetenschappen aan de Brigham Young University. Hij werkte van 1984 tot 2016 voor verschillende advocatenkantoren.

Terwijl hij voorzag in de behoeften van zijn vijf kinderen is ouderling Schmutz hogeraadslid, bisschop, lid van het ringpresidium, president van het zendingsgebied Cebu (Filipijnen, 2011–2014), gemeentepresident in een opleidingscentrum voor zendelingen en lid van het Vijfde Quorum der Zeventig geweest. ■

De liefdevolle ouders van Joy D. Jones waren haar helden. 'Ik dacht dat mijn vader alles kon', zegt zuster Jones over haar vader, een elektricien. Over haar moeder zegt ze: 'Mijn moeder was een fantastische vrouw'. Ze maakte alles zelf: van het eten dat ze aten tot de kleding die ze droegen. 'Ze was voor mij een heilige en ik wilde net zoals zij worden.'

Zuster Jones koestert de herinneringen aan haar ouders, Aldo Harmon en Eleanor Ellsworth Harmon, maar ook een jeugdherinnering aan een districtsconferentie in Oregon (VS), waarin ouderling Robert L. Backman sprak. Ouderling Backman, nu emeritus algemene zeventiger, was toen zendingspresident.

'Ik kreeg een heel sterk gevoel terwijl hij sprak', zegt zuster Jones. 'Ik had nog nooit zoiets gevoeld. […] Ik ben zo dankbaar dat ik van de Geest een bevestiging kreeg dat hetgeen hij zei waar was.'

Joy Diane Harmon is op 20 juli 1954 in The Dalles (Oregon) geboren. Zowel zij als haar toekomstige man, Robert Bruce Jones, is in Oregon opgegroeid, maar ze leerden elkaar aan de Brigham Young University in Provo (Utah, VS) kennen. Ze trouwden op 14 augustus 1974 in de Mantitempel (Utah). Ze hebben vijf kinderen en zeventien kleinkinderen.

Kort nadat ze een diploma huishoudkunde behaald had, verhuisden ze naar Portland (Oregon) en daarna naar Santa Rosa (Californië, VS), waar broeder Jones als chiropractor aan de slag ging. Broeder en zuster Jones kregen 22 jaar geleden het gevoel dat ze naar Draper (Utah) moesten verhuizen. Zuster Jones vindt het geweldig dat ze sindsdien zo dicht bij een tempel woont.

'De Jordan Rivertempel (Utah) werd mijn heilige plek', zegt ze. 'Ik heb een getuigenis van de kracht van de tempel en van de vrede en leiding die ik dankzij de tempel ontvang.'

Zuster Jones is ZHV-presidente en jeugdwerkpresidente van de wijk geweest en ook raadgeefster in het ZHV-, jongevrouwen- en jeugdwerkpresidium van wijk en ring. Vóór haar huidige roeping was ze als lid van het algemeen jeugdwerkbestuur werkzaam. ■

Zuster Jean B. Bingham

Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Zuster Jean Barrus Bingham is bijna zes jaar lid van het algemeen jeugdwerkbestuur geweest. Ze hield ervan. Ze heeft leden thuis bezocht en jeugdwerkklasjes bijgewoond, waardoor ze getuige is geweest van het sterke geloof van de heiligen der laatste dagen — vooral de jeugdwerkkinderen — over de hele wereld.

Zuster Bingham, onlangs als eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium gesteund, heeft een groot deel van haar leven kinderen onderwezen, opgevoed en liefgehad. Ze is een pleitbezorgster en bron van kracht voor velen geweest: haar jongere broers en zussen toen ze opgroeide, haar twee dochters, haar pleegdochters, kleinkinderen, bezoekers en de mensen die ze als lid van het algemeen jeugdwerkbestuur ontmoet heeft.

'Ieder kind heeft een geweldig potentieel. Als we ze door de ogen van onze hemelse Vader bekijken, kunnen we ze helpen om dat potentieel te bereiken', zegt ze.

Zuster Bingham is op 10 juni 1952 in Provo (Utah, VS) als derde van negen kinderen in het gezin van Edith Joy Clark en Robert Rowland Barrus geboren. Toen ze drie maanden oud was, verhuisde het gezin naar Indiana (VS), waar haar vader zijn opleiding voortzette. In de eerste zes jaar van haar leven woonden de Binghams in vier verschillende staten.

Toen zuster Bingham in New Jersey (VS) de middelbare school had doorlopen, verhuisde ze naar Provo (Utah) om aan de Brigham Young University te studeren. In haar tweede jaar ontmoette ze haar toekomstige man, Bruce Bryan Bingham, een boerenjongen uit Illinois (VS) die zich als tiener met zijn ouders had laten dopen. Ze trouwden op 22 december 1972 in de Provotempel.

Ze heeft haar hele leven verschillende roepingen gehad, waaronder jeugdwerkpresidente en jongevrouwenpresidente van de wijk, raadgeefster in een ZHV-presidium, jongevrouwenpresidente van de ring, tempelwerkster, en ochtendseminarieleerkracht.

'Gedurende ons 43-jarig huwelijk heb ik gezien dat ze voortdurend naar de ingevingen van de Geest luistert', zegt broeder Bingham over zijn vrouw. 'Ze doet keer op keer wat de Heer wil dat ze doet.' ■

Zuster Bonnie H. Cordon

Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Bonnie Hillam Cordon leerde in haar jeugd in het zuidoosten van Idaho (VS) veel belangrijke levenslessen. Door op een boerderij te werken, spelen en wonen, leerde ze zelfredzaam te zijn, hard te werken en 'niet bang te zijn om nieuwe dingen te proberen', zegt de kersverse tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium.

Maar de belangrijkste les kwam van haar ouders, Harold en Carol Rasmussen Hillam. Die leerden haar dat ze met de hulp van de Heer alles kon. 'Niets is onmogelijk', zei haar vader altijd.

Zuster Cordon vertrouwde daarop toen ze het als nieuwe zendelinge in Lissabon moeilijk had om Portugees te leren. 'Ik bracht veel tijd door op mijn knieën en vroeg om een wonder. Maar dankzij mijn vader had ik geleerd dat ik moeilijke dingen kon doen.'

Na veel bidden, werken en geduld oefenen, begon ze langzaamaan vloeiend Portugees te spreken. Dat kwam vele jaren later van pas toen ze met haar man naar Curitiba (Brazilië) op zending geroepen werd.

'Het is interessant dat de Heer ons beetje bij beetje voorbereidt en opbouwt', zegt ze. 'We begrijpen het altijd beter als we er later op terugblikken. We moeten gewoon geloof oefenen.'

Bonnie Hillam is op 11 maart 1964 in Idaho Falls (Idaho) geboren. Na haar zending studeerde ze aan de Brigham Young University in Provo (Utah, VS) voor leerkracht. Ze sloot er vriendschap met Derek Lane Cordon. Hun vriendschap werd liefde en ze trouwden op 25 april 1986 in de Salt Laketempel (Utah). Ze hebben vier kinderen — drie jongens en één meisje — en drie kleinzonen.

Ze hebben door de jaren heen veel kerkroepingen gehad. Van 2010 tot 2013 stond ze haar man bij toen hij president was van het zendingsgebied Curitiba. Daarnaast is ze jeugdwerkpresidente van de ring, kinderkamerleidster en seminarieleerkracht geweest. Ze is ook op wijkniveau bij de jongevrouwen, in de ZHV en het jeugdwerk werkzaam geweest.

Zuster Cordon hoopt dat ze in haar nieuwe roeping de jeugdwerkkinderen van de kerk een essentiële waarheid kan bijbrengen: 'Onze hemelse Vader houdt van hen.' ■

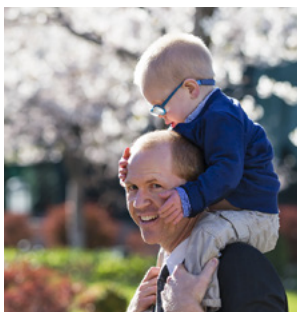

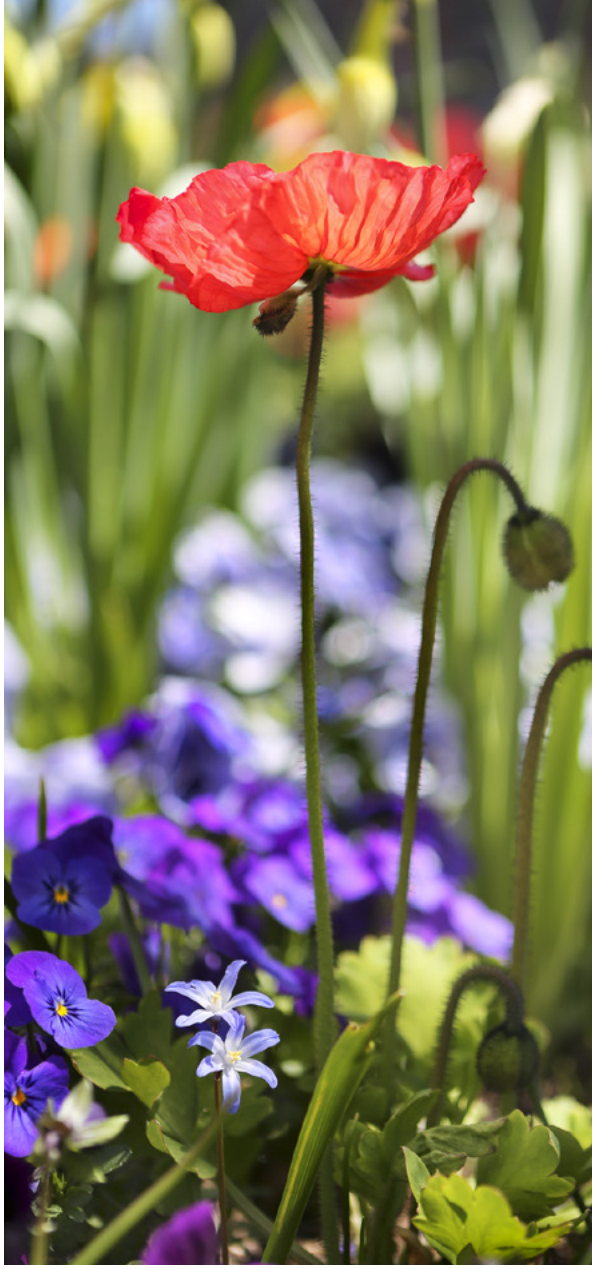

Nieuwe zeventigers en nieuw algemeen jeugdwerkpresidium gesteund

In de zaterdagmiddagbijeenkomst van de algemene aprilconferentie 2016 zijn elf nieuwe algemene zeventigers, 62 gebiedszeventigers en een nieuw algemeen jeugdwerkpresidium gesteund.

De nieuwe algemene zeventigers zijn ouderlingen W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin en Evan A. Schmutz.

Joy D. Jones werd als algemeen jeugdwerkpresidente gesteund, met Jean B. Bingham als eerste raadgeefster en Bonnie H. Cordon als tweede raadgeefster.

U vindt de beknopte biografieën van deze leidinggevenden vanaf p. 131. ■

Nieuw ontwerp conferentiesectie LDS.org

Conferentietoespraken online zoeken en bestuderen is nu makkelijker dan ooit tevoren dankzij het nieuwe ontwerp van de conferentiesectie op LDS.org. Het nieuwe ontwerp houdt het volgende in:

- Het is nu makkelijker om een toespraak te vinden en er is een foto van de spreker naast de titel van de toespraak toegevoegd.
- Bovenaan elke pagina staat een navigatiebalk die de gebruiker toestaat om (1) alle conferentietoespraken van 1971 tot nu te bekijken, (2) op de naam van de spreker te zoeken en (3) op evangelieonderwerp te zoeken.
- De individuele toespraken worden vereenvoudigd weergegeven met pictogrammen bovenaan de pagina, waarmee men de toespraak kan beluisteren, downloaden, afdrukken of delen.

Het nieuwe ontwerp werkt zowel op desktopcomputers, laptops als mobiele apparaten. De wijzigingen zijn al in het Engels, Spaans en Portugees doorgevoerd. De komende maanden worden ze voor tachtig andere talen doorgevoerd. ■

Bekijk de wijzigingen op **conference.lds.org.**

Nieuwe zendingsgebieden aangekondigd

Er worden drie nieuwe zendingsgebieden gevormd: twee in Afrika en één in Azië. Het gaat om de zendingsgebieden Mbuji-Mayi (Democratische Republiek Congo), Owerri (Nigeria) en Hanoi (Vietnam). De nieuwe zendingsgebieden ontstaan door de grenzen van reeds bestaande zendingsgebieden te wijzigen. Ze worden uiterlijk 1 juli 2016 operationeel. ■

Nieuwe Ministering Resources

Er zijn vier nieuwe onderwerpen aan Ministering Resources toegevoegd (ministering.lds.org) om leidinggevenden in ring en wijk te steunen bij hun hulp aan de volgende groepen: mantelzorgers, zendelingen die vroegtijdig naar huis terugkeren, echtparen met huwelijksproblemen en personen die met een mentale ziekte kampen.

De leden van de wijkraad hebben toegang tot deze informatie om hen te leren hoe ze de leden beter kunnen helpen. De informatie is in het Engels beschikbaar en wordt binnenkort in negen andere talen vertaald. ■

Evangeliestudie en -onderwijs verbeteren

Het evangelie bestuderen, naleven en onderwijzen zijn van cruciaal belang voor onze persoonlijke groei en zijn essentiële onderdelen van onze sabbatheiliging. In het kader van de voortdurende inspanningen om de groei van de leden te bevorderen door hen geloof in onze hemelse Vader en Jezus Christus te laten ontwikkelen en hun sabbatheiliging te verbeteren, introduceerden het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen tijdens de leidersbijeenkomsten rond de algemene conferentie een nieuw initiatief om evangeliestudie en -onderwijs te verbeteren. De leden worden uitgenodigd om het volgende te doen:

1. De beginselen in *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland* toepassen. Deze nieuwe leidraad behandelt de eenvoudige, maar krachtige beginselen die de Meesterleraar gebruikte. Het doel van iedere leerkracht is volgens die leidraad 'de zuivere leerstellingen van het evangelie met behulp van de Geest te onderwijzen om zo de kinderen van God te helpen hun geloof in de Heiland te versterken en meer zoals Hij te worden.'

Hoewel de leidraad bedoeld is voor leerkrachten, is het nuttig voor iedereen die wil leren onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland. Ouders kunnen de beginselen in de leidraad toepassen als ze thuis onderwijzen.

2. Aan de leerkrachtenraad deelnemen. De leerkrachtenraad is niet hetzelfde als de cursus onderwijsverbetering. De leerkrachtenraad is een raadsvergadering waarin leerkrachten de beginselen uit *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland* kunnen bespreken en van elkaar kunnen leren. De raad dient één keer per maand tijdens de zondagsschool plaats te vinden en wordt in de loop van 2016 wereldwijd geïntroduceerd.

3. Het evangelie ijverig bestuderen. De leden en leerkrachten worden aangespoord het evangelie thuis ijverig te bestuderen. Als leden het evangelie tijdens de week bestuderen en naleven, zijn ze op de zondagse lessen voorbereid, waardoor iedereen een betere leerervaring krijgt.

Als kind van onze hemelse Vader hebben we de mogelijkheid om zoals Hij te worden. Iedereen die bereid is het evangelie te bestuderen en na te leven kan zoals onze hemelse Ouders worden en bij Hen terugkeren. Aanbidding in de kerk en thuis stelt ons in staat om zulk geloof in onze hemelse Vader en Jezus Christus te ontwikkelen. ■

De nieuwe leidraad en meer informatie vindt u op **teaching.lds.org.**

Meer uitgaven van de Schriften beschikbaar

De Schriften zijn onlangs in meer talen beschikbaar gesteld.

Er zijn nu in het Portugees een gedrukte uitgave van de Bijbel en een bijgewerkte uitgave van de tripelcombinatie beschikbaar. De digitale uitgave was al sinds september 2015 op **asescrituras.lds.org** en in de app Gospel Library beschikbaar. Voor meer informatie in het Portugees raadpleegt u **bibliasagrada.lds.org.**

Er staan bijgewerkte Spaanse uitgaven van de standaardwerken op **escrituras.lds.org** en in de app Gospel Library. De gedrukte uitgave zal tegen eind juni 2016 beschikbaar zijn.

De nieuwe tripelcombinatie in het Marshallees, Xhosa en Zoeloe en het Boek van Mormon in het Chuukees zijn gedrukt en via het distributiecentrum en op store.lds.org te bestellen. Ze staan ook op het internet en in de app Gospel Library.

Zestien andere vertalingen van de Schriften, die voorheen alleen gedrukt verkrijgbaar waren, werden op LDS.org en in de app Gospel Library gepubliceerd: de tripelcombinatie in het Afrikaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Fante, Igbo, Lets, Litouws, Shona en Swahili; en het Boek van Mormon in het Hindi, Hmong, Servisch, Tok Pisin, Twi en Yapees. ■

Leringen voor onze tijd

Van mei tot en met oktober 2016 gaan de lessen van de Melchizedekse priesterschap en de ZHV op de vierde zondag van de maand over één of meerdere toespraken van de algemene aprilconferentie 2016. In oktober 2016 mogen er toespraken uit de aprilconferentie of de oktoberconferentie 2016 gekozen worden. Het is aan de ring- of districtspresident om de toespraken uit te kiezen. Hij kan dat ook delegeren aan de bisschop of gemeentepresident. ■

De conferentietoespraken zijn in veel talen beschikbaar op **conference.lds.org.**

Patriarchale zegens online

Dankzij nieuwe hulpmiddelen krijgen leden makkelijker toegang tot patriarchale zegens. Leden kunnen een digitale kopie van hun patriarchale zegen of die van overleden voorouders aanvragen. (Die worden hun per post of e-mail bezorgd.) Priesterschapsleiders kunnen voordrachten voor zegens online indienen. Patriarchen kunnen die voordrachten bekijken en na de zegen de digitale tekst indienen.

Die hulpmiddelen zijn voor ruim de helft van de ringen van de kerk in het Engels, Spaans en Portugees beschikbaar. Tegen 2017 zouden ze in veertien talen en voor alle ringen beschikbaar moeten zijn. ■

Voor meer informatie of om een kopie van uw patriarchale zegen aan te vragen, gaat u naar **apps.lds.org/pbrequest.**

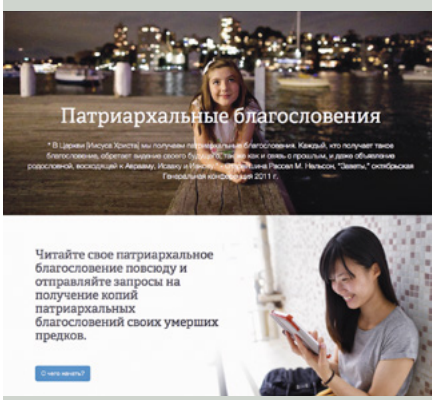

Vluchtelingenhulp: ‘Ik was een vreemdeling’

Met de steun van het Eerste Presidium nodigen de algemene presidiums van de zustershulpvereniging, jongevrouwen en het jeugdwerk alle meisjes en vrouwen uit om de vluchtelingen in hun omgeving te helpen in het kader van het hulpverleningsinitiatief ‘Ik was een vreemdeling’ (zie Leviticus 19:34; Mattheüs 25:35).

‘Velen onder ons hebben behoefte aan vriendschap, begeleiding en andere christelijke liefde en hulp’, zegt zuster Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente. ‘Zulke hulpverlening is een basisonderdeel van het evangelie.

‘Ik moet denken aan de Schrifttekst waarin staat: “Vergeet de gastvrijheid niet, want hierdoor hebben sommigen zonder het te weten engelen onderdak geboden [Hebreeën 13:2]”, aldus zuster Burton. ‘We moedigen de zusters aan om met een gebed in hun hart gelegenheden tot dienstbetoon te zoeken, en te bedenken hoe ze goede plaatselijke gemeenschapsorganisaties kunnen steunen. Er staan een aantal suggesties op IWasAStranger.lds.org. U kunt over uw ervaringen vertellen door een e-mail naar IWasAStranger@ldschurch.org te sturen.’

Het Eerste Presidium heeft eind maart een brief inzake ‘Ik was een vreemdeling’ naar de ring-, wijk- en gemeenteraden gestuurd. De leidinggevenden ontvingen ook instructies. In de brief staat: ‘Zusters kunnen aan dit initiatief deelnemen als hun tijd en omstandigheden dat toestaan. Ze moeten ervoor zorgen dat niemand “harder loopt dan [ze] kracht heeft” en dat alle “dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan” (Mosiah 4:27).’ In een brief van het Eerste Presidium van 27 oktober 2015 werden alle leden tot christelijk dienstbetoon aan mensen in nood aangespoord.

Een brief van de algemene presidentes van de zustershulpvereniging, jongevrouwen en het jeugdwerk met meer informatie over ‘Ik was een vreemdeling’ werd onlangs in de bijeenkomsten van die organisaties uitgedeeld. ■

150 tempels in bedrijf

In de zondagmorgenbijeenkomst van de conferentie kondigde president Thomas S. Monson de bouw van vier nieuwe tempels aan in Belém (Brazilië), Quito (Ecuador), Lima (Peru) en Harare (Zimbabwe).

Sinds de laatste algemene conferentie hebben de volgende zaken in verband met tempels plaatsgevonden:

Inwijding en herinwijding

Door de inwijding van de Provo City Centertempel (Utah, VS) heeft de kerk nu wereldwijd 150 tempels in bedrijf. De tempel werd op 20 maart 2016 ingewijd, 180 jaar na de inwijding van de Kirtlandtempel (Ohio, VS), de eerste tempel van de herstelling, op 27 maart 1836.

Er werden drie andere tempels ingewijd of heringewijd: de Montréaltempel (Quebec, Canada) in november 2015, de Tijuanatempel (Mexico) in december 2015 en de Suvatempel (Fiji) in februari 2016.

De volgende tempelinwijdingen zijn gepland: de Sapporotempel (Japan) op 21 augustus 2016, de Philadelphiatempel (Pennsylvania, VS) op 18 september 2016, de Fort Collinstempel (Colorado, VS) op 16 oktober 2016, de Star Valleytempel (Wyoming, VS) op 30 oktober 2016 en de Hartfordtempel (Connecticut, VS) op 20 november 2016.

De gerenoveerde Freibergtempel (Duitsland) wordt op 4 september 2016 heringewijd.

Bouw en renovatie

Er wordt volop aan de bouw van de volgende tempels gewerkt: de Concepcióntempel (Chili), de Parijstempel, de Rometempel, de Cedar Citytempel (Utah), de Meridiantempel (Idaho, VS) en de Tucsontempel (Arizona, VS). Ze zullen tussen 2016 en 2018 voltooid zijn. De bouw van de Fortalezatempel (Brazilië) is uitgesteld. De Frankfurttempel, Jordan Rivertempel (Utah) en Idaho Fallstempel (Idaho) worden gerenoveerd.

Eerstespadesteking

De eerstespadesteking voor de Lissabontempel en de Barranquillatempel (Colombia) vond in december 2015 plaats; die voor de Kinshashatempel (Democratische Republiek Congo) in februari 2016. De eerstespadesteking voor de Durbantempel (Zuid-Afrika) vond op 9 april 2016 plaats.

Planning en voorbereiding

Deze tempels zijn aangekondigd, maar bevinden zich nog in de plannings- en voorbereidingsfase: Abidjan (Ivoorkust), Arequipa (Peru), Bangkok (Thailand), Port-au-Prince (Haïti), Rio de Janeiro (Brazilië), Urdaneta (Filipijnen) en Winnipeg (Manitoba, Canada). ■

Meer informatie over tempels vindt u op **temples.lds.org.**

VAN BOVEN NAAR BENEDEN: FOTO'S VAN TIJUANATEMPEL IN MEXICO; ROMETEMPEL (IN AANBOUW); EN EERSTESPADESTEKING VOOR KINSHASATEMPEL (DEMOCRATISCHE REPUBLIEK CONGO)

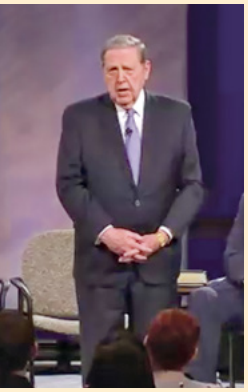

Bediening van profeten en apostelen

Als 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de gehele wereld' (LV 107:23) zetten profeten en apostelen hun wereldwijde bediening voort. Sinds de laatste algemene conferentie hebben leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, naast hun andere werkzaamheden:

- Sociale media en Face to Face-evenementen gebruikt om jongeren en jongvolwassenen toe te spreken (zie **lds.org/youth/activities**).
- In anti-pornografie- en familiegeschiedenisconferenties gesproken.
- In universiteiten gesproken over 'leden van de ware millenniumgeneratie' worden en opgeroepen tot het verdedigen van ons geloof en onze morele waarden.
- In Argentinië, Botswana, Chili, Democratische Republiek Congo, Ecuador, de Filipijnen, Mozambique, Peru, Uruguay, Zambia en Zimbabwe met kerkleden en -leiders, overheidsfunctionarissen en godsdienstige leiders gesproken. ■

Voor meer over de bediening van de profeten en apostelen gaat u naar **prophets.lds.org**.

Kerk groeit in Afrika

De kerk groeit nu al dertig jaar in hoog tempo in Afrika. Begin 2016 waren er in Afrika 1600 mormoonse kerkgemeenten en meer dan een half miljoen leden — dat zijn elf keer meer wijken en gemeenten en twintig keer meer leden dan in 1985.

In 2015 stichtte de kerk in heel Afrika zeventien nieuwe ringen.

Leidinggevenden schrijven de groei gedeeltelijk toe aan de focus van het evangelie op het gezin. João Castenheira, ringpresident in Maputo (Mozambique), zegt: 'De leden zoeken een kerk waarin ze gelukkig zijn. Het herstelde evangelie van Christus maakt gezinnen gelukkig.'

'Ik heb echt het gevoel dat dit de tijd van Afrika is', aldus Edward Dube van de Zeventig, die in Zimbabwe geboren is. 'We zien in dit werelddeel de hand van de Heer.' ■

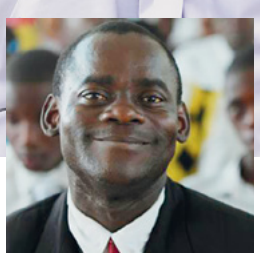

Wereldwijd goeddoen

Heiligen der laatste dagen blijven het voorbeeld van de Heiland volgen, die 'het land doorgegaan is, terwijl Hij goeddeed' (Handelingen 10:38). Dit zijn enkele recente voorbeelden.

In Aboe Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) kwamen leden en vrienden van de kerk uit negen landen in het Midden-Oosten — geboren in zes verschillende werelddelen — bijeen voor een conferentie en een interreligieus humanitair project. Ze zamelden 8500 hygiënesets en voedselpakketten in en deelden die uit.

In Oeganda zetten twee tandartsen en drie mondhygiënisten, die heilige der laatste dagen zijn, zich een hele week in. Ze vulden gaatjes, trokken tanden, maakten tanden schoon, onderwezen in mondhygiëne en instrueerden plaatselijke tandartsen en studenten tandheelkunde.

In Maleisië stelden de leden van de kerk het gezin centraal tijdens het Chinees Nieuwjaar, een feest waarbij men traditiegetrouw begraafplaatsen bezoekt om voorouders te gedenken en te eren.

In Thailand kwamen leden van 18 tot 35 jaar in Bangkok bijeen voor een kookwedstrijd en een dienstbetoonproject.

In Fiji verleenden leden en zendelingen hulp aan de slachtoffers van cycloon Winston. Kerkleiders werkten samen met overheidsorganisaties en ngo's om in voedsel, water, tenten, hygiënesets en andere noodhulp te voorzien. ■

Wijzigingen betreffende familiegeschiedenis en tempelwerk

Personen en gezinnen kunnen gebruikmaken van nieuwe hulpmiddelen en procedures voor familiegeschiedenis en tempelwerk:

- Leden kunnen nu thuis tempelverordeningskaartjes op wit papier afdrukken en die naar de tempel meenemen.
- Tempels maken tijd vrij voor gezinnen, zodat ze een afspraak kunnen maken om samen verordeningen te verrichten zonder lang te moeten wachten.
- Nieuwe leden die zich voor het eerst plaatsvervangend willen laten dopen, kunnen een afspraak maken, zodat het tempelpersoneel op hun komst voorbereid is en hen kan verwelkomen.
- Priesterschapsleiders kunnen aanbevelingen voor beperkte toegang nu online verstrekken en afdrukken. De aanbeveling wordt geactiveerd zodra ze afgedrukt is en is geldig zodra het lid en de bisschop ze ondertekenen. ■

De Presiderende Bisschap

Dean M. Davies, eerste raadgever; Gérald Caussé, presiderende bisschop; W. Christopher Waddell, tweede raadgever

‘Mogen we de moed blijven opbrengen om niet met de meute mee te doen. Mogen we blijven kiezen voor de moeilijkere, maar betere keuze, in plaats van de makkelijkere, verkeerde’, zo sprak president Thomas S. Monson in de 186e algemene aprilconferentie van de kerk. ‘Als we bij het afwegen van onze dagelijkse beslissingen — het kiezen tussen de ene of de andere mogelijkheid — voor Christus kiezen, maken we de juiste keuze.’

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

DUTCH
4 021321 851206